

Giới thiệu Yêu Vì Tính Phúc

Tên khác: Ái Do Tính Sinh

Thể loại: 21+, Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, HE, Tình cảm, Võ hiệp, Tiên hiệp, Huyền huyễn, Xuyên việt, Ngọt sủng, Hệ thống, Xuyên nhanh, Sáng văn, Lối

Editor: Ái Vũ

Hứa Diệc Hàm trở thành người tham dự của nguyên lực hệ thống chỉ vì muốn theo đuổi lại bạn trai cũ mà thôi, tích góp nguyên lực điểm từ việc thực hiện nguyện vọng của người khác thông qua trợ giúp, khi đạt tới 999 điểm nguyên lực sẽ có thể thực hiện được nguyện vọng của chính mình. Tuy rằng năng trăn đầy chính khí, nhưng không hiểu sao lại bị phân đến "Tính ái tử"? Thông qua chinh phục nam nhân thân thể để đạt được tình yêu? Nói cách khác chính là muốn nàng vắt óc nghĩ cách lấy lòng nam nhân?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Hầu gia lãnh khốc vs Chính thê thất sủng

"Chào ngươi, hoan nghênh ngươi trở thành người tham dự thứ 8273767 của nguyên lực hệ thống, do mới bắt đầu nên nguyên lực của ngươi đang là 0, mời lựa chọn mở ra nhiệm vụ hệ thống." Một thanh âm máy móc quanh quẩn trong Hứa Diệc Hàm khiến nàng cả kinh, tâm trí bởi vì thất tình dẫn đến hôn bay phách lập tức trở lại.

Nguyên lực hệ thống? Cái quái gì vậy?

Hứa Diệc Hàm nhìn trái rồi lại nhìn phải, vẫn là giường đệm quen thuộc, trên gối còn vương lại nước mắt, ngoại trừ âm thanh kì quái trong đầu, tất cả mọi thứ đều bình thường.

"Nguyên lực hệ thống là cái gì?" Thăm dò ý kiến của âm thanh trong đầu.

"Người tham dự, chào ngươi, nguyên lực hệ thống là một hệ thống tồn tại nhằm thực hiện tâm nguyện của mọi người, người tham dự sẽ trợ giúp nguyên chủ thực hiện nguyện vọng, đạt được nguyên lực điểm, khi nguyên lực điểm đạt đến 999, sẽ thăng cấp trở thành nguyên chủ, thực hiện được tâm nguyện của chính mình. Người hiện tại được hệ thống lựa chọn làm người tham dự, nếu đồng ý mở ra nhiệm vụ hệ thống, có thể lập tức chấp hành nhiệm vụ để đạt được nguyên lực điểm.

"Hả..... Sao ngươi biết ta có nguyện vọng muốn thực hiện? "

"Hệ thống sẽ tự động đánh giá chỉ số tâm nguyện của mỗi người, đạt tới mức độ nhất định sẽ lựa chọn làm người tham dự."

Hứa Diệc Hàm có chút âm ỉ, vừa mới chia tay đã bị lựa chọn làm người tham dự, đương nhiên là vì nàng luyến tiếc bạn trai cũ, bất kể chuyện gì có thể làm để níu kéo hán nàng đều đã làm, nhưng nam nhân kia lại chẳng thèm quan tâm nàng. Nếu nguyên lực hệ thống thật sự có thể thực hiện được nguyện vọng của mình, vậy chỉ mong có thể làm cho hán trở lại bên cạnh mình.

Nghĩ đến đây, Hứa Diệc Hàm quả quyết nói: "Được, ta muốn xem nhiệm vụ hình thức. Bất quá, nhiệm vụ sẽ làm như thế nào?"

"Linh hồn của ngươi sẽ nhập vào bên trong nguyên chủ, thông qua nỗ lực của mình trợ giúp nguyên chủ đạt thành tâm nguyện. Chúc mừng, ngươi đã xem qua nhiệm vụ hình thức, đang tiến hành kiểm tra năng lực toàn diện, mời chờ một lát..."

Hứa Diệc Hàm trong lòng còn có rất nhiều nghi vấn, bất quá hiển nhiên hệ thống không hề cho nàng cơ hội nói.

"Kiểm tra hoàn thành, chúc mừng ngươi được phân đến tính ái tử, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ mời dùng năng lực của chính bản thân. Nhiệm vụ đang tiến hành... Nhiệm vụ đang tải... Nhiệm vụ: Hầu phủ chính thê, tiến vào....."

Những mệnh lệnh liên tiếp làm Hứa Diệc Hàm phản ứng không kịp, tính ái tử? Năng lực của chính bản thân? WTF? Năng lực của nàng chính là công phu trên giường sao? Nghĩa là khi bị phân đến tử này, dùng thân thể để thỏa mãn nam nhân, thực hiện tâm nguyện của nguyên chủ?

Không chờ nàng mắc nghiến xong, trước mắt bạch quang chợt lóe, Hứa Diệc Hàm mơ mơ hồ hồ tiến vào trong thân thể một người, đồng thời, thanh âm của hệ thống lại vang lên lần nữa:

"Thân phận: Đại Hạ vương triều Hầu phủ chính thê Hứa Diệc Hàm.

Mục tiêu nhiệm vụ: Làm cho Hầu gia Kiều Vũ Mặc yêu chính thê.

Nhiệm vụ bắt đầu."

Hứa Diệc Hàm mở mắt ra, bản thân đang nằm ở trên giường, bài trí xung quanh nhìn cổ kính, nhìn chung không khác biệt lắm so với phim trường cổ đại.

Hứa Diệc Hàm trong lòng đại hỉ, bắt đầu chuyên tâm vào nhiệm vụ trước mắt. Nếu muốn được nam nhân yêu, đương nhiên đầu tiên phải nhìn xem bản thân mình là cái dạng nào.

Nhìn vào gương đồng, Hứa Diệc Hàm ngây ngẩn cả người, chính là, trong gương hiện là một nữ tử tuyệt mỹ, đôi mắt đẹp dụ hoặc, đôi môi câu người, mị hoặc vô hạn, phong tình vạn chủng, theo ngôn ngữ hiện đại có thể miêu tả là nóng bỏng gợi cảm.

Từ trong trí nhớ nguyên chủ biết được, chính là bởi vì diện mạo như thế này, Hầu gia xưa nay luôn cảm thấy nàng phóng đảng, đối với nàng rất không thuận, lại do Hoàng thượng chỉ hôn, không thể không cưới, ngoại trừ đem tân hôn cố gắng vào ngồi trong hi phòng một lát, ngày cả khăn hi cũng chưa lấy xuống đã rời đi. Sau lại nạp thêm thiếp thất, đối với nàng càng thêm hơi hợm, hai vợ chồng cơ hồ cũng không gặp mặt.

Hứa Diệc Hàm ngồi yên một lát, vô luận như thế nào, đầu tiên muốn gặp được hắn, phải tạo cảm giác tồn tại, đây là cơ sở để phát triển.

Vì thế, Hứa Diệc Hàm quyết định, ngày hôm sau phải tìm cách trông thấy Hầu gia.

Đây là lần đầu tiên mình edit truyện nên chắc sẽ có sai sót, mong các bạn góp ý. Rất cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Mang điểm tâm cho Hầu gia

"Phu nhân, Hầu gia, Hầu gia ở chỗ của nhị phu nhân, bây giờ ngài đi qua đó có về không tốt lắm." Bích Hoa do dự, thấp thòm trong lòng.

Từ khi gả cho Hầu gia, Hầu gia cũng không tới Mai Uyển, phu nhân ngày ngày buồn bực không vui, nhưng cũng không dám có gì bất mãn. Huống chi Hầu gia tính tình trời sinh lãnh khốc, lúc nhân lúc này nếu đi qua, vạn nhất rủi ro, chỉ sợ ngay cả chính mình cũng bị liên lụy.

Hứa Diệc Hàm cũng biết nếu lúc này đi qua tuyệt đối không phải là ý kiến hay, nhưng không còn cách nào khác, Kiều Vũ Mặc đi thượng triều từ sáng sớm, khi hồi phủ lại đến thư phòng giải quyết công vụ, dùng bữa xong liền đi qua chỗ nhị phu nhân Thanh Yên, nếu như hiện tại không đi, chắc chắn hôm nay không thể gặp hắn.

Nếu hôm nay như thế, không bài trừ về sau ngày ngày đều như thế, không bằng hiện tại liền đi.

"Mang lên mấy thứ điểm tâm kia, bồi ta đi Lan Uyển". Hứa Diệc Hàm sửa sang lại tóc, ngắm nhìn trong gương đồng làn da trắng nõn, mịn màng, dung nhan quyến rũ nhiều về mị hoặc, khoe miệng gọi lên ý cười nhẹ, đứng dậy yểu điệu bước ra cửa.

Tới Lan Uyển, Hứa Diệc Hàm đứng ở cửa khiến nhiều người ngạc nhiên, tiểu nha hoàn nhìn nàng một cái, biểu tình rất là kiên cố, không hề có chút gì thái độ gọi là hạ nhân kính sợ chủ tử, bộ dạng mặt cao hơn đầu làm Hứa Diệc Hàm trong lòng một bụng hỏa.

Không lâu sau, nha hoàn bên người Thanh Yên – Lan Hương bước ra, nha hoàn này đầu trăm tay ngọc, toát vẻ quý phái, so với Hứa Diệc Hàm thì quý phái hơn nhiều. Sắc mặt nàng tràn đầy trào phúng, liếc nhìn ứa Diệc Hàm từ trên cao xuống, như đang nhìn một tên khất cái*, hừ lạnh một tiếng: "Hầu gia hỏi, phu nhân tới đây có việc gì quan trọng, nếu không có việc gì, không được quấy rầy nữa."

**khất cái: ăn xin, ăn mày (chỉ bộ dáng nhếch nhác, rách rưới)*

"Ta muốn đưa cho Hầu gia chút đồ vật." Hứa Diệc Hàm nhàn nhạt nói.

Lan Hương liếc nhìn hộp thức ăn trong tay Bích Hoa, cười nhạt nói: "Ta khuyên phu nhân không cần lo lắng, Hầu gia nha, có phu nhân của nhà chúng ta hầu hạ, muốn ăn cái gì muốn uống cái gì, đều có phu nhân phân phó hạ nhân làm. Phu nhân bị nuôi dưỡng ở trong phủ, biết rõ Hầu gia không thích ngài, tội gì phải đến đây tìm mất mặt?"

Hứa Diệc Hàm lạnh lùng nhìn nàng, đôi mắt mị hoặc giờ phút này sắc bén vô cùng, phảng phất ngọn lửa giận cháy hừng hực. Lan Hương trong lòng bỗng cảm thấy run rẩy, đang định nói chuyện, đột nhiên Hứa Diệc Hàm nâng lên một cái bàn tay, "Bang" một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều nộn liền in lên dấu bàn tay hồng nhạt.

"Ngươi..." Lan Hương không ngờ rằng Hứa Diệc Hàm dám ra tay đánh nàng, tức khắc bụm má, hai mắt đỏ bừng, hét lớn, "Ngươi dám đánh ta!"

"Ta dựa vào cái gì không thể đánh ngươi?" Hứa Diệc Hàm liếc nhìn nàng, bộ dạng không chút lưu tình, "Ngươi thân là nha hoàn, thấy bọn phu nhân còn không hành lễ, là khinh thường phu nhân mà Hầu gia cưới hỏi đành hoàng vào cửa hay sao? Ta, thân là Hầu gia chính thê, được Hoàng thượng ban hôn,

Hầu gia xưa nay kính trọng ta, người chỉ là một tên nha hoàn hèn mọn cũng dám nói chuyện với ta như vậy, trong mắt người còn có hay không Hầu phủ quý chứ? Chẳng lẽ người bị đánh là oan ức sao?"

Từng câu từng chữ đều làm Lan Hương mặt đỏ tai hồng, tức giận đến nửa câu cũng không nói ra lời.

Đứng ở phía đối diện, Bích Hoa tay xách theo hộp đồ ăn đã sợ đến run rẩy, nàng vừa ngẩng đầu, đột nhiên sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, bỗng nhiên quỵ xuống: "Nô tỳ.... Nô tỳ bái kiến Hầu gia, Hầu gia vạn phúc."

Hứa Diệc Hàm quay mặt qua, chỉ thấy một nam đứng búi tóc gọn gàng đứng cách đó không xa, khuôn mặt tuấn tú, góc cạnh sắc sảo, mặt mày thâm thúy, cái mũi cao thẳng, mắt không biểu tình. Hắn một thân trường bào màu tím nam vàng viền, đai lưng có đeo thượng huyền ngọc bội, khí phách mười phần.

Đôi mắt sâu hun hút, nhìn không ra cảm xúc.

Hứa Diệc Hàm yếu điệu hành lễ, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Thiếp thân bái kiến Hầu gia, Hầu gia vạn phúc kim an."

Lan Hương cũng đã chú ý sự tình bên đây, nước mắt ứa khuất thi nhau rơi xuống, quỵ rạp xuống đất: "Nô tỳ bái kiến Hầu gia... Hầu gia, ngài phải làm chủ cho nô tỳ a..."

Kiều Vũ Mặc nhìn Hứa Diệc Hàm, đây là lần đầu tiên hắn nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy, vừa vận quan sát rõ ràng.

Vẫn là gương mặt nhìn là không có hảo cảm, yếu dã mị hoặc, giống như hồ ly tinh, làm hắn vừa nhìn, tâm liền sinh phiền chán. Nữ nhân này nhất định nịnh nọt nhảm chán, vì muốn dây dưa với hắn, lại cầu xin Hoàng thượng tứ hôn, bởi vậy hắn càng không muốn nàng được như ý. Nhưng không thể không nói, khuôn mặt nàng thật sự quá mức kinh diễm, cho nên khi lần đầu tiên nhìn nàng, xem chút đã làm hắn mất kiểm chế.

"Thân là nha hoàn, mạo phạm chủ tử, đi xuống lĩnh hai mươi đại bản." Kiêu Vũ Mặc hồ hững mở miệng, không hề nhìn Hứa Diệc Hàm, nhắc chân bước nhanh ra khỏi Lan Uyển.

Hứa Diệc Hàm lại thi lễ, khoe miệng gọi lên nụ cười nhẹ, rồi đi cùng Bích Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Gặp nhị phu nhân

Mấy ngày kế tiếp, Hứa Diệc Hàm chỉ là ngẫu nhiên gặp Kiêu Vũ Mặc ở thư phòng hoặc khi đang ở cùng Thanh Yên, sai hạ nhân đưa lên điểm tâm do chính mình tự tay làm, cũng không nói nhiều, cũng không tự mình đến đưa.

Kiều Vũ Mặc thì không nói gì, nhưng ngược lại Thanh Yên lại đứng ngồi không yên, chạng vạng tối ra lệnh cho Lan Hương đưa tới một ít trái cây, thuận tin thông báo rằng buổi tối sẽ đến bái phỏng.

Đối với nữ nhân thiếp thất được Hầu gia sủng ái, Hứa Diệc Hàm cũng đã sớm muốn gặp.

Trang điểm chải chuốt, lệnh cho Bích Họa tìm một bộ trang phục hồng y diễm lệ, thượng ám kim nam biên*, tinh xảo đẹp để quý giá. Chỉ thấy trong gương đồng là một mỹ nhân đường cong uốn lượn, ngực đại eo thon, mông vênh chân dài, uyển rũ đến không gì sánh được. Bộ xiêm y này là trang phục trước giờ "Hứa Diệc Hàm" thích nhất, từ khi gả vào Hầu phủ, biết được Hầu gia không thích bộ dáng này, liền không mặc qua nữa.

**thượng ám kim nam biên: được đính nhiều ngọc lên, kiểu lấp lánh chói chói (mình để vậy nghe cho hay)*

Hiện giờ xem ra, Hứa Diệc Hàm cảm thấy nguyên chủ thật sự đã lãng phí khuôn mặt xinh đẹp cùng đáng người chuẩn của mình.

Khi Thanh Yên tới bên người mang theo bốn cái nha hoàn, cực kì phô trương.

Hứa Diệc Hàm nhàn nhạt liếc nhìn một cái, chỉ thấy Thanh Yên thân mang một bộ váy dài màu xanh nhạt, đáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh lệ, trên đầu đeo một chuỗi châu ngọc màu thủy quang cực kì bắt mắt. Yếu điệu lượn lờ, chậm chậm mà bước, tạo cho người ta có cảm giác tiểu mỹ nhân động lòng người.

Đây là loại hình Kiêu Vũ Mặc thích? Hứa Diệc Hàm cười cười, chờ nàng vào cửa, cũng chẳng buồn đứng dậy.

Lan Hương đứng ở phía sau thanh yên, sắc mặt đã sớm khó chịu, đối với người chính thể không được sủng ái này, đã sớm nhìn không thuận mắt, trước đây còn biết an phận, hiện giờ thể nhưng không biết lấy đâu ra can đảm, dám cho nàng một cái tát làm lệch cả mặt mũi mình. Thù này, nàng nhất định phải trả.

Bởi vậy nhìn bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười của Hứa Diệc Hàm, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh chờ xem Hứa Diệc Hàm bị chinh.

Thanh yên nghe nói người vợ cả trước nay không có cảm giác tồn tại đối với người của mình gây khó dễ, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại uất ức mấy năm nay nghẹn trong lòng, cũng vừa hay mượn cơ hội này, đem nàng từ vị trí vợ cả chính thất đá ra.

Vị trí Hầu phu nữ chủ nhân này, vốn nên là của nàng. Huống chi nhìn cái bộ dáng hồ ly tinh này của nàng ta, biết ngay không phải là thứ gì tốt! Khó trách Hầu gia không ưa nàng.

Nghĩ đến đây, Thanh Yên cong khóe miệng, nói: "tỷ tỷ, vài ngày trước, Lan Hương đối với người vô lễ, hầu gia đã giáo huấn nàng ta, nay ta mang nàng đến tạ lỗi với người. Mong rằng tỷ tỷ đại nhân rộng lượng, không để ở trong lòng."

Lan Hương tiến lên hành lễ một cách không tình nguyện: "Phu nhân vạn phúc, nô tỳ vô lễ va chạm phu nhân, mong phu nhân tha tội."

Hứa Diệc Hàm không nhanh không chậm đứng lên, trước sau không liếc mắt nhìn Lan Hương: "Không có gì, chỉ là một cái tiện tì miệng bần, cũng đáng để ta tức giận? Nhưng ta nói muội muội phải cẩn thận, lưu giữ một cái hạ nhân không biết quy củ như thể bên người, sớm muộn gì cũng gây họa, lúc đó lại khổ*."

**nguyên văn "cần phải trăm triệu tiểu tâm mới là", mình cũng không rõ lắm.*

Lời nói này làm Lan Hương mặt đỏ lên, tức giận mà không dám nói gì, Thanh yên trong lòng cũng không vui, cũng cười nói: "Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, trở về muội muội nhất định quản lý càng thêm nghiêm ngặt."

Hai người không mặn không nhạt nói chuyện một hồi, Hứa Diệc Hàm liền ra lệnh Bích Hoa tiễn khách, nói là muốn luyện chữ. Thanh Yên cười nhẹ, cáo từ.

Mất thấy đám người Thanh Yên rời đi, Bích Hoa có chút ngây thơ mà nhìn Hứa Diệc Hàm: "Phu nhân, nhị phu nhân tới đây là muốn làm cái gì nha..."

"Chỉ là nói chuyện phiếm thôi." Hứa Diệc Hàm cười cười, không để trong lòng, cho nàng lui ra.

"Phu nhân vừa nói muốn chuyện chữ?"

"Ta nói vậy, người cũng thật sự tin? Đi xuống đi."

Bích Hoa lui ra, Hứa Diệc Hàm lại từ trong phòng đi ra, đứng ở chỗ lối rẽ hành lang nhìn vị trí đại môn (*cửa*) Mai Uyển xa xa. Một thân trang phục áo tím đẹp đẽ quý giá lộ ra, lát sau, Kiều Vũ Mặc từ ngoài cửa đi vào.

Chương sau thật nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Mị hoặc câu dẫn (H nhẹ)

Hứa Diệc Hàm lẳng lặng đứng ở cửa nhìn hán đi tới, sắc mặt không thay đổi, thậm chí hướng hán quăng tới cái nhìn câu dẫn. Kiều Vũ Mặc trong lòng liền nổi giận, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì? Câu dẫn hán? Lại mềm buộc chặt? Nhưng nàng biết rõ bộ dáng hiện tại của nàng là bộ dáng hán ghét nhất.

Hoặc là khiêu khích hán, trả thù hán mấy năm nay lạnh nhạt với nàng. Nàng làm gì có gan đó? Nhìn đến bộ dáng kiêu ngạo của nàng, hán liền càng thêm không thoải mái.

Kiều Vũ Mặc đi đến trước người Hứa Diệc Hàm, nàng vừa cúi đầu muốn hành lễ, lại bị Kiều Vũ Mặc nắm cầm, ngón tay hán thăm dò sức, nâng đầu nàng lên, bắt ép nàng nhìn chính mình.

"Đứng ở nơi đó làm bộ làm tịch, người bắt mắt bản hầu một vốn một lời sao? Hả?" Kiều Vũ Mặc cúi đầu nhìn chăm chăm Hứa Diệc Hàm, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm, giống như muốn xuyên thủng Hứa Diệc Hàm. Khí phách cao cao tại thượng, một cỗ nghiêm nghị uy nghiêm áp bách, Hứa Diệc Hàm cảm thấy có chút khó thở.

"Hầu gia nói cái gì nha? Thiếp thân cũng không có làm hành động gì sai trái, Hầu gia vì sao lại phẫn nộ như thế?" Hứa Diệc Hàm nói thế, ngữ khí cùng ánh mắt lại không chút nào lui bước.

Kiều Vũ Mặc rất là bức bối, biết rõ nàng đang cứng đầu, rồi lại nói không nên lời gì. Chỉ là cái cảm giác bị khiêu khích này, làm hán cảm thấy xa lạ.

Một nữ nhân như vậy mà dám khiêu khích han81~ Kiều Vũ Mặc cười lạnh một tiếng, ngón tay xoa nhẹ vòng eo Hứa Diệc Hàm, lại cố ý nhích lên phía

trước sở soạn, nói: "Tốt, mặc kệ người chơi chiều gì, mục đích không phải là muốn ngủ cùng bản Hàu sao? Ta ngược lại muốn nhìn, người có đáng để được bản Hàu ngủ hay không!"

Hứa Diệc Hàm vừa nghe lời này, trên mặt có chút cứng ngắc, không nghĩ tới lời nói này của Hàu gia làm nàng – một cái linh hồn đến từ hiện đại cũng có chút chịu không nổi. Tốt cho một cái Hàu gia cuồng ngao, nàng thật đúng là muốn nhìn nam nhân nào mà không quý gối dưới váy nữ nhân. Phải biết rằng, Hứa Diệc Hàm sở dĩ bị tuyển vào "tính ái tổ" cũng là vì nàng mạnh ở điểm này, nàng cũng không tin chỉ là một tên hàu gia cũng không thể chinh phục được.

"Nếu như hàu gia nói vậy, thiếp thân cũng muốn nhìn xem, Hàu gia có đáng giá để ta ngủ một lần hay không."

Kiều Vũ Mặc trước giờ chưa gặp qua nữ tử nào như thế này, trên mặt thoáng hiện lên một tầng băng sương, đẩy Hứa Diệc Hàm vào phòng, cũng không đóng cửa, đem nàng đẩy lên cái bàn rộng, bàn tay to đảo qua, xé rách quần áo nàng. Từng lớp vải đỏ bay tả tơi trên mặt đất, lộ ra thân mình trắng như tuyết của Hứa Diệc Hàm.

"Tốt cho một cái dâm phụ, mặc thành như thế này cho ai xem?" Kiêu Vũ Mặc một bên nói, một bên lạnh lùng mà cời sạch Hứa Diệc Hàm, nhìn nữ tử trước mắt, trên bộ ngực nở nang có hai viên ngọc châu dựng đứng, bụng nhỏ bóng loáng mềm mại, rừng rậm mọc thành từng cụm, thấp thoáng cảnh tươi non xinh đẹp. Mặt huyết phần hồng tươi mới của xử nữ vẫn còn nhắm chặt, làm cho người ta có cảm giác chỉ muốn tách cánh môi đó ra, hung hăng cắm vào.

Dáng người nóng bỏng không hề che lấp hiện ra trước mắt, Kiêu Vũ Mặc chỉ cảm thấy "huynh đệ" mình đang ngo ngoe rục rịch, gấp đến độ không chờ nổi chỉ muốn nhào lên đem nữ nhân này ăn sạch.

Vốn tưởng rằng năng lực kiểm chế của hắn rất mạnh, thế nhưng lại không ngờ rằng Hứa Diệc Hàm lại làm hắn xuân tâm nhộn nhịp, vừa thắm mắt chính mình, vừa cảm thấy Hứa Diệc Hàm thật đáng giận.

Nào biết, Hứa Diệc Hàm lại càng thêm dầu vào lửa: "Đương nhiên chỉ dâm đảng cho Hàu gia nhìn, dù sao thiếp thân cũng là chính thể của Hàu gia."

Nàng nằm ở trên bàn, đem hai chân thon dài mở ra, một tay nâng má, một tay như cố ý mà lại vô tình lướt nhẹ qua đầu vú, cười đến quỵên rũ lẫn lộn. Ngực khi lại có chút qua loa, tràn ngập khinh thường.

Đây là khiêu khích trắng trợn, được.

Kiều Vũ Mặc giận quá hóa cười: "Ta đây liền xem người có thể phục vụ ta sướng như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Muốn ngủ cùng Hàu gia (cao H)

Khỏe miệng Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng cong lên, hai chân trắng nõn ma sát lên xuống, dưới chân dùng sức, đem giày cời ra, lộ ra hai chân trơn bóng mịn màng. Chân nhỏ là lướt nhẹ nhàng để ở hạ bộ Kiêu Vũ Mặc, chậm chậm cọ sát. Nhận thấy được Kiêu Vũ mặc đã cương, Hứa Diệc Hàm nhướn mày, cười: "Hàu gia sao lại cương nhanh thế?"

Kiều Vũ Mặc không nói, mắt lạnh nhìn nàng.

Hứa Diệc Hàm cũng không giận, chậm rãi ngồi dậy, hai chân vòng qua eo Kiêu Vũ Mặc, thân thể nóng bỏng mềm mại áp vào người hắn, làm cho dục hỏa Kiêu Vũ Mặc từng trận dâng lên, hận không thể lập tức đại chiến ngay.

Hứa Diệc Hàm vươn lên bàn tay nhỏ trắng muốt, cời đai lưng hắn, tiếp đến là áo ngoài.

Kiều Vũ Mặc thân là Hàu gia, cũng đã từng ra quân nơi chiến trường, thế mà giờ cơ thể lại phát run, bỏ đi một thân quần áo, nhưng khí chất vẫn mạnh mẽ.

Vai rộng eo thon, cánh tay rắn chắc, cơ bụng khỏe khoắn. Đặc biệt là bộ phận dưới thô dài gân guốc đang dựng đứng, nhìn rất chi là hung hãn.

Hứa Diệc Hàm hít sâu liếc nhìn nó một cái, sau đó ngẩng đầu đối diện với Kiêu Vũ Mặc cười, vươn bàn tay trắng nõn, cầm lấy nó.

Tay nhỏ ấm áp bao vây lấy tiểu đệ làm Kiêu Vũ Mặc hít sâu một hơi, xúc cảm tuyệt vời không thể nào tả được.

Hứa Diệc Hàm ở dưới bàn, không nhanh không chậm ngồi xổm xuống, phần lưng trần trụi cùng đỉnh đầu hiện ra ở trước mắt Kiêu Vũ Mặc. Nàng nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất, nắm lấy ngọc hành* di chuyển lên xuống, sau đó mở ra đôi môi anh đào, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ đỉnh đầu.

*ngọc hành: còn thịt, tiểu đệ

Kiều Vũ Mặc cúi đầu nhìn nàng, đôi con ngươi bình tĩnh lạnh nhạt giờ phút này gió nổi mây phun.

Cái lưỡi phẫn nộ cứ liếm láp quy đầu, Hứa Diệc Hàm hé miệng to ra, đem côn thịt nuốt vào trong miệng, côn thịt đã dựng đứng nay càng thêm cứng rắn, lại càng ngày càng to ra, căng đến nỗi làm hai má nàng phình lên, suýt nữa hít thở không thông. Cái lưỡi bên trong ma xát với ngọc hành, vô tình tạo ra một chút khoái cảm, làm cho Kiều Vũ Mặc khó có thể kiềm chế.

Giờ phút này ánh mắt hần toát ra lửa, bỗng nhiên tay hần chế trụ cái gáy của Hứa Diệc Hàm, động thân một cái, đem côn thịt cắm đến càng sâu, Hứa Diệc Hàm bị sặc, cảm thấy cực kì khó chịu.

Trong miệng ngậm côn thịt, trần đầy hơi thở nam nhân, Hứa Diệc Hàm cố sức, cái miệng nhỏ phun ra nuốt vào nam căn, tay cầm nắm côn thịt, không được vuốt ve.

Kiều Vũ Mặc nhìn Hứa Diệc Hàm ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, hưởng thụ nàng phục vụ, chỉ cảm thấy dục vọng ngày càng tăng lên. Hần đè đầu của Hứa Diệc Hàm lại, cưỡng bách nàng nâng đầu lên, mà hần từ trên cao nhìn xuống, dưới thân nóng nẩy, hung hăng đâm sâu vào bên trong miệng nàng.

Hứa Diệc Hàm "Ngô ngô" mà vận vẹo, hai vú nở nang rung lắc lay động, Kiều Vũ Mặc xem mà hô hấp dồn dập, rút ra cắn vào mạnh mẽ hơn, rút côn thịt ra, tay phải nhanh chóng vuốt ve, chốc lát sau, Kiều Vũ Mặc gầm nhẹ một tiếng, kéo Hứa Diệc Hàm qua, đỉnh đầu côn thịt bắn ra tinh hoa màu trắng ngà, phun đầy ở trong miệng Hứa Diệc Hàm.

Hứa Diệc Hàm vô thanh vô tức mà nhìn hần, cười mỉ hoặc, đem tất cả nuốt vào, cuối cùng, kiểm kiểm môi, cười khinh: "Hầu gia thật là nhanh."

"Có thời điểm chậm." Kiều Vũ Mặc lạnh lùng nhìn nàng.

"Thật sự? Lúc này thiếp thân có điểm chờ không kịp, không biết Hầu gia còn có thể tiếp tục không?" Hứa Diệc Hàm đứng lên, tay nhỏ cố ý vô tình mà đụng nhẹ qua hạ thân hần.

Bàn tay to Kiều Vũ Mặc xoa lấy bộ ngực sữa của nàng, tùy ý mà vuốt ve, cúi người hôn lên cằm cổ tuyết trắng của Hứa Diệc Hàm, dùng sức để lại ấn ký trên người nàng.

Hôn đến trước ngực, hai núm vú nhỏ xinh đáng yêu bị Kiều vũ Mặc một ngón ngậm lấy, đầu lưỡi như gần như xa mà trêu đùa, thỉnh thoảng dùng cắn nhẹ, hoặc day day nó, cảm giác được tiểu ngọc châu dần dần cứng lên, thân thể mềm mại dưới thân càng thêm hòa tan dính vào hần.

Hứa Diệc hàm hừ nhẹ một tiếng. cảm giác kì dị xông thẳng lên đại não, thân thể mẫn cảm có chút không chịu được nhích lại gần Kiều Vũ Mặc, phía dưới đã là dâm thủy róc rách, lấy lợi tuôn trào.

"Dâm phụ, đây là muốn gì?" Kiều Vũ Mặc cố ý nheo đầu vú, hỏi.

Bàn tay Hứa Diệc Hàm lướt từ eo hần xuống phía dưới, ngữ khí mang thêm vài phần lười biếng, nồng đậm mùi tình dục: "Muốn ngủ cùng Hầu gia."

Côn thịt Kiều Vũ Mặc vừa mới mềm xuống lúc này lại cương cứng lên, để ở cửa mật huyết ướt đẫm, hận không thể đặt nàng dưới thân mà hung hăng cắm vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Phá thân (cao H)

Nhìn bộ dáng Hứa Diệc Hàm kiều mị, Kiều Vũ Mặc càng thêm hứng thú trêu đùa.

Ngón tay thô ráp từ núi tuyết nở nang dờn xuống phía dưới, xẹt qua bụng nhỏ mê người, du hành ở rừng rậm một hồi, tìm kiếm trái ngon của lạ. Dâm thủy tùy ý chảy ra, đầu ngón tay của Kiều Vũ Mặc chợt dừng lại, đưa lên cho Hứa Diệc Hàm xem: "Lẳng lơ, đã ướt thành như vậy rồi còn cãi bướng. Ngoài miệng nói không cần, chẳng qua cũng chỉ là dâm phụ."

"Hầu gia cũng chỉ là gian phụ." Hứa Diệc Hàm không chút khách khí mà phản bác lại, "Bộ dáng vừa rồi của Hầu gia, cũng là làm người ta khó quên nha."

"Hừ." Kiều Vũ Mặc không lên tiếng, lại đem ngón tay xuống phía dưới hạ thân nàng, tách ra cánh môi hoạt nộn tràn đầy dâm thủy, nhẹ nhàng xoa bóp, nháy mắt làm cho Hứa Diệc Hàm không còn sức đầu võ mồm, thân mình càng thêm rã rời, miệng nhin không được tràn ra tiếng ngâm nga.

Thân thể Hứa Diệc Hàm vốn rất mẫn cảm, vừa mới bị khiêu khích đến phần khởi, lúc này lại có thêm một khoái cảm ập đến, trong lòng một nửa là bài xích, một nửa lại khao khát nhiều hơn, trong ngoài mâu thuẫn, biểu cảm hết sức mỉ hoặc, vận vẹo thân mình, miệng không nhin được mà rên rí: "Không cần... Ân... Không cần... A..."

Kiều Vũ Mặc đặt tay lên cánh mũi trắng của Hứa Diệc Hàm, một tay còn lại đồng thời khiêu khích thân thể nàng, dẫn tới ánh mắt nàng dần dần mê ly, lộ ra cảm xúc khao khát. Dưới thân lộ ra khoái cảm sung sướng nhưng thẹn thùng, như cảm giác đứng ở vách núi, một bên biết rõ là không thể, một bên lại muốn khao khát nhiều hơn, cuối cùng mâu thuẫn, nhảy xuống chỉ có thịt nát xương tan.

Kiều Vũ Mặc lại cúi người ngậm lấy một bên núm vú, nửa liếm láp, nửa cắn nhẹ. Hứa Diệc Hàm cả người run lên, cảm giác tê dại truyền đến, làm nàng có chút mê luyến, không thể có từ nào để diễn đạt.

Có thể rõ ràng khớp xương của bàn tay đang khuấy đảo ở hạ thân mình, Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy vách tường non mềm đều bị mạnh mẽ phá vỡ, ngón tay nam nhân thô ráp bên trong hạ thân có cảm giác thật kì dị, thật sự bị xâm phạm, có cảm giác tức giận, lại có cảm giác mơ hồ khoái ý, phảng phất ở sâu trong nội tâm mong muốn được đùa bỡn như thế.

"Tiện nhân, thích như vậy? Há?" Thanh âm trầm thấp của nam nhân quanh quẩn ở bên tai, mê hoặc nàng, dẫn dụ nàng từng bước từng bước hăm sâu vào nhục dục.

"A – ta không thể, không thể, không cần..." Hứa Diệc Hàm mặt đỏ tai hồng, sớm đã mê ly, dục sinh dục tử, trong đầu ý nghĩ hỗn loạn. Đôi tay chỉ biết ôm chặt Kiêu Vũ Mặc, hạ thân run rẩy, một cỗ nhiệt lưu từ trong rừng đào mê người kia muốn phun ra ngoài, liên miên không dứt, làm cho hai người đều sáng khoái.

Trong không khí tràn đầy hương vị đậm đà, tinh hoa nam nhân cùng âm thủy nữ tử hỗn hợp bên nhau, càng thêm thúc đẩy dục vọng của hai người.

Khoái cảm trong chớp mắt qua đi, trong tâm Hứa Diệc Hàm xuất hiện khát vọng sâu hơn, hai tay vòng qua cổ Kiêu Vũ Mặc, liếm liếm ngực nam nhân, nói: "Hầu gia, thiếp thân còn muốn."

Kiều Vũ Mặc u ám nhìn ánh mắt cố tình mỉa mai của nàng, hạ thân cứng rắn đứng vững, sớm đã không thể nhịn, thỉnh thoảng ma sát ở chỗ tư mật nàng, hận không thể lập tức đem nàng đặt ở dưới thân mà hành hạ. Lúc này, nhìn sắc mặt nàng ửng hồng, xuân tình này lắm, cũng nên tiếp tục.

Kiều Vũ Mặc không nói hai lời, đôi bàn tay to nắm chặt hai phiến hông đầy đặn của nàng, tùy ý vuốt ve, hấp tấp hôn lên thân thể Hứa Diệc Hàm, mang theo một chút ý nghĩ độc chiếm nàng. Một tay ôm lấy nàng, tay còn lại nâng lên côn thịt đã sớm không nhịn được, tách ra cánh môi kiều nộn, đẩy vào mật huyết trơn bóng.

Đỉnh đầu côn thịt to dài vừa mới vào, tựa như bị hút chặt, cảm giác sáng khoái này làm Kiêu Vũ Mặc gầm nhẹ một tiếng, dục vọng nổi lên bùng bùng, càng dùng sức cắm vào.

Vách tường non mịn phía trong cứ hút chặt, lãnh địa xử nữ chưa bao giờ bị cắm vào như thế này, đau đớn kịch liệt làm nàng không thể chịu đựng được hồ nhỏ, đôi tay bắt lấy bả vai của Kiêu Vũ Mặc, móng tay cào lung hấn làm lưu lại mấy vết máu, nhưng trước sau không chịu nói ra một chữ "Đau".

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Lần đầu tiên của nàng (cao H)

Kiều Vũ Mặc cúi đầu nhìn thoáng qua biểu tình của Hứa Diệc Hàm, bỏ qua một bên tâm tư thương hương tiếc ngọc, tiếp tục động thân tiến vào, đưa đỉnh côn thịt tiến sâu vào bên trong.

Tiểu huyết chưa bị khai phá qua bao giờ nên hút rất chặt, âm thủy chảy ra dính đầy trên ngọc thịt, mỗi cú đâm vào lại càng thêm sâu, hấn bắt đầu điên cuồng nhấp vào, không lâu sau liền chạm vào được lá chắn.

Chỗ giao hợp của hai người âm thủy chảy đầy, mà côn thịt cũng bành trướng đến cực đại, phấn nộn cánh hoa căng ra, xé rách đến sung đỏ.

Hứa Diệc Hàm cảm giác cả người bị xé toạc ra, hạ thân đau đớn làm lông mày nàng nhíu chặt, hàm răng cắn chặt vào môi, khỏe mắt ươn ướt, bộ dáng thẹn thùng, nhìn qua Kiêu Vũ Mặc đang điên cuồng luận động trên cơ thể mình. Côn thịt đã sớm cương cứng, lúc này hấn đem nàng đặt trên bàn, dùng sức tách hai chân nàng ra, bàn tay to ôm eo nàng, bắt đầu cắm xuống.

"A..." Hứa Diệc Hàm rốt cuộc không thể nhịn được nữa, hét lớn.

Tiếng hét rên rỉ đau đớn này vào trong tai Kiêu Vũ Mặc lại thành nũng nịu, ngậm nga, dục vọng đã sớm bùng nổ, eo lại tiếp tục mạnh mẽ rút ra cắm vào.

Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy đau đớn bắt đầu chuyển dần thành sung sướng, gậy thịt to dài cắm vào hạ thân, khoái cảm truyền đến thật thỏa mãn. Mỗi một lần đưa đẩy và ma sát, đỉnh đầu cắm sâu vào bên trong vách thịt, khoái cảm kì diệu liền đánh lên đại não. Đặc biệt là mỗi khi đụng đến đỉnh hoa tâm, mang theo kích thích mãnh liệt, làm nàng run run rẩy rẩy.

Âm thủy từ chỗ giao hợp của hai người vẫn tuôn ra không ngừng, chảy đến giữa đùi, âm thanh cắm vào không dứt bên tai, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nam tử thở dốc, còn có nữ nhân rên rỉ.

"A... A... Hầu gia..."

"Tiện nhân, bị làm thành như vậy rất thích? Nhìn xem bộ dáng dâm dăng của ngươi, nước thật nhiều."

"A... Quá sâu..."

"Bản Hầu hỏi ngươi có sướng hay không?" Kiều Vũ Mặc tát thật mạnh vào mũi nàng, trừng phạt nàng bằng cách rút ra côn thịt, không hề có động tác gì tiếp theo. Bị ngưng đột ngột như vậy, Hứa Diệc Hàm không biết phải làm sao, trong miệng nỉ non: "Thật sướng, Hầu gia, tiếp tục a."

"Tiếp tục cái gì?" Kiều Vũ Mặc tận lực kiềm chế dục vọng, hỏi nàng.

"Đâm vào a... Làm ta..." Hứa Diệc Hàm mắt nhắm mắt mở, bộ dáng mê mang nhìn hắn, khuôn mặt phong tình vô hạn tràn ngập bất mãn về việc dục vọng không được thỏa mãn.

Kiều Vũ Mặc lúc này mới tiếp tục, điên cuồng đâm vào rồi lại rút ra, nhiều lần đâm đến thẳng vào bên trong hoa tâm, làm cho Hứa Diệc Hàm mất hết lý trí, chỉ lo đến việc hưởng thụ khoái cảm, đắm chìm trong dục vọng, quên hết mọi thứ mà sung sướng rên rỉ: "A... Hầu gia thật to, cứ như vậy dùng sức mà làm thiếp... Ân ân... Thật sướng... A..."

Mất thấy dưới thân là Hứa Diệc Hàm lúc trước kiêu ngạo mười phần nay lại lẳng lơ như thế, thể xác và tinh thần Kiều Vũ Mặc đều thỏa mãn vạn phần, lại làm thêm mấy chục cú nhấp, chỉ nghe được thân mình Hứa Diệc Hàm càng thêm run rẩy kịch liệt, trong miệng kêu lên: "Không được... Ô... Muốn tiết... Không được... A a..."

Sắc mặt nàng vận vẹo, đôi tay ôm chặt bả vai Kiều Vũ Mặc, đồng thời vách thị bên trong hút chặt, co rút từng trận, một cổ âm tinh từ hoa tâm phun ra, tất cả đều bắn lên côn thịt đang trước.

Bị như vậy một kẹp một hút, Kiều Vũ Mặc cũng lên đỉnh, thọc vào rút ra hai cái, côn thịt cắm vào bên trong hoa tâm, từ trong cổ họng gầm nhẹ ra tiếng, bắn thẳng vào chỗ sâu nhất bên trong cơ thể Hứa Diệc Hàm một lượng tinh dịch nóng ấm.

Hứa Diệc Hàm vẫn còn đang cao trào, mới vừa rồi trong đầu hiện lên đủ loại hình ảnh, mỗi một cú nhấp vào đều đưa nàng lên đỉnh, một cú mỗi cú đâm vào đều sướng, toàn bộ thân thể đều cảm thấy vui thích cùng thỏa mãn.

Không đợi nàng bình tĩnh trở lại, âm thanh lạnh nhạt hơi mang trào phúng vang lên bên tai: "Là ai hầu hạ ai?"

Hắn đem hạ thân từ trong tiểu huyết rút ra, cảm giác trống rỗng làm Hứa Diệc Hàm có chút mất mát. Thân mình từ trên bàn trượt xuống dưới, cả người dính đầy dâm dịch làm nàng hơi lờn thối, chỉ có xử nữ sau khi bị phá thân mới có máu trinh, mà nó cũng chứng minh cho "lần đầu tiên" của nàng.

Hứa Diệc Hàm môi đỏ nhẹ cong lên, nói: "Công phu Hầu gia không tồi, miễn cưỡng có thể hầu hạ thiếp thân."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Tôn nghiêm của nam nhân (cao H)

"A, miệng trên cùng miệng dưới của ngươi thật sự lợi hại nha. Thế nhưng phun ra thật nhiều nước, trời sinh dâm dăng." Kiều Vũ Mặc nói.

Hứa Diệc Hàm liên tục cao trào, nét mặt thỏa mãn vui sướng, nhanh mồm dẻo miệng nói: "Với kỹ năng Hầu gia như thế, vẫn chưa thể xưng là cực phẩm, vẫn là hơi 'nhân'..."

Lời này hoàn toàn là đã kích nam nhân, Kiều Vũ Mặc lần đầu gặp nữ tử khó chơi như vậy. Hắn, quyền cao chức trọng, được Hoàng thượng tin cậy, tay nắm binh quyền, chưa từng có người đối với hắn vô lễ. Nữ nhân này trước kia hắn cưới về liền nhốt vào lãnh viện, không hề có địa vị trong lòng hắn, thế nhưng lại dám bất kính với hắn, sỉ nhục tôn nghiêm nam nhân của hắn. Kiều Vũ Mặc tự nhủ không có khả năng ngay cả nữ nhân của mình mà cũng không chinh phục được, nghĩ thông, hắn một phen bế Hứa Diệc Hàm lên, bước đến mép giường, phải tay đem nàng ném lên giường.

Hứa Diệc Hàm cười nói: "Hầu gia không phải tính toán đã rồi đi rồi sao? Cũng đừng làm cho muội muội Thanh Yên thương tâm nha."

Kiều Vũ Mặc một tay nắm tóc nàng, đem nàng kéo đến trước hạ thân của mình, bởi vì vừa mới trải qua vận động kịch liệt, côn thịt lúc này vẫn còn dính một chút tinh dịch nhớp nháp, gây thối to cương cứng, đỉnh đầu còn rỉ ra một chút dâm dịch, hỗn tạp máu, nhìn chung cực kỳ hung hãn.

Hứa Diệc Hàm thấy hắn không trả lời, cũng không thèm để ý, tay nhỏ nắm lấy ngọc hành, bắt đầu vuốt ve, không lâu sau, côn thịt lại bắt đầu ngẩng lên, dần dần bành trướng.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch, nhận thấy côn thịt ngày càng to ra, thân thể bắt đầu khó chịu, mới vừa rồi vận động nay lại thêm khao khát, hận không thể

đem nhục bông to dài cắm vào trong tiểu huyết, đèn bù đầy lòng tịch mịch.

Kiều Vũ Mặc cũng không rảnh, bắt đầu trêu đùa thân thể nữ nhân.

Hai người một bên đùa bỡn lẫn nhau, một bên do không thể nhìn được, chỉ mong muốn vận động, âm thanh ngậm nga của nữ nhân cùng với lời nói xấu xa của nam tử không ngừng truyền ra, hạ nhân xung quanh nghe được mà mặt đỏ tai hồng, ai cũng không dám đến gần.

Đội Hứa Diệc Hàm tỉnh dậy đã là sau giờ Ngọ*, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, dừng ở bên giường, ánh lên gương mặt trắng nõn của Hứa Diệc Hàm một tia ấm áp.

**giờ Ngọ: 11g trưa – 13g chiều*

Trong đầu một trận hỗn loạn, lúc sau lại nhớ đến đêm hôm qua đã đánh nhau một trận kịch liệt với Kiều Vũ Mặc, cao trào không biết bao nhiêu lần, kêu đến khản cả giọng nói, hạ thân sưng đỏ ghê người, mới lần đầu tiên lại vận động quá độ, hai phiến hoa gần như không thể khép lại. Lại nhìn đến thân thể, làn da trắng nõn mềm mại trước đây giờ che kín bằng hồng án, tất cả đều là dấu vết của sự hoan ái. Bên hông bị véo đến thâm tím, ần ần mà đau.

Kiều Vũ Mặc đã sớm rời giường đi thượng triều, cũng không biết đi khi nào, mà không quá nhiều đến nàng. Có lẽ là đêm qua túng dục quá độ, hết sức mệt mỏi nên Hứa Diệc Hàm mới ngủ đến tận bây giờ, mặt trời đã lên cao vào lúc nào.

Khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại, nhìn giường đệm hỗn loạn, khoác một lớp áo ngoài, đai lưng tùy ý buộc lại, gọi Bích Hoa đến rửa mặt.

Khi Bích Hoa tiến vào, khuôn mặt ửng hồng, dù sao thân cũng là nữ tử, mà Kiều Vũ Mặc tiến hành cũng không chịu đóng cửa, tuy rằng không ai dám nhìn xem, những tiếng động dâm lãng kia, thật sự gây cho người ta liên tưởng không tốt a.

Từ khi Hứa Diệc Hàm nhận nhiệm vụ, về sau lại gặp Kiều Vũ Mặc, liền quyết định đem quy tắc nữ tử gạt qua, chỉ cần có thể chinh phục được nam nhân lãnh ngao này, những cái khác đều không quan trọng. Huống chi hai người là phu thê, ở cùng phòng với nhau, cũng không có gì sai trái. Tiếp nhận khăn tay Bích Hoa đưa tới, nàng nói: "Sau này nếu Hầu gia đến, trừ người ở ngoài, tất cả mọi người đều phải lui ra, không được tới gần."

"Dạ, phu nhân." Bích Hoa nghe xong lời này, lỗ tai liền đỏ hết lên, lại cũng không thể tin được. Chỉ cảm thấy phu nhân tính tình thay đổi, so với ngày xưa là quá bất đồng. Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất Hầu gia đã tới, về sau cũng có thể đến nhiều lần hơn nữa, phu nhân cùng mọi người trong phủ sẽ không còn khổ sở giống trước kia.

Quả nhiên, tin tức Hầu gia qua đêm ở Mai Uyển lan truyền rất nhanh, trong phủ nhất thời có nhiều tin đồn tứ tung, nào là Hứa Diệc Hàm câu dẫn Hầu gia như thế nào cho đến Hầu gia đột nhiên đổi tính, lại bàn luận xem sau này hai vị phu nhân ai được Hầu gia sủng ái hơn.

Bất kể như thế nào, nha hoàn hạ nhân từ trước đến nay vênh mặt hást hàm sai khiến đám người trong Mai Uyển, giờ cũng thay đổi bộ mặt. Không những phải người sớm muộn tới thỉnh an, ngoài ra còn hỏi thăm ân cần, thật sự rất ân cần.

Ngược lại, Hứa Diệc Hàm lại rất thân thiện, bình chân như vại, nhân chi thường tình nàng đều không thêm để ý.

Mà nàng không để ý, không có nghĩa người khác cũng sẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Là thứ dâm đẳng

"Hai vị cô nương, thế này..." Tiền Tam khó xử nhìn Lan Hương cùng Bích Hoa, cầm trong một tấm gấm vóc yên chi sắc muốn phỏng cả tay.

Được phân công quản lý hậu viện vốn là việc nhẹ nhàng thoải mái, mọi người tôn kính. Nhưng hiện tại, Tiền Tam lại cảm thấy khổ mà nói không nên lời.

Lan Hương nhướn mày, giọng the thé nói: "Mỗi tháng, vật liệu may mặc, trang sức, son phấn, xura nay đều là phu nhân nhà ta chọn trước, thích cái gì liền tùy tiện lấy. Tiền Tam, người hôm nay thật là hồ đồ."

Tiền Tam bị nói đến lúng túng, đang muốn mở miệng, Bích Hoa lại nổi giận đùng đùng nói: "Này rõ ràng là phu nhân nhà ta nhìn trúng trước, ít nhiều gì người hãy chú ý đến vai vế trên dưới đi."

Tiền Tam nhìn trái rồi lại nhìn phải, Lan Hương là nha hoàn ương ngạnh, được nhị phu nhân sủng ái, trên dưới Hầu phủ ai cũng không dám chậm trễ, từ trước đến giờ phu nhân cái gì cũng không tranh giành, đồ đưa tới Mai Uyển nói cắt xén liền cắt xén, cũng không có ai để ý, trước giờ chưa từng xảy ra tranh chấp như này. Nhưng hôm nay Hầu gia lại qua đêm chỗ phu nhân, nếu như đắc tội Bích Hoa, ngày nào đó phu nhân thổi gió bên gối Hầu gia, chính mình có thể sống không dễ chịu.

Việc này không thể đoán trước, không giống trước kia về phe chủ tử được sủng ái là có thể an tâm sống tốt. Mất thấy Lan Hương cùng Bích Hoa bắt

đầu nổi giận, Tiền Tam lại càng rối não.

"Lan Hương tỷ tỷ, phu nhân gọi người đó, làm gì đến nhận đồ mà lâu thế?" Một cái nha hoàn bên cạnh Thanh Yên vén rèm đi vào, oán trách nói.

Lan Hương cười lạnh nói: "Nô tài này giờ trò, gió chiều nào lại chạy theo chiều ấy, Hầu gia vừa qua đêm ở Mai Uyển một lần, liền bắt đầu chạy qua phe phu nhân bên đó, đồ vật phu nhân chúng ta muốn, lại không giao ra."

Lời này vừa nói, Tiền Tam mồ hôi lạnh ứa ra: "Cô nương sao có thể nói vậy... Tiểu nhân làm sao dám?"

Bích Hoa thấy Lan Hương đôi trắng thay đen, tức giận nổi trận lôi đình: "Tiền Tam, người có ý gì? Phu nhân nhà ta muốn thứ này trước, giờ lại thành cướp lấy của nhị phu nhân? Chẳng lẽ phu nhân nhà ta không phải chủ tử?"

"Việc này... việc này..." Tiền Tam không biết phải làm sao, hận không thể đem chính mình biến thành găm vóc, phân cho hai vị phu nhân.

Nơi này cãi cọ ầm ĩ, quân gia đành dẫn Tôn Thanh tới. Tôn Thành này trước nay thủ hạ lãnh binh giúp lão Hầu gia, lập được không ít chiến công, sau lại bị người hãm hại mất đi quan tước. Lão Hầu gia cảm mến người này, thu ở trong phủ, quân gia cũng phải kính trọng vạn phần.

Người này cương trực công chính, địa vị không giống bình thường, ai trong phủ cũng phải kính sợ hắn. Đứng gần hắn nhất, Lan Hương cùng Bích Hoa cũng không dám nhiều lời, chỉ nghe Tiền Tam thuật lại sự tình một cách chính xác, này Tôn Thành nhăn lại, nói: "Đích thứ có khác, là chính thể chọn trước thì là của chính thể, có gì phải tranh chấp!"

Tiền Tam lập tức vâng mệnh, Lan Hương khó chịu, lại không dám phản nản, chỉ có thể cắn răng nhìn Bích Hoa vui vẻ rạo rức cầm đồ vật đi.

Việc này truyền ra, hạ nhân hướng Mai Uyển a dua càng nhiều.

Trong Lan Uyển, Thanh Yên nghe Lan Hương hỏi báo, tức giận ném cái ly xuống, nói: "Khinh người quá đáng! Chỉ là bò lên giường Hầu gia một đêm, liền hướng trên đầu ta dẫm xuống. Người vợ cả này diễn xuất thật tốt!"

Từ khi nàng nhập phủ đến nay, chưa từng chịu qua loại ủy khuất như vậy, lập tức sinh lòng oán hận, đem hết tội lỗi đổ đến trên đầu Hứa Diệc Hàm, hận không thể khuyên bảo Kiều Vũ Mặc hừ nàng*, lập mình làm chính thể.

**hừ: phế bỏ, ly hôn, li dị*

Lan Hương xem sắc mặt nàng, an ủi nàng bình tĩnh, khuyên nhủ: "Phu nhân, Hầu gia nhất thời ham mê cái mới, rất nhanh sẽ chóng chán, nếu không tại sao lại trước giờ lạnh nhạt với nàng? Hiện giờ nàng vừa đắc ý, hà cớ gì phải tranh chấp với nàng?"

Thanh Yên nghe xong, cũng bình tĩnh lại, thấy Lan Hương còn muốn nói thêm, hỏi: "Vậy theo ý người, ta nên làm gì?"

"Hầu gia rất ghét loại nữ tử yêu dă mị hoặc, ai cũng đều biết, phu nhân chỉ cần làm tốt chính mình, đủ để Hầu gia hồi tâm chuyển ý. Còn về phần người kia, dù sao cũng chỉ là nữ tử dâm đẳng..." Lan Hương cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Gặp tân võ sư

Như mọi ngày, Hứa Diệc Hàm đang nghỉ ngơi sau giờ Ngọ, gọi Bích Hoa vài tiếng, mới thấy nàng chậm chậm tiến vào, trên mặt vẫn còn vẻ vui mừng.

"Chuyện gì mà vui thành như vậy?" Hứa Diệc Hàm lười biếng ngồi ở trên giường, hỏi.

"Không, không có gì..." Bích Hoa cúi đầu nhìn ngón tay.

Hứa Diệc Hàm xem bộ dáng nàng khỏe miệng vẫn còn cong lên, tinh tế đoán trang, lại thấy trên đầu nàng đang đeo một cây trâm đính hạt ngọc châu tinh xảo, đuôi khắc hoa văn tinh tế, nhìn rất xinh đẹp. Lại chưa thấy nàng đeo nó bao giờ. Tuy nghi ngờ, nhưng nàng cũng không hỏi.

Bích Hoa là người thành thật, không có tâm cơ, lá gan lại nhỏ, muốn hại chủ tử, nàng cũng không dám. Cho nên, Hứa Diệc Hàm cười nói: "Theo ta lâu như vậy rồi, trước mặt ta còn không thành thật?"

Bích Hoa thấy nàng không có ý tứ trách cứ, cười hắc hắc, nói: "Hôm nay tân võ sư vào phủ, Tiểu Nhã ở sau bếp cùng với hắn là biểu huynh muội*, nàng nói biểu ca nàng gặp qua Hầu gia liền phải tới thỉnh an phu nhân, vừa lúc thấy ta, thuận tiện nói mấy câu. Vị tân võ sư này thật là tuần tú lịch sự, uy vũ phóng khoáng, nghe nói Hầu gia rất hài lòng với hắn."

**Biểu huynh/ biểu muội: anh họ, em họ*

Hứa Diệc Hàm bốn cợt cười: "Chỉ là "hỏi nói mấy câu?" Đôi mắt ngó ngó trên đầu nàng, mang theo hàm ý.

Bích Hoa mặt đỏ như hai rạng mây: "Chỉ là... Hắn chỉ tiện tay đưa ta..." Nói đến câu cuối cùng, mơ hồ âm thanh càng ngày càng nhỏ.

Hứa Diệc Hàm thấy nàng càng thẹn thùng, cũng không tiếp tục trêu ghẹo, chỉ là chuyện gắm vóc lần trước, nàng vẫn còn để ý, lúc này tân võ sư đột nhiên vào phủ, nhìn chung lại thấy có chút vừa khéo.

"Người thử nói xem, "vừa lúc" thấy là như thế nào, nếu thực sự có duyên, phải hảo hảo kết giao."

"Vậy điểm tâm đâu?" Hứa Diệc Hàm hỏi.

"A? A?" Bích Hoa bị hỏi đến mặt đỏ tai hồng, vừa nhắc đến điểm tâm, như bị thức tỉnh, nhảy dựng lên, "Ta quên lấy mất rồi! Phu nhân đợi chút, ta đi lấy ngay đây."

Dứt lời, nàng chạy vù ra cửa.

Hứa Diệc Hàm nhìn theo bóng dáng nàng, như có điều suy tư.

Lúc sau đưa điểm tâm đến, vẫn là những món nàng hay ăn. Nàng quan sát hồi lâu, vẫn chưa vội vã nhắm nháp, lại sai người bắt một con mèo hoang, nghiền nhỏ một ít thức ăn cho nó ăn. Một lúc sau, mèo hoang bắt đầu xao động bất an, ở trong phòng nhảy nhót lung tung, cào đồng cào tây, kêu ca không ngừng.

Hứa Diệc Hàm suy nghĩ một lúc, cười lạnh.

Lúc chạng vạng, nghe nói Kiều Vũ Mặc hồi phủ, vẫn như cũ đi đến thư phòng, theo sau hạ nhân vào hầu hạ.

Tân võ sư quả nhiên đến Mai Uyển báii phòng, thông báo cho tiểu nha hoàn đứng ở cửa chờ, Hứa Diệc Hàm nói: "Ta đi ra ngoài gặp hắn."

Tiểu nha hoàn có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không nhiều lời, liền lui xuống.

Ở chỗ hành lang gấp khúc, từ xa liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn, nam tử lưng hùm vai gấu, cơ bắp chắc nịch, đôi mắt sắc bén như ưng. Tướng mạo rất tốt, rất có khí phách nam nhân.

Hắn cũng không nghĩ Hứa Diệc Hàm sẽ một thân một mình gặp hắn, trong lòng rất vui vẻ, vội thi lễ nói: "Đường thái gặp qua phu nhân..."

Đang định nói tiếp, lại thấy Hứa Diệc Hàm bước chân gấp gáp, hướng mình mà tới.

Đường thái vội duỗi tay đỡ, chỉ nghe thấy một mùi thơm kì dị của cơ thể nữ nhân xông thẳng vào mũi, thân hình mềm mại dựa sát vào ngực, hạ thân lập tức có phản ứng.

Nữ tử trong lòng giờ phút này ngẩng đầu lên, mông lung trong bóng đêm, hai mắt nàng long lầy như sao trời, lúc này vì đau đớn mà khóe mắt ươn ướt, cặp mắt ửng hồng, nhìn thấy mà thương.

Nàng mở miệng, giọng nói kiều mị êm tai: "Đường công tử..."

Đường thái chưa bao giờ cùng nữ nhân gần gũi như thế này, lập tức khí huyết quay cuồng, hận không thể lập tức hôn lên cặp môi đỏ mọng kia.

Hứa Diệc Hàm lại tựa như thẹn thùng mà nghiêng mặt qua, thấp giọng nói: "Nơi đây nhiều người, sau nửa canh giờ, chúng ta ở phía sau hoa viên gặp nhau, như thế nào..."

"Được, được..." Đường thái không ngờ lại có bánh trên trời rơi xuống, thật sự vui mừng, liền tục đáp lời.

Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng tránh đi ôm ấp của hắn, chớp chớp mắt với hắn, liền yếu điệu xoay người về phủ.

Trước khi bước đi, còn quay đầu mỉm cười, thẹn thùng rồi đi, nhìn đến tên nam nhân khí huyết bùng bùng, cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Cả ngày nghĩ đến nàng

Gần đây trong triều việc nhiều, Đoàn quốc Thái tử nửa tháng sau sẽ đến, Kiều Vũ Mặc vừa hồi phủ lại bận đến đầu óc choáng váng. Thường ngày

không đến thư phòng, nay Thanh Yên lại tự nhiên đến, cũng không có nói gì nhiều, chỉ ở một bên hầu hạ bưng trà đưa nước. Vẫn là bộ váy nàng đó giờ, váy dài xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, điểm tỉnh ngoan ngoãn.

Kiều Vũ Mặc không thích để nữ tử vào thư phòng, Thanh Yên cũng biết, hôm nay chủ yếu là đến để chăm sóc cho hắn những ngày gần đây bận rộn, tuy nghĩ vậy, nhưng hắn cũng không kêu nàng ra ngoài, lặng yên ngồi đó, xử lý triều vụ.

Có người thê tử hiểu chuyện như thế, ra dáng nữ nhân, dịu dàng hiền lương. Kiêu Vũ Mặc từ trước đến nay đối với nữ nhân không coi trọng lắm, bởi vậy trong phòng cũng chỉ cần có một người tri kỉ như thế là được. Đầu gối nữ nhân kia, cả gan làm loạn, nhanh mồm dẻo miệng, đối mặt với phu quân kiêu ngạo hung hãn, không chút nào là có thể chịu được.

Huống chi nàng quá mức quyến rũ, có câu hồng nhan họa thủy, nam tử hán đại trọng phu trọng nhất lập công gây nghiệp, không nên tham luyến sắc đẹp.

Một đêm mất hồn kia, hắn từ trên người nàng nhận thấy được ngọn lửa cháy hừng hực cùng tình cảm mãnh liệt, nhìn nàng dưới thân rên rỉ thờ dốc, nói lời dâm ngôn, thân thể trắng nõn không tì vết bị hắn thọc vào rút ra ở hạ thân làm từng trận co rút run rẩy, thế nhưng làm hắn cảm thấy từng trận khoái cảm cùng với kì dị thỏa mãn. Cái loại thỏa mãn này, so với khi chiến thắng quân địch trên sa trường càng làm cho người say mê. Nam nhân cùng với nữ nhân cùng hợp lại thành một...

Kiều Vũ Mặc nghĩ mãi, ngồi bút lệnh đi một đường, kinh ngạc phát hiện vừa rồi đã thất thần, chữ đã viết sai, lại quệt lệnh bút, mắt thấy viết đã xong một nửa nhưng bây giờ lại bị hỏng, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa giận không tên.

Như thế nào lại nghĩ đến nàng? Ban ngày ở trong triều nghị sự cũng thế, trong đầu cứ phảng phất hình ảnh thân thể kiều mị của nàng, ngay cả Hoàng thượng hỏi cũng không đáp. May thay, Người không truy cứu.

Nữ nhân kia thật sự là yêu tinh, chỉ có một đêm liên mê hoặc hắn đến như vậy, ở trong phủ lại có chút đứng ngồi không yên. Kiêu Vũ Mặc buồn bực, ném bút xuống, đứng dậy dạo bước trong thư phòng.

Thanh Yên nhìn sắc mặt hắn, nghĩ là hắn mệt mỏi bởi vì sự vụ trong triều, liền mềm giọng khuyên nhủ: "Hầu gia vất vả rồi, nếu mệt nhọc quá, không ngại nghỉ ngơi một chút."

Kiều Vũ Mặc nhìn Thanh Yên, ngày thường còn cảm thấy nàng rất dễ nhìn, hiện giờ xem ra lại có chút bình đạm, so ra kém nữ nhân kiều mị kia. Nhìn kĩ cũng thấy không sai lắm, cũng chẳng thú vị.

Hắn đây là đang làm gì? Chẳng lẽ lại nhớ đến nàng?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, làm hắn càng thêm nóng.

Ngay lúc tâm trạng đang hết sức phiền não, khắp thư phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp, còn có tiếng vui cười cùng kêu nháo.

Mặt Kiêu Vũ Mặc thoáng băng sương: "Lý phú!"

Tên lính vẫn luôn canh giữ ngoài cửa lập tức đẩy cửa bước vào, hành lễ, đáp: "Hầu gia."

"Bên ngoài lại nháo gì đó?"

"Việc này... Nô tài cũng không rõ, chỉ là mới vừa rồi rất nhiều hạ nhân nha hoàn đều nhón nháo chạy đến hậu viện phía sau, để nô tài chạy đi hỏi thăm"

"Không cần, ta tự mình đến." Kiêu Vũ Mặc phát tay áo rồi đi.

Hầu phủ hạ nhân cùng nha hoàn tụ lại một đám, lúc này thật sự có không ít người ở hậu viện, thấy hắn đến, vội vàng im tiếng thi lễ, không dám tiếp tục ồn ào.

Thanh Yên đi theo phía sau Kiêu Vũ Mặc, trong lòng có chút thấp thỏm, hết thấy đều xảy ra ngoài dự đoán, chẳng lẽ là Đường thái thất thủ?

Hậu hoa viên đã sớm thấp đèn, các góc xó xinh đều được chiếu đến sáng trưng, Kiêu Vũ Mặc cùng Thanh Yên đến gần chỗ các hạ nhân quỳ lạy, liền nghe không xa truyền đến thanh âm dâm nĩ cùng tiếng rên rỉ ngâm nga.

Đến gần mới rõ, một đôi nam nữ trần truồng đang ôm ấp ở cùng nhau, lưng nữ tử dựa vào một tảng đá lớn bóng loáng, nam tử uy vũ hùng tráng, hai tay ôm cặp mông của nàng ta, nam căn dưới thân hung hăng xuyên vào, vòng eo không biết mỗi một mà nhanh chóng kích thích, túi ngọc va chạm vào thân thể, tiếng nước ướt đầm làm người nghe mặt đỏ tím đập.

Hai chân nữ tử cuốn lấy vòng eo nam nhân, sung sướng kêu to: "A a... Thật nhanh... Cẩm đến thật sướng... Ân..."

Hạ nhân trong phủ sắc mặt khác nhau, bọn nha hoàn cúi đầu không dám nhìn tới, ai lả gan lớn lại ngẩng hai mắt lên nhìn trộm, nhóm nam tử chỉ cảm thấy hạ thân cương cứng, hận không thể lập tức cỡi quần để thủ dâm một phen.

Ánh sáng màu vàng nhạt ập ập của đèn dầu chiếu vào hai người kia, thật không ngờ đó lại là Đường thái cùng Lan Hương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Mê tình tán

Thanh Yên mặt xám như tro tàn, nghĩ như thế nào cũng không ngờ rằng sự tình sẽ xảy ra như thế này.

Rõ ràng là đem mê tình tán bỏ vào trong điểm tâm của Hứa Diệc Hàm, sau đó cho Đường thái đi câu dẫn nàng, như thế nào lại biến thành Lan Hương? Nhìn đến bộ dáng hai trước trước mặt hạ nhân vận động kịch liệt, rõ ràng là đã bị trúng mê tình tán, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?

Nhưng lúc này hiển nhiên không phải là lúc để suy xét chuyện đó, nhìn thoáng qua Kiều Vũ Mặc, thấy hân biểu tình lãnh đạm, trong mắt không có cảm xúc, làm người ta nghĩ không ra hắn đang suy nghĩ gì. Bộ dáng này của hắn mới là đáng sợ nhất.

Tôn Thành thấy kinh động đến Triệu Vũ Mặc, cũng không dám tự tiện làm chủ, liền xin chỉ thị giáo quyết.

Kiều Vũ Mặc liếc nhìn hắn một cái: "Nam thiên, nữ kéo ra ngoài, tùy tiện ném cho một tên tiểu tử."

Tôn Thành lĩnh mệnh, dẫn người tiến lên, đem một đôi nam nữ kim điệp tình thâm tách ra. Đường thái vô công không tội, đánh trả lại mấy hạ nhân, đợi thị vệ phủ tới, trò khôi hài này mới kết thúc.

Kiều Vũ Mặc đã sớm phát tay áo bỏ đi. Thanh Yên thấy hắn xử lý nha hoàn thân tín bên người mình một cách không nương tay, e sợ nếu nàng mở miệng cầu tình sẽ làm hắn tức giận, liên lụy đến nàng ta, cho nên từ đầu đến cuối trầm mặc không nói. Khi về tới Lan Uyển, trong lòng tức giận phần nộ, đem món nợ này tính đến trên người Hứa Diệc Hàm.

Toàn bộ Hầu phủ cũng chỉ có Mai Uyển là nơi thanh tịnh, Hứa Diệc Hàm thưởng tiền, cho bọn hạ nhân lui xuống không cần hầu hạ, tự đi giải trí. Bích Hoa được nhiều nhất, vui vui mừng mừng mà lời kéo bọn tỷ muội chơi đùa, hoàn toàn không hề biết rằng tân vô sự ngậy thơ mà nàng say đắm kia đã vạn kiếp bất phục.

Hứa Diệc Hàm thở dài một hơi.

Kiều Vũ Mặc từ hậu hoa viên đi ra, liền lập tức tới Mai Uyển, không cần phải nói, chuyện này chắc chắn có quan hệ với Hứa Diệc Hàm. Từ ngày đầu tiên Hứa Diệc Hàm xuất hiện ở Lan Uyển, nguyên bản hậu viện sóng ngầm mãnh liệt liền dâng trào.

Khi Kiều Vũ Mặc đến Mai Uyển, hạ nhân trong phủ đang chơi đánh bài, không ai thông báo, thế nên vừa quay đầu lại, lại bắt gặp gương mặt vô cảm của Kiều Vũ Mặc.

"Hiếm khi được Hầu gia ghé thăm nơi này của ta." Hứa Diệc Hàm đạm mạc nói, tựa hồ đối với việc hắn đến là không ngoài ý muốn.

"Chuyện của Đường thái, là người làm?" Kiều Vũ Mặc đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí dò hỏi.

"Đường thái? Tân vô sự? Hắn xảy ra chuyện gì?" Hứa Diệc Hàm tò mò mà nhìn hắn.

"Đừng giả ngu."

"Hầu gia nói cái gì, thiếp thân không rõ."

Kiều Vũ Mặc nhìn chằm chằm nàng: "Đường thái cùng Lan Hương ở phía sau hoa viên hoan đàm vô độ, người thật sự không biết?"

Hứa Diệc Hàm có chút ai oán mà nhìn nhìn hắn: "Hầu gia thật không nói lí, Đường thái không phải người của ta, Lan Hương lại là nha hoàn bên người nhị phu nhân, hai người bọn họ làm ra chuyện như vậy, liên quan quái gì đến ta?"

Nhìn nàng về mặt trấn định, Kiều Vũ Mặc cười lạnh: "Bản hầu thật sự không tin chuyện này cùng người không có quan hệ."

Hứa Diệc Hàm không phủ nhận, tùy ý cười cười: "Hầu gia nên đi hỏi nhị phu nhân một chút, thiếp thân xưa nay không tranh không giành, bất quá chỉ được một đêm xuân tình, liền suốt nửa bị người ta dội một thau nước rửa chén dơ bẩn vào người."

Kiều Vũ Mặc nghe nàng nhắc đến Thanh Yên như thế, vốn là không tin, nhưng ngẫm lại hậu cung những phi tử tranh sủng của Hoàng thượng cũng thế, nhất thời không nói nên lời.

Hứa Diệc Hàm thấy hắn im lặng, cũng không nói nữa, nhàn nhạt mở miệng: "Hầu gia nếu tin tưởng nhị phu nhân, cần gì phải đến đây?"

Kiều Vũ Mặc không trả lời, một lúc sau mới nói: "Nửa tháng sau Đoan quốc Thái tử tới chơi, người và ta cùng nhau tiến cung."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Hứa Diệc Hàm nhìn bóng dáng hắt, cười cười.

Từ trước đến giờ sự việc này, Kiều Vũ Mặc không bao giờ mang theo nàng, lúc nào cũng lấy cớ, nói nàng ốm yếu bệnh tật cần tĩnh dưỡng ở nhà.

Xem ra càng ngày càng có thể cùng hắn thân cận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Tiến cung

Chớp mắt đã qua nửa tháng, Tôn Thành tự mình đem lễ phục tiến cung qua Mai Uyển, lại an bài ma ma dạy lễ nghi cùng quy củ trong cung cho Hứa Diệc Hàm. Lúc này hội kiến Thái tử Đoan quốc là một chuyện lớn, Hoàng thượng rất coi trọng, Kiều Vũ Mặc vì thế cũng đốc sức chuẩn bị, toàn bộ Mai Uyển công việc vì vậy cũng tăng thêm.

Toàn bộ Hậu phủ cũng chỉ có Lan Uyển quý dị mà yên lặng, từ lúc Lan Hương bị đuổi ra khỏi phủ, Thanh Yên liền sinh khí, từ hạ nhân quét dọn cho đến nha hoàn đều im miệng không nói chuyện, sợ chọc cho Hậu gia tức giận, liên quan đến mọi người cũng không tốt.

Thanh Yên nghe nói Hậu gia muốn mang theo Hứa Diệc Hàm tiến cung, tức giận đến nổ phổi, mấy năm nay, tuy nói nàng là trắc thất được Hậu gia sủng ái, nhưng thực tế Kiều Vũ Mặc chưa bao giờ mang nàng tham dự vào những loại yến hội này. Trước kia còn đỡ, tuy không mang theo nàng, nhưng cũng không cho Hứa Diệc Hàm đi cùng, mà hiện tại... Thanh Yên thấp thỏm bất an, trái lo phải nghĩ, trong lòng cảm thấy Hậu gia là vì chuyện Lan Hương mà giận chó đánh mèo với nàng.

Lan Hương nhà đầu này, việc làm không thành, ngược lại còn bị người ta tính kế, làm liên lụy đến nàng, Thanh Yên nghĩ đến đây, đối với Lan Hương cũng có oán niệm, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lan Hương thấy Thanh Yên một mình sinh hồn dỗi, một bên giúp nàng chải đầu, một bên khuyên nhủ: "Phu nhân hà tất phải rước bực vào người? Hậu gia bất quá chỉ nhất thời hồ đồ, nếu nàng ở trong cung làm trò cười cho thiên hạ, đến lúc đó chắc chắn hoàn toàn sẽ bị Hậu gia ghét bỏ."

Thanh Yên nghe lời này, đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại trầm xuống, âm trầm nói: "Ta không được tiến cung, chẳng lẽ chỉ có thể ở đây tâm tâm niệm niệm mong nàng xử sự vô phép?"

Lan Hương nhẹ giọng cười, nói khẽ bên tai nàng: "Phu nhân như thế nào cũng hồ đồ, trong cung có Lưu ma ma bên người Hiền phi nương nương, bà ấy không phải mẹ nuôi của người sao? Nàng là lão bà có thể nói chuyện trước mặt Hiền phi nương nương, hiển nhiên sẽ nói giúp phu nhân."

Thanh Yên trông mặt chuyển động: "Vẫn là nguoi lạnh lợi, ta ấy vậy mà quên đi. Kêu Đông Từ phu thê tiến vào, ra phủ mua vài món đồ, theo ta tiến cung một chuyến."

Lan Hương vội vàng tuân mệnh, chủ tớ hai người nhìn nhau cười.

Ngày Đoàn quốc Thái tử cùng Thái tử phi ghé chơi rất nhanh đã đến, Kiều Vũ Mặc ngồi cùng xe cùng hai người vào thành, gặp mặt Hoàng thượng. Lúc sau liền mở yến tiệc, các quý tộc hậu duệ hoàng thất, triều đình trọng thần nữ quyến đều được tham gia, để cùng đón gió tẩy trần.

Đế vương Đoàn quốc rất xem trọng việc liên bang, hai bên cũng rất thân mật, Đoàn quốc Thái tử Đoạn Hạo lại được Đoàn quốc Hoàng đế sủng ái, bởi vậy Hoàng thượng phá lệ coi trọng.

Yến hội được cử hành ở Ngự hoa viên, lúc chạng vạng tất cả nữ quyến liền tiến vào, từng người nói chuyện với nhau. Hứa Diệc Hàm chờ mãi lại không thấy mẫu thân nàng.

Phụ thân Hứa Diệc Hàm chính là trọng binh võ tướng, hàng năm trấn giữ ở Tây Bắc biên thùy, cùng Kiều Vũ Mặc địa vị ngang nhau. Hai năm trước Hứa Diệc Hàm đối với Kiều Vũ Mặc nhất kiến chung tình, cực kì say mê, nhưng hoa rơi có tình nước chảy vô tình, thiếu nữ yêu say đắm dần dần tích tụ thành tâm bệnh, bệnh nặng không dậy nổi, nằm liệt giường. Mẫu thân ngày ngày rơi lệ, phụ thân bất đắc dĩ, rốt cuộc lập chiến công lớn cầu xin Hoàng thượng tứ hôn. Hoàng thượng rũ lòng thương, rốt cuộc được như ý nguyện.

Nhưng tình yêu này, rốt cuộc là cưỡng cầu không tới, hai năm vào phủ lại bị lạnh nhạt, Kiều Vũ Mặc cũng chưa bao giờ nhìn Hứa Diệc Hàm.

Đối với việc này, hiện giờ, Hứa Diệc Hàm đối với mẫu thân, cũng chỉ có cảm thán tấm lòng cha mẹ.

Hai mẹ con gặp nhau, hỏi han cuộc sống trong phủ, thấy Kiều Vũ Mặc thế nhưng đem Hứa Diệc Hàm tham gia yến hội thì thập phần vui mừng, luôn mãi dặn dò nàng đạo làm thê, lấy phu làm trời, không thể ghen ghét.

Hứa Diệc Hàm cười cho qua.

Quay người lại, lại thấy một cái cung nữ đi tới, đối với hai người thì lễ, cười nói: "Phu nhân, Hầu gia nói yến hội khai thượng sớm, dặn nô tỳ trước mang nàng ăn vài thứ trước. Thỉnh hai vị đi cùng nô tỳ."

Hứa Diệc Hàm sững sốt, đáp một câu "Được", nắm tay mẫu thân, cùng đi.

Quyển 1 - Chương 14: Hiến vũ

Yến hội hoàng gia so ra không thể tầm thường, ở đây ai ai cũng là người có thân phận địa vị, mỗi lời nói hành động đều phải cẩn thận, vì thế muốn ở yến hội như vậy ăn no, thật là ước mơ xa vời. May mắn trước đó ăn qua không ít đồ lót dạ, bằng không lúc này có thể đói đến ngực dán vào lưng a, Hứa Diệc Hàm một mặt cảm khái, một mặt lặng lẽ đi theo sau Kiều Vũ Mặc.

Mây rậm anh tuấn, khuôn mặt sáng sủa, cái mũi anh đỉnh, sườn mặt hấn góc cạnh rõ ràng, trông thật đẹp mắt. Giờ phút này đang nói cười cùng Đoạn Hạo, rất có phong thái, không kiêu ngạo không siểm nịnh, thật sự là một nam nhân có mị lực.

Hứa Diệc Hàm ngăn ngor một hồi.

Khi các nam nhân nói chuyện, không khí có chút ngột ngạt, đãi hết một vòng khách nhân xong, yến hội mới bắt đầu mang đồ ăn lên, ca múa vũ hội, những người bên phía Hoàng hậu, cùng nhau nói chuyện nhẹ nhàng.

Hứa Diệc Hàm vốn dĩ cảm thấy trong yến hội này không có chuyện của nàng, không nghĩ tới đột nhiên lại bị chỉ điểm.

Ngẩng đầu lên nhìn, là một phi tử trong hậu cung, trang điểm sắc sảo, người đeo đầy trang sức. Mặt mày nàng thanh tú, lại có vẻ ôn trọng, lúc này đang đánh giá Hứa Diệc Hàm, cười đến rất là vui mừng: "Đây là Hứa nương tử chính thê của Hầu gia đi? Quả thực là kinh diễm, nhanh sắc khuynh quốc khuynh thành. Hoàng thượng còn nhớ rõ, năm đó lúc tứ hôn là một khoảnh khắc giai thoại cỡ nào, Hầu gia mấy năm nay cũng chưa bao giờ mang nàng tham dự yến hội, gặp mặt còn khó hơn nhìn sao trên trời. Hiện giờ xem ra, quả nhiên là nam thanh nữ tú, trời sinh một đôi."

Hoàng thượng vừa nghe nàng nói, xoay mặt nhìn kỹ Hứa Diệc Hàm, sau lại cười lớn, bốn cợt mà nhìn Kiều Vũ Mặc: "Hiện phi mắt nhìn thật tốt, đúng thật là quốc sắc thiên hương, chả trách Kiều ái khanh gần đây hoảng hốt vô thần."

Hứa Diệc Hàm nghe Hiện phi đột nhiên nhắc đến mình, lại nói đến khoa trương như thế, cũng không biết là vô tình hay cố ý, trong lòng nhưng vẫn cảnh giác. Mấy năm nay Kiều Vũ Mặc không ưa chính thê là chuyện ai cũng biết, thế nhưng trong miệng nàng ta ngược lại thành Kiều Vũ Mặc kim ốc tàng kiều*, mọi người nghe xong, thật sự là chuyện tấu hài. Nhưng thật ra Hoàng thượng lại nhìn thấy, quan hệ Kiều Vũ Mặc và nàng gần đây hình như có chút biến chuyển...

**kim ốc tàng kiều: dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình*

Nhưng Hứa Diệc Hàm cũng không sợ hãi, thông thả ung dung hành lễ: "Hoàng thượng cùng nương nương quá khen, thiếp thân bất quá cũng là một nữ tử, vốn nên ở trong phủ hầu hạ Hầu gia, không thích ồn ào phiến toái, thường ngày quanh quẩn trong viện*", thật không bằng chư vị tỷ muội thành thạo, bởi vậy chưa từng ra phủ giao du, thật sự hổ thẹn."

**khúc này CV hơi khó hiểu nên ta tạm đề như thế huhu, ai hiểu làm ơn giải thích hộ ta nhé (CV: "nè hà trí đoán mới vụng, bắt kham dùng một chút")*

Kiều Vũ Mặc cũng phụ họa: "Vi thần gần đây xử sự bất lực, tạ Hoàng thượng rộng lượng."

Hoàng thượng cười ha hả nhìn bọn họ: "Thần tử của Trẫm Kiều ái khanh đã nhanh miệng, không nghĩ tới phu nhân hấn còn tốt hơn, thật là trời đất tạo nên một đôi."

Hiện phi vốn định trước mặt mọi người nhục nhã Hứa Diệc Hàm một phen, không nghĩ tới nàng thông minh như thế, nói nói vài câu đã làm Hoàng Thượng yêu thích, trong mắt hiện lên một tia không vui, bị Hứa Diệc Hàm nhìn đến, trong lòng cười lạnh.

Hiện phi lại thay khuôn mặt tươi cười, nhìn Hứa Diệc Hàm: "Nếu trăm năm khó gặp, hay nhân yến hội này, thỉnh Kiều phu nhân vì Hoàng thượng cùng Thái tử hiến vũ, như thế nào?"

Lời này vừa nói, Kiều Vũ Mặc lại nhăn mi. Hứa Diệc Hàm múa không tốt, ai ai cũng rõ. Ở loại yến tiệc này, bảo nàng hiến vũ, là có ý định làm khó nàng. Vị Hiện phi này, rốt cuộc là nhắm vào ai?

Hứa Diệc Hàm vốn không muốn làm nổi, nhưng hiện tại có người tới muốn gây sự, nếu không đáp trả, kia thật sự xin lỗi lương tâm chính mình!

Nói đùa, ta một nữ nhân hiện đại há có thể cùng các người kẻ hèn cổ nhân so sánh? Chọn đại một cái kỹ năng vũ đạo chưa đến một giây là xong, chẳng qua sẽ ảnh hưởng chút ít đến tiến độ hoàn thành, nguyên lực điểm sẽ thiếu đi một chút ít.

Không đợi Kiều Vũ Mặc lên tiếng cự tuyệt, Hứa Diệc Hàm liền đứng dậy nói: "Nếu Hiện phi đã nói như thế, thiếp thân không dám từ chối, nếu Hoàng thượng, hai vị Thái Tử, các vị khách quý không chê, thỉnh chờ một chút, để thiếp thân thay đổi vũ y, vì chư vị hiến vũ, lấy giao hảo hai nước làm trọng."

Nàng cười sáng lạn, mê hoặc chúng sinh, dẫn đến các nam nhân ngồi đây tâm thần hoảng hốt một phen.

Chương sau thật đến nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Tiền diễn (H nhẹ)

Hồi lâu sau, mọi người trong yến hội vẫn còn nhớ rõ điệu nhảy kia, càng lại không thể quên được người hiến vũ.

Hứa Diệc Hàm khi lần thứ hai quay trở lại, đổi một thân đoạn trang lễ phục, người mặc vũ y hóa hồng sắc, như một con phượng hoàng lửa, hướng về mọi người bước đến.

Màu đỏ cực kì kiều mị, mặc ở trên người khác lại có vẻ tầm thường, tái nhợt. Nhưng ở trên người nàng, lại là vừa vặn. Trán ve mành ngài, mắt như hồ thu, sóng mắt chuyển động như câu hồn đoạt phách. Băng cơ ngọc cốt, da dẻ trắng trẻo mịn màng, nhan sắc bạch ngọc không tỳ vết, phong thái động lòng người. Mỗi đỏ nhẹ giương lên, răng trắng hơi lộ ra, cười đến mị hoặc lòng người.

Trang phục bị gió nhẹ nhàng thổi bay, lộ ra bàn tay trắng nõn, làm mọi người sinh ra cảm giác muốn yêu thương, bảo hộ nàng.

Ở giữa ngự hoa viên có cái hồ, giờ phút này ánh sáng nhẹ nhàng chiếu đến đại mỹ nhân tuyệt sắc đang ở giữa hồ.

Tiếng đàn vang lên, nàng bắt đầu khiêu vũ, xoay nhẹ thân thể, vũ y tung bay, như phượng hoàng xuất thế.

Đầu tiên là thuận theo điệu nhạc, phượng hoàng kia duỗi thân một chút, thân thể mềm mại khiến mọi người kinh ngạc cảm thán. Như một tiểu nha đầu tò mò, nàng vui thích mà xê dịch xoay tròn, nhanh nhẹn quay lại.

Sau đó tiếng đàn chuyển hướng trầm thấp trang trọng, một bên phượng hoàng lửa cháy bùng bùng, một bên tuyệt sắc mỹ nhân như bồi hồi, bản thân suy nghĩ, nhẹ rơi lệ, cuối cùng điểm mũi chân, ngẩng đầu, thả người trên không trung, phong thái vạn phần kiều ngạo.

Tiếng đàn trở nên nhiệt liệt, lửa đỏ vũ giả nhìn xem không thấy phượng hoàng lửa nhúc nhích gãy gập, nàng quỳ trên mặt đất, đôi tay che trước ngực, làm tâm người xem bị nhéo đến khó thở.

Trải qua quá trình đau khổ, thời khắc lửa lại bùng cháy, chân chính phượng hoàng trong mắt đầy cao ngạo cùng tự hào, lượn vòng quanh vũ y trang phục đỏ thắm, hai mắt nữ tử ôn nhu và kiên cường, bề ngẩng thiên hạ.

Tiếng đàn dần dần ảm đạm xuống, phượng hoàng quy về yên tĩnh, mọi người còn đang đắm chìm trong nó, vẫn chưa hồi phục tinh thần lại.

"Thật hay!" Đoạn Hạo dẫn đầu vỗ tay, hân hoan lên cảm thán, "Thế gian lại có thể có dáng múa như thế, làm người triền miên si mê, hồn nhiên quên mình. Kiều huynh phúc khí thật tốt."

"Phu nhân tuyệt sắc, múa động lòng người, Hầu gia thật tốt số."

"Kiều ái khanh, người thật là làm cho Trẫm được khai sáng a."

Bên kia mọi người lời khen không dứt, bên này Hứa Diệc Hàm vừa hành lễ xong chưa kịp đi đổi y phục, liền bị Hoàng thượng triệu lên, lại khen vài câu, thường không ít đồ vật, cho nàng lui xuống nghỉ ngơi.

Kiều Vũ Mặc đối với việc này chỉ nhàn nhạt đáp, biểu tình bất biến, bộ dáng vô ưu vô lo, chỉ là đáy mắt lưu chuyển hàn ý, biểu lộ giờ phút này hân rất không bình tĩnh.

Yến hội kéo dài đến khuya, Hiền phi vốn là muốn mượn cơ hội này làm Hứa Diệc Hàm mất mặt, lại không ngờ rằng có thể nâng nàng làm vai chính tỏa sáng, làm các danh gia vọng tộc, những người có địa vị ai ai cũng tán thưởng vị Hầu phu vợ lớn này. Đợi cho đến khi kết thúc, còn có không ít người vây quanh Kiều Vũ Mặc, mong muốn cùng Hứa Diệc Hàm hàn huyên.

Trong mắt nam nhân mang theo mười phần xâm lược ý vị giành lấy hảo cảm, Hứa Diệc Hàm yếu điệu thi lễ, chỉ có Kiều Vũ Mặc bên người trầm mặc, không mở miệng. Nếu có người nói nhiều, nàng cũng nhẹ mỉm cười, mê hoặc một ít vương tôn công tử.

Kiều Vũ Mặc ứng đối một hồi, trên mặt hàn băng phẳng phất, cả người tản ra hàn khí, làm cho một ít người không dám đến gần.

Hứa Diệc Hàm làm sao không phát hiện, trong lòng cười thầm.

Không bao lâu, Kiều Vũ Mặc liền cầm lấy tay Hứa Diệc Hàm rời khỏi Ngự hoa viên, một tay hữu lực mà lôi kéo nàng, bước chân vội vàng, Hứa Diệc

Hàm cơ hồ là chạy hết sức mới có thể đuổi kịp.

Hoàng thượng giữ hai người bọn họ qua đêm ở trong cung, sắp xếp ở tại An Đức điện.

Vừa vào cửa, Kiều Vũ Mặc liền đóng cửa thật mạnh, kéo tay nàng đem nàng đẩy đến bên giường, cười lạnh nói: "A, tốt cho một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, tốt cho một nữ nhân điên đảo chúng sinh."

Giờ phút này Hứa Diệc Hàm ngã ngồi ở trên giường, y phục lửa đỏ có chút hỗn độn, phần ngực rộng mở, lộ ra vai ngọc cùng một nửa bộ ngực sữa, một màn này chiếu vào mắt Kiều Vũ Mặc, như bị lửa đốt cháy, làm hắn mạnh mẽ khắc chế lửa giận.

"Hầu gia đây là đang ghen tị?" Hứa Diệc Hàm che miệng cười, nhẹ đứng dậy, bàn tay trắng nâng lên chạm đến ngọc đá* bên hông hắn, không bao lâu, đem cời ra.

**ngọc đá: cái đai của quan, có đính hạt ngọc*

Kiều Vũ Mặc cả buổi tối nay đều cảm thấy tức giận, nhận ra có chỗ nào không đúng, giờ bị nàng nói như thế, ngay cả chính mình cũng chưa nghĩ đến, hắn thế nhưng sẽ vì một nữ nhân mà ghen tị? Nhưng là nhìn nàng ở trước mặt mọi người khiêu vũ, thấy được lửa nóng trong mắt nam nhân khác cùng những lời nói ái mộ, hắn liền càng thêm nóng nảy.

Đây là ghen? Kiều Vũ Mặc chưa bao giờ có cảm xúc như thế, giờ phút này hắn cảm thấy mình có chút ngây thơ.

Hứa Diệc Hàm thấy hắn ngần ngại, đến gần tựa vào hắn, một tay chậm rãi xoa ngực hắn, nhẹ vói vào bên trong cổ áo, chạm vào lồng ngực cứng rắn, cảm nhận được hữu lực tim đập của hắn.

Kiều Vũ Mặc đột nhiên nói: "Đúng thì thế nào? Ngươi là nữ nhân của ta, không nên ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, câu dẫn nam nhân khác!" Hắn táo bạo mà xé rách y phục lửa đỏ, mắt nhìn qua, chỉ thấy bộ ngực sữa nở nang của Hứa Diệc Hàm, hai viên ngọc châu cũng nụ mà run rẩy, mê người đến cực điểm.

"Thật là oan uổng thiếp thân, rõ ràng là Hầu gia tự mình mang ta tham dự, sao lại trách ta a?" Hứa Diệc Hàm vừa nói vừa đem áo ngoài hắn cời ra, hai tay ôm cổ hắn, khi nói chuyện hơi thở vô tình mà phất qua ngực Kiều Vũ Mặc, hai cái vú gầy gao đụng vào trên người hắn.

"Từ nay về sau ngươi đừng mơ tưởng ra cửa!" Kiều Vũ Mặc dứt lời, cúi đầu hôn lên đôi môi Hứa Diệc Hàm, không hề tính tế ôn nhu liếm láp mà là mạnh mẽ hung hăng cạnh mở khớp hàm nàng, đem đầu lưỡi đưa vào trong, tìm kiếm lưỡi nàng cùng triển miên một phen.

Cái lưỡi linh hoạt mà trốn tránh, dù hoặc hắn không ngừng xâm nhập, như hai người đang tranh đấu tình yêu, người truy ta đuổi. Hết đường lui, Kiều Vũ Mặc rút cuộc đem nàng chế trụ chặt chẽ. Liếm láp mút vào, chỉ muốn đem nàng nuốt vào trong vụng, không cho người khác mơ tưởng. Trong miệng nước ngọc dịch cơ hồ mang theo ngọt ngào, làm người hơi say.

Hôn mút triển miên một hồi lâu, Hứa Diệc Hàm bị làm đến ý loạn tình mê, thân mình dần dà mềm nhũn, càng thêm dính sát vào trên người Kiều Vũ Mặc. Hơi hơi thở dốc một phen, hạ thân dầm thủy đã chảy đầy, dục vọng dâng lên, chỉ hận không thể đòi lấy càng nhiều.

Tay Kiều Vũ Mặc đã bao lấy hai vú nàng, vuốt ve nắn bóp, nụ hôn nóng bỏng rơi dần từ môi nàng xuống phía dưới, ở cổ tuyết trắng của nàng cắn mạnh lưu lại vài ấn ký.

Hứa Diệc Hàm trong đầu rối loạn, nhin không được hừ vài tiếng, thân thể miễn cưỡng như vậy đã bị kích thích, cơ hồ là khó nhịn, đôi tay bất giác sờ xuống hạ bộ Kiều Vũ Mặc.

Cách lớp quần áo cảm nhận được nhục bông đã động tình, không biết là thật hay giả, thế nhưng làm nàng cảm thấy có chút phóng tay, cảm giác giống như một thanh kiếm, gấp không chờ nổi mà muốn ra khỏi vỏ.

"Lẳng lơ, có phải muốn hay không?" Kiều Vũ Mặc đem nàng đẩy đến trên giường, vùi đầu ở ngực nàng, tiếng nói trầm thấp, mỗi câu mang theo nồng đậm mùi tình dục.

Nói lời này bây giờ thật vô nghĩa, Hứa Diệc Hàm cười đến xinh đẹp, hai mắt mê mang mà nhìn hắn, nói: "Nếu ta là nữ nhân của Hầu gia, đương nhiên là muốn cho nam nhân Hầu gia làm ta."

Lời này nghe cũng thật tâm thường, nhưng vào trong tai Kiều Vũ Mặc lại kích thích hắn, hạ bộ căng đến muốn gãy, còn thịt cứng rắn như thiết, thật sự khó nhịn, chỉ thấy hắn quen tay, cởi bỏ quần áo, lại đem Hứa Diệc Hàm cời sạch, hung hăng tiến lên, đem hung hãn nam căn đặt ở cửa huyết ướm đầm, cắn mạnh vào một bên vú.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Nàng là của hấn (cao H)

Đầu lưỡi ảm áp cứ liếm láp ở đầu vú mẫn cảm, thỉnh thoảng hấn dùng đôi môi gắt gao hút lấy núm vú, hoặc là khẽ cắn, hoặc là dùng đầu lưỡi vòng quanh, Kiều Vũ Mặc dùng hết thủ đoạn trên đầu, Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy hai đầu vú ướt át, đầu ti bị Kiều Vũ Mặc làm cho cương cứng, dựng đứng dậy, run rẩy mà lắc lư theo hai vú.

Trên người thỉnh thoảng như có dòng điện chạy qua, không biết miệng bật ra tiếng ngâm nga từ lúc nào, càng thêm cảm thấy không thỏa mãn, chỉ khao khát nhiều hơn nữa...

Nghĩ như vậy, không khỏi vận vẹo thân thể, đem hạ thân ướt đầm lây lội ma xát với quy đầu, chỉ mong nó tức khắc cắm vào, hung hăng xỏ xuyên qua chính mình, lấp đầy thân thể trống rỗng cùng với nội tâm thèm khát.

Kiều Vũ Mặc cũng tính dục khó nhin, nhìn nữ nhân dưới thân nằm trên bàn vận vẹo uốn lượn, một bộ dáng dâm đẳng, lẳng lơ, kiều diễm, trên mặt tràn ngập khát cầu. Môi lưỡi hấn chạm vào thân thể nàng, kích thích nàng rên rỉ, ham muốn chinh phục của nam nhân làm hấn tình cảm mãnh liệt bắn ra tứ phía.

Nhưng thế này không đủ.

Nữ nhân này là của hấn! Hấn muốn triệt để mà chiếm hữu nàng.

Từ thân thể đến tâm hồn, hoàn toàn chỉ có thể là của hấn.

Hấn muốn nàng phải mở miệng cầu xin, hướng hấn cầu hoan, phát ra từ nội tâm mà thần phục dưới thân hấn.

Muốn cho nàng từ sâu trong nội tâm trở thành thê tử hấn, giống hấn ghen ghét nam nhân khác đến gần.

Làm nàng chân chính mà yêu hấn.

Kiều Vũ Mặc nhẫn nại, hấn hôn một đường xuống phía dưới, đến bụng nhỏ bằng phẳng, đến khu rừng đen mật hiểm. Hấn bá đạo tách ra hai chân nàng, ngưng thần mà nhìn kĩ nơi riêng tư của nữ nhân này.

Giờ phút này, rừng đào ngọc dịch giàn giụa, dâm thủy trong suốt dính đầy ngón tay, kéo ra một đường thật dài. Hai cánh môi dày bao vây lấy vách thịt phấn nộn, nhẹ nhàng tách ra, mơ hồ có thể thấy được cửa động nhỏ nhỏ, suối nước liên ào ạt chảy ra từ giữa.

Kiều Vũ Mặc xem đến huyết mạch sôi sục, tách ra cánh môi, đem lưỡi quét một vòng vào giữa vách thịt phấn nộn.

Hứa Diệc Hàm ưm một tiếng, vòng eo nâng lên, lại bị Kiều Vũ Mặc chặt chẽ chế trụ, đôi tay hấn xoa nắn hai cái vú lớn, vùi đầu giữa hai chân nàng, lưỡi nóng liếm trên dưới, trên mặt lưỡi nhô lên cùng mềm thịt ma xát, xúc cảm tăng lên, làm Hứa Diệc Hàm oanh tạc.

Cơ hồ là trong phút chốc, Hứa Diệc Hàm không chịu nổi mà kêu lên: "A... Không cần... Không cần..."

Kiều Vũ Mặc càng thêm ra sức mà liếm láp ma xát, khi thì dùng đôi môi hút vào trong miệng, nhắm nháp nước mật chảy ra từ nơi riêng tư.

Khối thân thể tuyệt diệu này chỉ mới khai thác một lần, nơi riêng tư thánh khiết tản ra u hương nhàn nhạt, cùng dâm thủy tràn đầy hương vị tình dục hợp lại với nhau phá lệ mê người. Đầu lưỡi đem toàn bộ cách môi liếm mát, làm thân thể Hứa Diệc Hàm run rẩy, tiếng kêu khi thấp khi cao, Kiều Vũ Mặc dần dần nắm giữ bí mật thân thể nàng.

Tại mật huyết điên cuồng này, đầu lưỡi không ngừng di chuyển, đôi môi hút vào phun ra, khớp hàm cọ nhẹ,...

Cảm giác kì dị liên tiếp không ngừng vào đầu, làm Hứa Diệc Hàm mất đi năng lực tự chủ, da đầu tê dại, thân thể nhũn ra, đôi tay dùng sức ôm lấy đầu Kiều Vũ Mặc, trừ bỏ cầu xin không thể làm gì khác.

Hai cái vú bị tùy ý đùa bỡn, mẫn cảm âm hộ bị nam nhân đùa giỡn làm thân thể cương cứng, cả người trên dưới đều là cảm giác mâu thuẫn khó hình dung – đã khát vọng lại còn bị kích thích, lại cảm thấy không chịu nổi khoái cảm mãnh liệt kì dị như thế.

Trong miệng tiếng rên rỉ cũng dần trở nên lộn xộn: "A, a... Thật sướng... Không cần... Ta chịu không nổi, chịu không nổi... Không cần... A..."

Ngón tay Kiều Vũ Mặc tùy ý di chuyển, cơ thể bị kích thích đến không chịu nổi, vòng eo liên hướng về phía trước xông đến, lại trước sau tránh không khỏi cái lưỡi ma quái kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Cao trào (cao H)

Đầu lưỡi ẩm nóng linh hoạt men theo tiểu huyết, quét qua cửa động, tham nhập vào trong đó, bắt chước côn thit thọc vào rút ra động tác ra ra vào vào, Hứa Diệc Hàm cảm giác một trận nhiệt huyết xông thẳng vào não, tức khắc trong đầu trống rỗng.

"Không được... Ô, sắp không được rồi... Muốn tiểu..." Hứa Diệc Hàm khóc nức nở, đôi tay dùng sức đẩy Kiều Vũ Mặc ra, mà bất kể dùng sức ra sao cũng không thành. Trong đầu thoáng hiện lên một hình ảnh, vô số pháo hoa nổ tung, thân thể ngay lúc này đạt đến cao trào...

"A---"

Một lượng ái dịch nóng bỏng từ huyết nhỏ phun ra, cuộn cuộn không dứt, phun đầy trên mặt Kiều Vũ Mặc.

Hứa Diệc Hàm cả người xụi lơ nằm trên giường, dư vị cao trào chưa dứt, sắc mặt ửng hồng, môi đỏ khê nhếch, thấp thỏm mà thở dốc.

Kiều Vũ Mặc xoa xoa mặt, phủ lên người nàng, đem đôi tay hữu lực mở ra, ôm nàng vào trong ngực, đôi môi còn ma xát vành tai nàng.

Hứa Diệc Hàm dùng sức mà hưởng thụ cái ôm của hắn, cao trào qua đi làm nữ nhân khát vọng được an ủi, ngực dày rộng làm nàng cảm giác kiên định ấm áp.

Cảm nhận được hạ thân Kiều Vũ Mặc cứng rắn, trong lòng liền mềm xuống. Một người nam nhân vì áp chế dục vọng để an ủi chính mình, hắn thật sự là động chân tình đi?

Đang cảm động, lại thấy Kiều Vũ Mặc không thành thật mà cắn lên vành tai nàng, đó là vị trí mẫn cảm của nàng a, vừa mới qua cao trào thân thể lại không thể chịu nổi dụ hoặc, lại lần nữa run rẩy lên.

Trốn tránh không bằng tấn công, Kiều Vũ Mặc bú liếm vành tai nàng, mút vào, chốc lát sau, chỉ thấy nàng vừa rồi còn kháng cự nay lại mềm nhũn, khát vọng bị cấm vào càng thêm lộ ra.

Hai má đỏ ửng, Hứa Diệc Hàm bị hôn đến mơ mơ màng màng, cảm nhận thân thể Kiều Vũ Mặc nóng bỏng, nhục bông đã bành trướng đến cực đại, mật huyết lại không nhịn được mà chảy ra đầm thủy, hòa với ái dịch vừa mới phun ra, tắm ướt cả ga giường.

Hứa Diệc Hàm rút cuộc kim nén không được, nhìn thẳng vào hai mắt Kiều Vũ Mặc, sóng mắt lưu chuyển, ý vị tình trường, thanh âm nàng mang theo cao trào qua đi cùng một chút nũng nịu: "Hầu gia, làm ta."

Bốn chữ vừa ra, Kiều Vũ Mặc cảm thấy nữ nhân này thật đáng chết, trong đầu suy nghĩ, đều bị dục vọng thay thế, thủ tính áp đảo hết thảy, chỉ nghĩ làm chết nàng.

Nhục bông cương cứng đầy gân xanh vừa to vừa dài, đầu nắm bị đầm thủy thấm ướt, dễ dàng mà ở vách mị thịt tìm được cửa động, không kịp nghĩ ngợi, bản năng thân thể đã đi trước, thô to quy đầu đẩy ra tiểu huyết, vách thịt bên trong hút chặt tứ phía, Kiều Vũ Mặc chỉ cảm thấy như có hàng nghìn cái miệng nhỏ hút thật chặt, cảm giác vui sướng lan tỏa toàn thân, kích thích đến ừng tể bào trong cơ thể hưng phấn thét chói tai.

Thân thể này một tháng trước vừa khai bao, cứ nghĩ lần đầu tiên sẽ nhẹ chút, nhưng lại có thể chứa toàn bộ gậy thịt của hắn.

"A... Ân... Quá to..." Hứa Diệc Hàm mày đẹp nhăn lại, bị khoái cảm sung sướng cùng với đau đớn hành hạ, cảm thấy khó có thể kiềm chế mà đắm chìm trong đó.

Kiều Vũ Mặc thấy nàng có chút khó nhịn, đang muốn nói cái gì đó trấn an, nhục bông lại sớm không thể nhịn tiếp tục dùng sức đâm vào, cúi đầu nhìn, chỉ thấy côn thit thô to đã đi vào một nửa, còn một nửa ở bên ngoài. Dương vật như vậy liên tiế ở bên nhau, trời sinh phù hợp, làm người ta vui mừng.

Càng vui thì càng xúc động, Kiều Vũ Mặc nhẹ đẩy thêm vào, côn thit nam nhân đã hoàn toàn đi vào, chỉ để lại hai cái trứng dài bên ngoài, đập phành phạch vào cánh mỏng tuyết trắng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Hung hăng trừu sáp (cao H)

Thân thể bị nhục bông nóng bỏng lấp đầy, khoái cảm sung sướng làm Hứa Diệc Hàm bất giác rên rỉ. Nàng lúc này, sợi tóc tán loạn, đôi mắt đẹp ản tình, phong tình vạn chủng.

Cái này phong hoa tuyệt đại mỹ nữ, thân thể trần trụi mà nằm trên giường, mà côn thit chính mình lại cắm trong người nàng, Kiều Vũ Mặc hai mắt gần như nổi lửa, đem hai chân nàng nâng lên vai chính mình, nắm lấy eo nàng, hạ thân nhanh chóng mà thọc vào rút ra.

Nhục bông to dài ra ra vào vào ở cửa huyết nhỏ hẹp, lần lượt vận động, cứ thế phá vỡ mị thịt bên trong, hung hăng đâm vào đến chỗ sâu nhất, hướng đến trong hoa tâm. Quy đầu mỗi lần đều chạm đến hoa tâm, làm Hứa Diệc Hàm nhẹ rên: "Thật sâu... Ăn ăn... A... Quá nhanh... Sâu đến tận cùng bên trong... Thật sướng... A a..."

Hai chân nữ nhân thon dài mà vắt trên vai hắn, do kịch liệt vận động mà toàn thân lắc lư, thân thể không nhịn được mà tùy ý vận vẹo. Đâm sâu vào bên trong, chính mình liền dùng tay vuốt ve hai cái vú lớn. Hai mắt tựa hồ khẽ mở, gáy ngọc thỉnh thoảng nâng lên, thanh âm càng lúc càng lớn.

Chỗ hạ thân giao hợp không ngừng bắn ra mật dịch, trứng dài chụp vào trên hai cánh mông, tiếng nước bạch bạch không dứt. Nhục bông khi rút ra mang theo tiểu huyết thịt non ra ngoài, màu sắc kiều diễm hồng nhạt thể hiện chủ nhân đang rất vui thích.

"Có thích hay không ta làm người? Hả?" Kiều Vũ Mặc thờ hớn hên, một bên cây cây, một bên hỏi.

Hứa Diệc Hàm nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của hắn, còn có cơ bắp gọi cảm trên bụng nhỏ, cảm thụ được hắn dùng lực mà đâm vào, trong lòng vô cùng thỏa mãn "Thích... Thích a..."

"Thích ta như thế nào làm người?" Kiều Vũ Mặc lại hỏi.

"Ăn... a a..." Khoái cảm từng đợt từng đợt đánh vào, giống như bị nước biển đẩy lên, đẩy đến Hứa Diệc Hàm rơi rớt.

Kiều Vũ Mặc cố ý dừng lại, bất động, gặng hỏi: "Thích ta như thế nào làm người?"

Cảm nhận tiểu huyết bất ngờ trống rỗng, nước biển dần dần rơi xuống, Hứa Diệc Hàm khó chịu, nhấc mông, thẳng lưng muốn đón nhận ngọc hành, lại bị Kiều Vũ Mặc ấn xuống, nhục bông mang theo ý trừng phạt mà thả nhẹ tốc độ, Hứa Diệc Hàm càng bất an: "Dùng sức mà làm ta... Thích người dùng sức mà làm ta, cắm sâu đến tận cùng bên trong..."

"Muốn ta động?" Kiều Vũ Mặc áp chế dục vọng, tiếp tục khiêu khích, đợi Hứa Diệc Hàm cầu xin, mới hài lòng rồi dùng sức đâm vào, đâm đến làm Hứa Diệc Hàm bụng nhỏ phình lên, cả người run rẩy, nói: "Mau..."

"Giống như thế này?" Kiều Vũ Mặc lại chậm rãi rút ra.

Hứa Diệc Hàm tiểu huyết ngứa đến khó chịu, hoàn toàn vứt bỏ hổ thẹn, nũng nịu nói: "Làm... Mau làm ta... Cắm vào bên trong..."

"Như người mong muốn." Lần này, Kiều Vũ Mặc hung hăng cắm vào, theo sau đó là điên cuồng thọc vào rút ra, nhanh đến nỗi làm Hứa Diệc Hàm rên rỉ không kịp tiết tấu. Sóng biển từng trận đánh úp lại, như cuồng phong bão nổi, tùy ý quay cuồng, cuốn nâng lên hướng núi cao mà thả xuống, trong miệng chỉ còn biết rên rỉ: "Thật sướng... Thật thoải mái... A a... Thật... Thích... A a... Nhanh..."

Kiều Vũ Mặc điên cuồng mà thao nắn, Hứa Diệc Hàm khoái cảm vô hạn, làm đến tiểu huyết phía trong từng trận co rút, cũng làm Kiều Vũ Mặc vui sướng đến cực hạn.

"Ồ bên ngoài, thời điểm khiêu vũ, không phải rất câu dẫn sao? Ở trước mặt Hoàng thượng không phải rất có khí chất mê người sao? Hiện tại bị làm thành như vậy, người không phải thực đam mê sao?"

"Ngô... Ăn... A a... Dâm dăng... Chỉ ở trước mặt Hầu gia... Dâm dăng như thế..."

"Nước nhiều như vậy, thật đủ dâm dăng! Có phải trước đây ta không gặp người, có phải nghĩ đến nhục bông nam nhân?"

"A a... Quá nhanh..."

"Nói, có nghĩ đến nhục bông nam nhân? Có muốn bị thao?"

"Chỉ muốn Hầu gia... nhục bông... Muốn bị Hầu gia làm... Ô ô... Không được... A a... Nhanh... Sắp tới rồi... A..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Nói lời âu yếm (cao H)

Kiều Vũ Mặc thấy nàng ngừng đầu, cả người vì khoái cảm cực lạc mà biểu tình vận vẹo, tựa như thống khổ, rồi lại kêu đến sung sướng. Khuôn mặt quyến rũ giờ mị hoặc vô biên, bị thao đến càng thêm phóng túng, quên mất thẹn thùng, khát vọng cùng thỏa mãn đan xen, trầm luân trong bể sâu dục vọng.

Cổ thon dài bóng loáng trắng nõn, giờ phút này dâm mãnh đến cực điểm, giống như hòa làm một cùng hắn, theo đuổi tiết tấu của hắn, hai người cùng hướng

về cao trào.

Thân thể nhỏ yếu bị đâm đến lác qua lác lại, hai cái vú lớn trên dưới lay động, cực hạn đâm mủ.

"Hầu gia... Nhanh, nhanh..." Lời nói Hứa Diệc Hàm nhiễm đầy xuân sắc, đôi tay nắm chặt ga giường đến nhăn nheo, chính mình đã sớm không phân biệt nổi những lời lẳng lơ này lại có thể phun ra từ miệng nàng, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy.

Kiều Vũ Mặc trong lòng rung động, thanh âm trầm thấp mà nói: "Cùng nhau..."

Vòng eo điên cuồng kích thích, nhục bông mạnh mẽ mà thọc vào rút ra, quy đầu đâm sâu vào tử cung, dẫn tới một trận co rút, Kiều Vũ Mặc hít sâu một hơi, suýt nữa gác súng chịu thua. Ra sức thọc vào rút ra hơn mười cái nữa, đều là hung hăng đâm vào, hai chân Hứa Diệc Hàm tại vai hấn dùng sức kẹp chặt, thân thể trắng bóng kịch liệt run rẩy, kêu to: "A... Ân, a---"

Cả người phảng phất như phiêu lãng chín tầng mây, l lâng lâng không biết đi nơi nào, mỗi một tế bào trong người đều là giãn ra, vui sướng mà kêu to, khó có thể miêu tả khoái cảm cực hạn này, không biết bắt đầu từ đâu, chỉ cảm thấy lâu sau lần ra toàn thân.

Trong dừng đạo một trận co rút, một cỗ tinh dịch nóng ầm bắn ra, dính ở quy đầu, thêm miệng tiểu huyết còn đang hút chặt, Kiều Vũ Mặc cắn vào vài cái, gặm nhẹ thành tiếng, hung hăng bắt lấy eo Hứa Diệc Hàm, đem gây thịt thọc vào đến chỗ sâu nhất, xoay nhẹ vài lần, tinh dịch nóng bỏng cứ thế phun đầy vào trong tử cung của nàng.

Mật dịch từ chỗ hạ thân giao hợp chảy ra, làm ướt một mảnh ga giường, Hứa Diệc Hàm cả người xụi lơ, hai chân vô lực mà rũ xuống. Cao trào dư vị còn lại, phảng phất còn đang phiêu du trên mây, nàng chỉ cảm thấy Kiều Vũ Mặc vẫn chưa rút ra nhục bông, mà là tách chân ra, đem nàng đặt ở trên giường, cúi người đem nàng ôm chặt. Hứa Diệc Hàm không tự chủ được mà ôm cổ hấn, an tĩnh mà thở dốc.

Kiều Vũ Mặc cúi đầu nhìn nàng sắc mặt ửng đỏ, chỉ cảm thấy hết sức mê người, nhìn không được mà hôn lấy đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi thâm nhập vào, tham lam mà cướp lấy ngọc dịch trong miệng nàng.

Hứa Diệc Hàm ngẩng đầu đáp lại, hai người liền như đôi phu thê bình thường, sau cao trào lại tĩnh tế ôn nhu. Hứa Diệc Hàm bừng tỉnh, giống như chính mình thật sự là thê tử nam nhân này, cho nhau hiểu biết, cho nhau chinh phục, cuối cùng động tình.

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, đến khi Hứa Diệc Hàm có chút không thở nổi, Kiều Vũ Mặc mới lui ra, hai người gần nhau trong gang tấc, nhìn chăm chú gương mặt đối phương. Khoảng cách như vậy, càng thêm thân mật khăng khít.

Từ mặt mày đến cánh mũi, lại đến đôi môi thơm ngọt, Kiều Vũ Mặc tĩnh tế quan sát, trong lòng nhẹ nhàng nảy sinh tình yêu, trong đầu suy nghĩ đến nàng khi thì nặc lửa đỏ vũ y, ánh mắt bề nghệ nhìn xuống chúng sinh, khi thì nàng ở dưới thân mình, bộ dáng câu hoan gọi cảm, khi thì lúc bọn họ giằng co, nàng lạnh lợi kiều ngạo, làm hấn bất tri bất giác không thể buông tay.

"Hầu gia nhìn thiếp thân như vậy, là ý gì?" Hứa Diệc Hàm cười hỏi.

Kiều Vũ Mặc ngày thường tuy lạnh nhạt, nhưng cũng không ngượng ngùng, nói thẳng: "Suy nghĩ ta có phải hay không đã yêu ngươi."

"Nga? Vậy nghĩ ra chưa?" Hứa Diệc Hàm cố ý vịn vẹo thân thể, nhục bông cắm ở trong cơ thể suýt nữa bị trượt ra ngoài.

Được tiểu huyết ướt át ảm áp bao vây nhục bông vốn là vô cùng thoải mái, bây giờ lại ma xát như thế, lại có dấu hiệu cương cứng, Kiều Vũ Mặc lặng yên mà liếc nhìn nàng một cái, dùng tay vịn lại nhục bông, chậm rãi cắm vài cái, rất nhanh, Hứa Diệc Hàm cảm thấy gây thịt trong cơ thể lại bắt đầu bành trướng lên.

"Hầu gia, giường sự cần phải tiết chế a." Hứa Diệc Hàm thân thể còn mềm, cả người sáng khoái, nghĩ lại muốn bị hấn thao một hồi, chỉ sợ muốn la lớn lên.

"Làm nhiều lần, mới quen." Kiều Vũ Mặc một mặt nói, một mặt bắt đầu động, bàn tay to đã bắt lấy vú nàng, dùng sức xoa nắn.

Cao trào qua đi thân thể lại càng thêm mặn cảm, Hứa Diệc Hàm nhìn không được ưm một tiếng.

Trong phòng, nhiệt độ bắt đầu tăng lên, rất nhanh liền tràn ngập âm thanh nam nhân thở dốc cùng tiếng rên rĩ của nữ tử, bạch bạch phạch phạch vang vãn dập dồn.

Kiều Vũ Mặc thể lực dư thừa, tinh lực tràn đầy, cả đêm làm Hứa Diệc Hàm sáu bảy lần, nhiều lần phun nước, làm cho khăn trải giường đều ướt đầm, trong không khí lơ lửng hương vị tình dục.

"Ngươi, phóng đảng nữ nhân này." Kiều Vũ Mặc tổng kết nói.

"Ngươi, dục cầu bất mãn nam nhân này." Hứa Diệc Hàm hữu khí vô lực mà nằm trên người hấn, hai chân mềm nhũn, tiểu huyết tươi mới giờ sung đỏ, bị thọc vào rút ra quá nhiều lần với không có nhục bông lấp đầy, trống rỗng vô lực, cửa động không thể khép lại.

Kiều Vũ Mặc nửa ngày không đáp, Hứa Diệc Hàm quay lại nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, đột nhiên nghe được hấn nói: "Ta không biết yêu một người là cảm giác gì, nhưng ngươi là nữ nhân của ta, chỉ có thể đâm đâm trước mặt ta, bị ta làm. Vì vậy, ta cũng chỉ muốn ngươi."

Hứa Diệc Hàm ngăn ra.

Người nam nhân này... Thật ra cũng không biết tình yêu là thứ gì đi? Nói lời âu yếm mà cũng thô tục, bá đạo như thế.

Chỉ là... Cũng thật ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Hầu gia thách đấu

Ngày kế, Hoàng thượng cùng trọng binh võ thần bồi Đoạn Hạo đi nơi nơi tham quan, khi đoàn người đến sân tập luyện, vừa lúc gặp hai gã võ tướng đang tỷ thí, Đoạn Hạo rất có hứng thú mà nhìn, Hoàng thượng cười ha hả, nói: "Nghe nói Thái tử võ nghệ cao cường, mấy vị đại tướng Đaoan quốc đều thua trong tay ngươi, có thể lĩnh giao ngươi chỉ dạy cho Trẫm và các ái khanh một phen?"

Đoạn Hạo cười cười: "Hoàng thượng quá khen, bất quá đó là do các tướng quân nhường ta, không dùng hết sức mà thôi."

Lúc này, hai gã võ tướng kia cũng đã qua đây thi lễ, nghe xong lời này, một gã thô thanh thô khí trong đó nói: "Thái tử quá khiêm tốn, Đaoan quốc danh tướng đông đảo, mỗi người đều là nam tử trượng phu, làm sao có thể hạ thủ lưu tình, đã là người thắng, thì phải có phong thái của kẻ thắng. Không biết Thái tử có thể giao thủ một lần cùng tại hạ?"

Hai nước tuy kết giao, nhưng cũng ngầm gây khó dễ cho nhau. Đặc biệt là võ tướng, tâm ý ngay thẳng, không quen với những lời nhún nhường, bởi vậy đối với lời nói của Đoạn Hạo rất là không nể.

Đoạn Hạo trong lòng biết rõ, cũng không tức giận, tiếp nhận lời giao đấu.

Kiều Vũ Mặc bình tĩnh chờ đợi kết cục của hắn, trong mắt một tia biểu tình cũng không có.

Tuy Đoạn Hạo thân là Thái tử, từ nhỏ lớn lên ở trong thâm cung, nhưng đã từng cầm binh, thời trẻ đã từng tác chiến cùng Kiêu Vũ Mặc, rất có đầu óc quân sự, võ nghệ cũng cực tốt. Hai gã võ tướng bốn quốc này, tuy võ nghệ không tồi, nhưng lại không phải đối thủ của hắn.

Quả nhiên, không đến ba mươi phút sau, hai gã võ tướng lần lượt bị bại trận, quần thần bốn quốc tiến lên khen ngợi một phen, nhưng Kiêu Vũ Mặc lại thấy họ có chút không cam lòng. Hiện nhiên ngay tại lãnh thổ sân nhà mình bị người ta đánh bại dễ dàng như thế, là ai chắc cũng sẽ không vui nổi đi.

Hoàng thượng tuy rằng sắc mặt không tốt, nhưng Kiêu Vũ Mặc lại quá hiểu hắn, đứng dậy tiến lên, nói: "Thái tử võ nghệ xuất chúng, bản hầu cũng muốn lĩnh giáo một phen."

Đoạn Hạo nhìn qua, cười như không cười, nói: "Lĩnh giáo? Hầu gia uy danh lan xa, nay nói lời này, thật sự làm ta sợ hãi."

Kiều Vũ Mặc biểu tình lãnh đạm, trong mắt lại có hàn quang quét qua.

Bên cạnh mọi người đều cảm thấy độ ấm xung quanh hạ xuống, một trận lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, không khi trở nên đông cứng.

Đoạn Hạo nhận được nồng đậm khiêu khích, khoe miệng gọi lên, nói: "Nếu Hầu gia khẳng khẳng muốn đấu, vậy thì đấu!"

Nhìn hai người một trước một sau, đáy lòng mọi người nghi hoặc, Hầu gia đây là làm sao vậy? Vô duyên vô cớ, lại đi khiêu chiến?

Người khác làm sao biết do Kiêu Vũ Mặc ghi hận việc Đoạn Hạo ca ngợi Hứa Diệc Hàm tối qua, khi đó trong mắt hắn rõ ràng có dục ý, Kiêu Vũ Mặc đem hết thầy thu vào đáy mắt, tuy không nói gì, nhưng làm sao có thể buông tha dễ dàng như thế?

Lúc này Kiêu Vũ Mặc thay đổi một thân quần áo nhẹ nhàng, cưỡi một con ngựa màu trắng tuấn mã, lưng đeo cung tiễn, cầm trong tay hồng anh trường thương, cầm cương phóng ngựa mà đến, phong thần tuấn lĩnh, khí phách vô song.

Vừa vào sân, đã thấy Đoạn Hạo ở trên ngựa chờ, hai người giục ngựa tới gần, người khác toàn bộ đều đã lui ra bên ngoài, nên không thể nghe bọn họ tán gẫu.

"Ta đã sai người nghe ngóng một chút, nghe nói Hầu gia cưới phu nhân hai năm, thế nhưng chưa bao giờ ở cùng nhau. Người đẹp như vậy, bị Hầu gia lạnh nhạt, chẳng phải đáng tiếc lắm sao?" Đều làm nam nhân, Đoạn Hạo như thế nào lại không biết địch ý của Kiêu Vũ Mặc từ đâu mà đến, một câu đã đi thẳng vào vấn đề.

"Nữ nhân Bản hầu không cần Thái tử quan tâm." Kiêu Vũ Mặc xoa xoa thương*.

**thương: súng*

Đoạn Hạo tùy ý mà cười: "Tôn phu nhân thiên tư quốc sắc, khiêu vũ khuynh thành, Hầu gia nếu không thương tiếc, sẽ có người khác đau lòng."

"Vậy để ta xem "người khác" có hay không có lá gan này." Kiều Vũ Mặc giương mắt nhìn hấn, hấn ý trong mắt bắn ra như lưỡi dao sắc bén, chọc thẳng vào tâm Đoạn Hạo.

"Thứ ta nói thẳng, nàng theo người, nhiều lắm là được cái danh chính thê Hầu gia bị vứt bỏ, nhưng nếu theo ta, ngày ta làm Đế, nàng sẽ thành Hậu." Đoạn Hạo không chút khách khí mà đáp trả, trong mắt sự cuồng ngạo càng tăng lên.

"Bản hầu nói, muốn xem người hay không có lá gan này!" Kiều Vũ Mặc để lại một câu, giục ngựa, xoay người, phóng nhanh mà đi.

Tiếng trống vang lên, cuộc giao chiến giữa nam nhân mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Hầu gia trả đũa

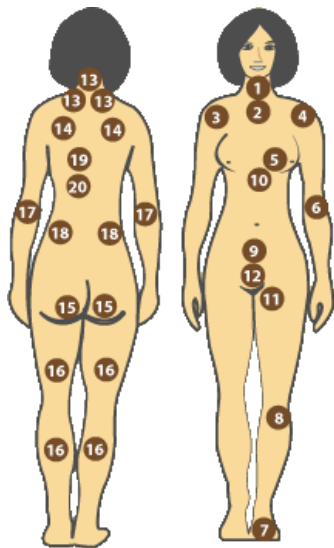
**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên sân luyện tập rộng lớn, Kiều Vũ Mặc cùng Đoạn Hạo đứng cách xa nhau mấy trượng*, từng người liều chết xông về phía trước, vó ngựa lao nhanh, bụi đất mù mịt, cuốn lên một trận bão táp cuồng sa.

**1 trượng: khoảng bằng 1,7m*

Kiều Vũ Mặc ra tay trước, trường thương đâm thẳng vào tâm oa* Đoạn Hạo, "Đinh—" một tiếng, bị Đoạn Hạo né được, Kiều Vũ Mặc thuận thế áp xuống, hai người xẹt qua nhau.

**tâm oa: nơi ở giữa ngực, giáp giữa ngực và bụng, có chỗ lõm xuống. (vị trí số 10)*

Đoạn Hạo cũng không chịu thua, quay đầu ngựa lại, đâm ra một thương, đầu thương lóe hàn quang, vẽ ra một đạo tàn khốc. Nhưng một thương này bị Kiều Vũ Mặc phui tay đẩy ra, hấn quay người lại, trên tay động tác nhanh như gió, cứ như mới vừa rồi quay lưng về phía Đoạn Hạo, nhưng cũng có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của hấn, lúc này trường thương mang theo cuồng thế thật lớn, hung hăng ngăn lại thương của Đoạn Hạo, hai tay chống xuống, hai chân lượn vòng đã ra, bức cho Đoạn Hạo đảo ra phía sau, cả người treo ở trên lưng ngựa, cực kì chặt vật.

Chiếm thế thượng phong, Kiều Vũ Mặc sao có thể không thừa cơ tiến lên, trường thương cắm trên mặt đất, thân thể hướng về phía trước bay lên, mũi chân nhẹ điểm trên lưng ngựa Đoạn Hạo, cùng nhau rơi xuống, hai chân thon dài hữu lực bộc phát ra những chiêu thức sắc bén, tấn công một cách dày đặc.

Hai con ngựa dựa gần nhau cùng chạy băng băng về phía trước, Đoạn Hạo cắn răng, cầm thương trên mặt đất, xoay người, tránh đi một kích, thuận thế rơi xuống, bước chân vừa chuyển, thì triển khinh công nhảy lên lại lưng ngựa, cùng Kiều Vũ Mặc chiến đấu.

Hai người động tác cực nhanh, người vây xem cơ hồ nhìn không rõ, chỉ thấy cát bay tứ tung, biến hóa khôn lường, khi thì truyền ra tiếng binh khí leng keng, khi thì truyền ra tiếng quyền cước đập trên người, dẫn đến một chúng quan văn hải hùng khiếp vía.

Lúc này hai người tách ra lập tức nhảy lên, hai chân ở giữa không trung quét ngang, trường thương thỉnh thoảng xét qua, đầu thương sắc bén đảo qua mặt, từng trận hàn ý đọng đến thẳng tim, làm người người trong lòng run sợ.

Một đợt đánh nhau giằng co hồi lâu, lại thấy Kiều Vũ Mặc đột nhiên mượn lực phản chiến, kéo ra khoảng cách, theo đó là một thương bay ra, hồng anh bị gió cuốn đi, hướng thẳng Đoạn Hạo tâm oa.

Một loại thương thời xưa.

Đoạn Hạo đồng tử căng thẳng, một thương này âm thầm dùng sức, mang theo khí thế long trời lở đất mà đến, không thể phản công, chỉ có miễn cưỡng né tránh. Bên kia Kiều Vũ Mặc cũng đã sớm không thèm nhìn phản ứng của hắn, lôi kéo dây cương, tuấn mã chạy như bay, kéo dần khoảng cách, khi quay đầu lại, Kiều Vũ Mặc đã đem cung tiễn trên lưng nắm trong tay, tay phải lướt qua đầu vai, thành thạo mà rút ra tam chi mũi tên, đặt tại đầu dây, kéo dần, bắn.

Tam tiễn vừa ra, liền vậy lấy ba chỗ trọng yếu của Đoạn Hạo.

Mũi tên u quang như ẩn như hiện, xuyên qua gió trời mà bay đến, mang theo bá đạo, chỉ có người đối mặt với nó mới có thể cảm nhận được. Đoạn Hạo khó khăn lắm mới có thể tránh đi trường thương, mắt thấy tam tiễn hung ác này bay đến, không thể không bỏ qua trường thương, một cái xoay người, hai chân đá văng hai mũi tên, chỉ còn một cái là không thể tránh khỏi.

Quần thần vậy xem đều là sắc mặt hoảng sợ, một lời kẹt cứng ở cổ, cơ hồ rất muốn nói. Nếu Đao quốc Thái tử bị thương ở đây, quan hệ giao hảo hai nước sẽ chấm dứt trở thành lý do khai chiến, hai nước trên dưới tranh chấp, mấy quốc gia khác sẽ nhân cơ hội này làm loạn, này một vốn một lời mà nói, không phải là chuyện tốt.

Nhưng giờ phút này trong lòng nôn nóng, lại cũng vô lực, mặc dù là các vị đại tướng võ nghệ cao cường, cũng không kịp cứu Đoạn Hạo, cho dù là đang ở trong sân giao đấu, cũng chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Ngay lúc này, một mũi tên lại phát ra, so với mấy mũi tên lúc trước còn ác liệt hơn, vừa bay đến, nhắm thẳng tam chi thần tiễn, hai bên chạm nhau, mũi tên đến sau có thể nói khủng bố hơn, uy lực chặn lại, như cũ bay thẳng, đem tất cả mũi tên cắm vào trên mặt đất. Ba mũi tên đột ngột đối hướng, đoạn đuôi gãy ra, hung hăng cắm vào ngực Đoạn Hạo, đem quần áo hắn xé rách ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc cùng một đạo vết máu.

Kiều Vũ Mặc giục ngựa mà đến, từ trên cao nhìn xuống Đoạn Hạo bị thương đang ngã ngổ trên đất, nói: "Xem ra Thái tử còn không xứng cùng bản hầu đoạt nữ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Hầu gia ăn giấm

Chuyện ở sân đầu truyền tới tai Hứa Diệc Hàm, nàng cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân trong đó, nghĩ đến Kiều Vũ Mặc bề ngoài lãnh khốc lại có thể có tâm tư ghen tị, bất giác muốn cười. Đợi Kiều Vũ Mặc ra về, hai người gặp qua Hoàng thượng, liền ra cung hồi phủ.

Xe ngựa vừa mới đến cửa cung, lại nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, không đợi Kiều Vũ Mặc hỏi, người bên ngoài đã nói: "Hầu gia, là Đoàn quốc Thái tử."

Thì ra là Đoàn Hạo.

Hắn lúc này trang phục chỉnh tề, hiển nhiên là đã xử lý miệng vết thương, lúc này vội vàng chạy tới, cũng không biết là vì chuyện gì. Kiều Vũ Mặc nhíu mày, trong lòng không vui, Hứa Diệc Hàm cười nói: "Hầu gia đem Thái tử đã thương, chẳng lẽ hắn là tới trả thù đi?"

"Hắn dám?" Kiều Vũ Mặc hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa ra, Hứa Diệc Hàm theo sát sau đó.

Hai người đứng phía ngoài xe ngựa, một là sắc thái lạnh lùng, một là minh diễm động lòng người, trai tài gái sắc, giai ngẫu thiên thành.

Đoàn Hạo đi tới trước xe ngựa, nghiêng người xuống ngựa, trên mặt nhìn không ra chút nào buồn bực, cười nói: "Hầu gia đi thật gấp, suýt nữa không đuổi kịp."

"Thái tử có chuyện gì sao?" Kiều Vũ Mặc đối với tên đáng ghét thích dây dưa này cực kì đau đầu, nguy cơ mãnh liệt làm hắn không yên lòng.

"Ta muốn cùng Tôn phu nhân nói một câu, không biết Kiều huynh có cho phép hay không?" Đoàn Hạo nói.

"Bản hầu không cho phép." Kiều Vũ Mặc quả quyết nói, trong lòng lại nghĩ ai muốn cùng người xưng huynh gọi đệ.

Cự tuyệt thẳng thắn như thế, mặc dù Đoàn Hạo đã nghĩ tới, nhưng cũng không biết tiếp tục mở miệng thế nào. Hứa Diệc Hàm lại nói: "Thái tử có chuyện, cứ nói đừng ngại."

Lời này vừa ra, Kiều Vũ Mặc mặt lạnh như băng mà chiếu đến, Hứa Diệc Hàm bình tĩnh mà nhìn hắn, không sợ hãi.

Đáng chết, nữ nhân này trước giờ không nghe lời, thật sự là làm hắn khó chịu, rất khó chịu!

Đoàn Hạo cười ha hả nói: "Vẫn là phu nhân bình dị gần gũi. Ngày ấy nhìn thấy khúc nhảy của phu nhân, trong lòng ta ái mộ, đáng tiếc giai nhân đã sớm có gia thất, thật sự đáng tiếc. Hôm nay từ biệt, nghĩ cũng không dễ gặp lại, ngày nào đó nếu còn cơ hội, xin mời Hầu gia cùng phu nhân tới Đoàn quốc du ngoạn, cho ta làm hết lễ nghĩa của một chủ nhà."

Hứa Diệc Hàm nhoen miệng cười: "Thiếp thân nào có tài đức gì mà được Thái tử khen ngợi. Nếu có duyên phận, tự nhiên sẽ tái ngộ."

Đoàn Hạo nghe nàng nói chuyện luôn có chừng mực, nhưng lời nói lại cao ngạo không thay đổi, trong lòng càng cảm thán là nữ tử khó gặp, liếc Kiều Vũ Mặc một cái, trắng trợn mà tiến đến bên tai Hứa Diệc Hàm, nói khẽ: "Nếu Hầu gia như cũ không biết thương hương tiếc ngọc, phu nhân có thể tới Đoàn quốc tìm ta. Phu nhân tài mạo độc bộ thiên hạ, đáng giá có được những thứ tốt nhất."

Hứa Diệc Hàm đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhìn hắn một cái, lại nhìn xem Kiều Vũ Mặc, cũng nhẹ giọng ở bên tai hắn nói: "Nữ nhân tốt sẽ tự dạy dỗ nam nhân của mình, việc này không cần Thái tử quan tâm"

Đoàn Hạo ngạc nhiên, lại càng thêm ý tán thưởng, hắn gật gật đầu, thả người lên ngựa, nhìn Kiều Vũ Mặc cùng Hứa Diệc Hàm nói lớn: "Hai vị, từ biệt nơi đây."

Sau đó, cười to mà đi.

Đợi thân ảnh hắn đi xa, Hứa Diệc Hàm nửa ngày không thấy Kiều Vũ Mặc nhúc nhích, quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt hắn càng thêm khó coi, quả thật có thể thấy hắn rất tức giận.

Hứa Diệc Hàm có chút bất đắc dĩ, nam nhân rơi vào bẽ mặt là như thế này, thật là giống tiểu hài tử, trong lòng buồn cười, trêu chọc nói: "Hầu gia muốn ở chỗ này hóa thành hòn vọng phu?"

"Hừ." Kiều Vũ Mặc vung tay áo, một phen túm lấy cổ tay trắng nõn của Hứa Diệc Hàm, "Hắn cùng người đã nói cái gì?"

Xem hắn bộ dạng một bình dấm chua, Hứa Diệc Hàm thật là cao hứng muốn đùa đùa giỡn giỡn: "Đây là bí mật."

"Người—" Kiều Vũ Mặc trong lòng bốc hỏa, đầu óc bị thiêu đến nóng rồi, lại không biết phải đối với nàng như thế nào, một lúc sau nổi giận dưng dưng mà kéo nàng lên xe ngựa.

Nữ nhân này thế nhưng dám trêu chọc hắn? Kiều Vũ Mặc một mặt suy nghĩ, một mặt đem nàng đè trên giường êm, hung tợn nói: "Dám ở trước mặt ta cùng nam nhân khác tán tỉnh, người chán sống sao?"

Hứa Diệc Hàm cười quyền rũ nói: "Ta xem bộ dáng Hầu gia bây giờ chỉ sợ làm ta thật luyến tiếc."

"Được, bản hầu cho người biết một chút cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không thể." Kiều Vũ Mặc đem hai tay nàng bắt chéo sau lưng, ấn trên đỉnh đầu, kéo xuống đai lưng đem hai tay nàng cột thật chặt. Hắn một tay đè nặng đôi tay đang giãy giụa của Hứa Diệc Hàm, một tay thuần thực mà đem nàng cởi sạch, ghen tỵ cùng tức giận phần nộ hóa thành nộ hôn sâu, rơi xuống trên mặt cùng trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Trong lòng thâm mắng

Xe ngựa một đường vững vàng đi thẳng, ra khỏi cửa cung, hướng về phía Hầu phủ chạy tới. Dòng người rộn ràng nhộn nhạo trên đường cái, người nói gót người đi, trong xe ngựa động tác hai người càng lúc càng lớn, tiếng rên rỉ càng rõ ràng to, xe ngựa không hài hòa mà đong đưa, hết thầy đều che dấu cho sự âm ỉ bên trong.

Tới Hầu phủ, xa phu chỉ lo hướng hậu viện mà đi. Xung quanh yên tĩnh, bên trong xe ngựa động tĩnh càng dễ bị người khác nghe thấy, lại có từng tiếng thở dốc khe khẽ truyền ra, theo sau tiếng gầm nhẹ cùng tiếng thân thể chụp đánh.

Cận vệ Lý quý theo Kiều Vũ Mặc nhiều năm, vào phủ đều cho hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ, nơi xe ngựa đi qua, không được cho bất cứ ai cản trở, cho nên một đường đi đến Mai Uyển, cũng không có ai nghe được cái gì không nên nghe.

Lý quý mừng thầm, lại thấy nhị phu nhân mang theo hai cái nha hoàn chậm chậm đi tới. Sắc mặt hắn trở nên hơi khó coi, như thế nào cũng không nghĩ đến vào lúc cuối cùng còn có người nhảy ra cản trở, việc đã đến nước này cũng chỉ có thể tiến lên đón nhận, thời điểm cách xe ngựa một khoảng liên ngăn lại, cung kính mà hành lễ, nói: "Nhị phu nhân vạn phúc."

"Hầu gia đã trở lại?" Thanh Yên liếc mắt nhìn hắn, không để ở trong lòng, vòng qua hắn liền hướng xe ngựa đi tới. Sự việc trong cung hai ngày nay nàng một mực không biết, chỉ có ngóng trông Kiều Vũ Mặc về phủ, nói bóng nói gió một phen, sẽ biết được mọi chuyện.

Lý quý trong lòng thâm mắng, lại là tiến thoái lưỡng nan bước lên một bước, che ở trước người Thanh Yên, nói: "Nhị phu nhân, Hầu gia cùng phu nhân trở về, đang muốn trực tiếp đi Mai Uyển, hiện tại không tiện gặp ngài, nếu không ngại, xin ngài chờ Hầu gia nghỉ ngơi xong, lại đi thỉnh an."

Thanh Yên mày nhăn lại, tức giận dâng lên, đã bị Hứa Diệc Hàm đè ở trên đầu, vốn là không thoải mái, như thế nào bây giờ chỉ là một tên nô tài cũng dám đối với nàng khoa tay múa chân?

"Người như thế nào biết Hầu gia một hai phải đi Mai Uyển? Cậu nô tài không biết tốt xấu, tránh ra!" Thanh Yên thật sự tức giận, trách mắng.

Lý quý nguyên bản trong lòng kêu khổ, nghe xong lời này, lại là cười lạnh, can cũng không can nữa, nghiêng người một cái, Thanh Yên liền mang theo hai cái nha hoàn yêu diệu lượn lờ mà đi tới bên xe ngựa.

Bước đến xe ngựa ổn định vững chắc mà lúc này lại đong đưa, vừa đến gần liền nghe, cửa sổ truyền đến âm thanh nhỏ vui thích, thanh âm thân thể giao hợp nhanh chóng như cuồng phong mãnh liệt, hiển nhiên hai người đang đến thời điểm mấu chốt.

Giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng dám ở trong xe ngựa tuyên dâm, nghĩ đến khi xe ngựa đi một đường trên phố, bọn họ liền trần truồng trong đó, tận tình phóng dăng.

Thanh Yên nghĩ như vậy, sắc mặt tím tái, tức giận đến cả người run rẩy, nói không thành lời. Phía sau nàng là hai cái nha hoàn càng là thẹn thùng đến nỗi hận không thể tìm cái lỗ chui vào, cũng không dám nói nửa lời.

Đúng lúc này, thanh âm bên trong đột nhiên dừng lại, thanh âm nữ tử nói chuyện tình tế truyền ra, rồi lại nghe không rõ ràng lắm.

Một lát sau, tiếng Kiều Vũ Mặc từ trong truyền ra, ngắn gọn mà hữu lực, lại ẩn ẩn sự khó chịu: "Dừng lại làm cái gì? Đi!"

Lời còn chưa dứt, liền "Tê" một tiếng, lại là một trận gầm nhẹ, ngay sau đó, là nhanh chóng "Bạch bạch bạch".

Lý quý mặt mày hớn hờ mà bỏ lại Thanh Yên, nhảy lên xe ngựa, lệnh xa phu trực tiếp đi đến Mai Uyển.

Xe ngựa đi nhanh trong chớp mắt, Thanh Yên vẫn đứng yên tại chỗ, hai tay nắm chặt, hung hăng mà cắn răng, cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

Cái con tiện nhân kia, đồ lăng ló, thật không ngờ người lại sử dụng thủ đoạn hạ tiện như vậy câu dẫn Hầu gia! Tiện nhân! Tiện nhân!

Nhất định phải đem nàng đuổi ra khỏi Hầu phủ, làm nàng cùng đường, lưu lạc làm nô tỳ, làm kỹ nữ, không thể xoay người!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Kịch tình trên xe ngựa (cao H)

Trên xe ngựa ra khỏi cung, Hứa Diệc Hàm bị Kiều Vũ Mặc trời và chế trụ đôi tay, đè trên giường êm không thể nhúc nhích. Theo mỗi động tác của tay Kiều Vũ Mặc, quần áo từng cái rơi xuống, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống trên người, cháy lên từng ngọn lửa dục vọng. Muốn giãy giụa hay là chiêm thể thượng phong, đều là uống phí sức lực. Thân thể mãi cảm muốn được thô bạo an ủi, dần dần bị tình dục thúc dục, hai nắm vú dựng đứng, cứng rắn mà run rẩy.

Kiều Vũ Mặc một chân quỳ xuống còn nàng thì hai chân đều mở ra, đầu gối hấn đặt tại nơi riêng tư của nàng, hấn cú người hôn lên mỗi tác da thịt bóng loáng. Nụ hôn hấn mang theo sự cháy bỏng, cuồng loạn mà tự do, như lửa sắp bùng cháy, tích tụ, cuối cùng là phun trào.

Lúc này, Kiều Vũ Mặc đang liếm láp vành tai nàng, đầu lưỡi nóng ướt chui vào lỗ tai, ngẫu nhiên mút vào vành tai làm Hứa Diệc Hàm như bị điện giật, từng trận rung động, bị hấn khiêu khích đến ý loạn tình mê, ngoài miệng rên rỉ, nhưng vẫn chưa mất đi ý thức.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, thanh âm bên ngoài mơ hồ truyền đến, giống như đang ở cửa cung.

Hứa Diệc Hàm chợt nghĩ tới, đứng ở bên ngoài là mấy chục tướng sĩ, nhìn chăm chăm vào xe ngựa. Tuy nàng lớn mật, nhưng cũng có chút hoảng hốt, vội nói: "Đừng đùa... Ngớ ô..."

Kiều Vũ Mặc lập tức dùng miệng phong bế lời nói của nàng, một tay mò xuống động đào nguyên khẩu, nơi đó đã sớm chảy đầy nước, ngọc dịch róc rách. Ngón giữa thô ráp bắt đầu hoạt động, đâm vào giữa hạ huyết, mỗi lần xoa bóp đều ấn nhẹ vào, làm Hứa Diệc Hàm run rẩy cả người. Cảm giác da đầu tê dại không nói nên lời, tiểu huyết ở dưới trào ra mặt nước cuộn cuộn không dứt, làm ướt cánh mông, gây cho Hứa Diệc Hàm cảm thấy thật thẹn thùng.

Đầu lưỡi quấy nhiễu ở miệng đỏ anh đào, hơi thở nam tử bá đạo mà cuồng nhiệt, cùng tiếng rên rỉ âm nhu vũ mị của nữ tử hoàn toàn bất đồng. Đầu lưỡi không ai nhường ai dẫn tới nhiệt độ cơ thể không ngừng cao lên, thân thể càng thêm khát vọng được âu yếm.

"A, a... Ngớ..." Hứa Diệc Hàm không nhịn được mà bật ra tiếng rên rỉ kiều mị, Kiều Vũ Mặc cúi đầu nói khê bên tai nàng: "Phu nhân, đừng tạo ra tiếng động quá lớn, bị người ngoài nghe thấy được, chỉ sợ rất xấu mặt đấy."

"Người... Đừng nhúc nhích..." Hứa Diệc Hàm trên mặt xấu hổ, đôi tay muốn giãy giụa, nhưng Kiều Vũ Mặc sức lực thật lớn, gắt gao nắm chặt cổ tay nàng, làm nàng không thể động đậy chút nào.

Kiều Vũ Mặc nhìn nàng uốn éo, vặn vẹo thân thể, trào phúng nói "Ta xem người đây là muốn ta hung hăng làm người mới đúng." Hấn đem tay phải giơ lên trước mắt Hứa Diệc Hàm, nửa bàn tay bị đâm thủy thấm ướt, hai ngón tay một khép một mở, lại kéo ra một sợi chỉ dài nhỏ lông lánh, thủy quang sáng trong.

Lại nói, xe ngựa bắt đầu chạy, Kiều Vũ Mặc trực tiếp cởi quần áo, lộ ra gầy thịt đã sớm cương cứng. Gân xanh thấp thoáng, dử tợn đáng sợ, đỉnh đầu chảy ra một ít chất lỏng. Hấn nửa quỳ ở trên giường êm, đem hai chân Hứa Diệc Hàm đặt trên đùi mình, đỉnh đầu to bự đặt ở cửa huyết, ma sát mặt nước.

Hứa Diệc Hàm biết xe ngựa ra khỏi hoàng cung, liền phải trực tiếp hồi phủ, đường đi đều là chỗ đông người, đám đông bắt đầu tụ tập, có khi nào...

Nghĩ như vậy, Hứa Diệc Hàm lập tức thấp giọng cầu xin: "Không cần..."

"Chậm" Kiều Vũ Mặc dùng sức đâm một cái, quy đầu đầy mở ra cửa huyết, xé rách vách thịt bên trong, hung hăng mà cắm vào sâu bên trong.

Đột nhiên đâm vào sâu bên trong làm Hứa Diệc Hàm cả người run lên hướng về phía trước, hai cặp vú lớn lay động thành đủ mọi hình dạng, tiểu huyết bị nhục bông lấp đầy kín mít, ngăn không được dòng nước thấm ướt hơn phân nửa cái mông. Xe ngựa đi đông đưa theo tiết tấu, làm cho thân thể lắc lư xiêu vẹo, dương vật càng thêm kịch liệt ma sát lẫn nhau.

Bên ngoài xe ngựa đã có tiếng người rộn ràng nhộn nhạo, tiếng người bán hàng rong rao to, tiếng cửa hàng mời chào khách, bá tánh* bình thường nói chuyện với nhau... Dù loại âm thanh hỗn tạp chui vào trong tai Hứa Diệc Hàm, nhắc nhở nàng rằng, bên ngoài có vô số người nàng đã từng gặp qua, có thể tùy lúc nhìn thấy nàng trần truồng mà nằm ở đây, bị một nam nhân đè lên, hung hăng thao.

**bá tánh: người dân.*

Nghĩ đến đây, Hứa Diệc Hàm càng thấy thẹn thùng mà càng khát vọng nhiều hơn, làm thân thể mãi cảm vặn vẹo khó nhịn.

Giờ phút này lý trí vẫn còn tỉnh táo, Hứa Diệc Hàm cố nén chỗ ngứa ngáy trong tiểu huyết, nói: "Không cần, không cần a... Nơi này rất nhiều người..."

Nàng mặt đỏ tai hồng, làm Kiều Vũ Mặc phá lệ thỏa mãn, tâm tình muốn trừng phạt nàng càng thêm mãnh liệt, lập tức không nói hai lời mà tiếp tục đâm

vào.

Hứa Diệc Hàm vẫn còn bị trói, toàn thân trần như nhộng, tất cả đều bại lộ dưới mắt Kiều Vũ Mặc. Thân thể hoàn toàn bị hấn khống chế, cưỡng bách mà đem hai chân mở ra rộng hơn, mật huyết phần nộn tùy tiện hiện ra trước mắt hấn, bị hấn xem kỹ.

Cảm giác thẹn thùng đấu tranh cùng sự chịu đựng khuất nhục giao hòa bên nhau, hơn nữa nhục bồng trong cơ thể không ngừng thọc vào rút ra, từng trận tê dại điện giật cùng cảm giác sóng triều quay cuồng, Hứa Diệc Hàm sung sướng muốn mở miệng kêu to, rồi lại cố kìm dòng người ngoài cửa sổ, chỉ có thể đem tiếng kêu dâm đẳng nhin ở trong miệng, nức nở ô ô.

"A,a... Không cần, không cần a... Ngồ ngồ..."

"Dâm đẳng, nước đã chảy nhiều như vậy, còn nói không cần, miệng dưới của ngươi phun nước thật có thể so với miệng trên." Kiều Vũ Mặc nói, đột nhiên ngừng lại, nhục bồng vẫn còn cắm trong cơ thể nàng, lại đem thân thể của nàng lật lại, làm nàng quỳ gối trên giường, chính mình đứng ở đằng trước, đôi tay bắt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hứa Diệc Hàm, lần thứ hai thọc vào rút ra.

Nhục bồng hung hăng mà cắm vào, góc độ va chạm thay đổi, phương hướng thay đổi, lúc này không biết làm sao, bị đâm tới chỗ vách thịt sâu nhất trong mật huyết, toàn bộ đại não Hứa Diệc Hàm như bị sóng triều bao phủ, suýt nữa hít thở không thông, thân thể nhào về phía trước, đôi tay bị trói miễn cưỡng chống ở trên giường.

Thọc vào rút ra một hồi lâu, sóng triều quay cuồng quét qua, mãnh liệt mệnh mông, tiếng rên rỉ dần dần biến thành tiếng khóc nức nở, cho dù đang ở chỗ xa xăm uất cũng không quan tâm, chỉ lo kêu lớn: "A... Nơi đó... Muốn, muốn... Ô ô... Mau a..."

Kiều Vũ Mặc tát bốp bốp vào mông nàng, nói: "Tiện nhân, chỉ có đem ngươi thao chết, ngươi mới có thể ngoan ngoãn nghe lời có phải hay không?"

Thân mình Hứa Diệc Hàm run lên, cảm giác mông nóng rất đau đớn, tiểu huyết lại không ngừng xuất hiện khoái cảm tê dại, cảm giác này càng thêm khó hình dung, chỉ hận không thể bị làm càng nhanh, bị đâm vào càng sâu, trong miệng ô ô, lời nói không thành tiếng.

Kiều Vũ Mặc cảm nhận được trong dũng đạo ẩm ướt cùng co rút, nhục bồng bị hút đến sáng khoái vô cùng, mỗi một tế bào trên người đều toát ra sự thỏa mãn. Mỗi một lần đưa đẩy, đều vẩy ra một ít mật nước, dâm thủy theo dương vật chảy xuôi xuống phía dưới.

Lúc này, hấn hoàn toàn nắm thế chủ động, khắc chế chính mình, muốn có thể thuần phục được Hứa Diệc Hàm, thọc vào rút ra đều không đâm vào nơi sâu nhất, mà là nguyên tắc chín nông một sâu, cứ cách vài lần, mới đưa gây thịt thô to vào bên trong chỗ sâu nhất, làm cho Hứa Diệc Hàm dục sinh dục tử, vận vẹo mông nghênh đón nhục bồng, hy vọng hấn lấp đầy.

"Hầu gia, ô..."

"Làm sao vậy, tao hóa?"

"Ồ... Muốn đâm sâu vào bên trong..."

"Cầu xin ta."

Hứa Diệc Hàm sớm đã bên bản thân mình ở đâu, chỉ có thân thể vì không thỏa mãn dục vọng mà kêu gào, lúc này liền thuận theo mà cầu xin nói: "Cầu người..."

"Cầu ta cái gì?"

"Cầu người đâm sâu vào tận cùng bên trong..."

"Nói rõ ràng ra!" Kiều Vũ Mặc hung hăng tát mạnh vào hai phiến mông nàng, cùng lúc đó nhục bồng đâm sâu vào bên trong như muốn nghiền nát, làm Hứa Diệc Hàm sưng đến da đầu tê dại, đầu óc trống rỗng, cơ hồ liền muốn cao trào.

"Cầu xin Hầu gia đem nhục bồng cắm sâu vào tiểu huyết thiếp, cắm sâu đến tận cùng bên trong... A... A a..." Vừa nói xong, Kiều Vũ Mặc như bị kích thích, đôi tay ôm eo nàng, thân thể nhào về phía trước, đôi tay kéo về phía sau, quy đầu hung hăng đánh vào vách thịt mềm, lực đạo mãnh đến nỗi làm thân thể Hứa Diệc Hàm trực tiếp co rút, hai tay dùng sức nắm chặt.

Mới cắm vài cái, đôi tay mềm nhũn cùng với thân mình căng cứng, trong miệng kêu lung tung: "Không được... Tới rồi... A a a..."

Thân mình mềm mại tình tứ rung động ngã về phía trước, một cỗ nóng bỏng âm tinh từ chỗ sâu nhất trong mật huyết tiết ra, phun trên đỉnh quy đầu, cao trào thật lâu chưa dứt. Thân thể phảng phất muốn nổ tung, dư vị vô cùng tuyệt vời.

Kiều Vũ Mặc bị dục hỏa đốt suýt nữa bùng súng đầu hàng, để lại Hứa Diệc Hàm làm thêm một trận mãnh liệt đưa đẩy, trong miệng thờ hỏn hỏn ca ngợi: "Tốt cho một thứ dâm đẳng, thân mình cũng là vưu vật."

Hứa Diệc Hàm vốn còn đang sung sướng, bị thọc vào rút ra lại dần dần nổi lên dục vọng, chỉ là cao trào qua đi, nàng đã thanh tỉnh lại đôi chút, thấp giọng hừ hừ vài câu, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Kiều Vũ Mặc không quan tâm, tiếp tục đưa đẩy. Bàn tay to hướng về phía trước nhéo lấy hai đầu vú, nhục bồng mỗi một lần đâm vào tiểu huyết ướt

dầm kia, đều cảm thấy như có vô vàn cái miệng nhỏ đang mút vào, cao trào qua đi vách trong càng thêm ép chặt, lần lượt phun ra nuốt vào đè ép nhục bông.

Sau khi xe ngựa dừng lại, bên ngoài cũng là tương đối yên tĩnh, mơ hồ có thanh âm nói chuyện truyền đến, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Lại không lâu sau, Hứa Diệc Hàm lại nghe Thanh Yên lớn tiếng mà nói: "Ngươi như thế nào biết Hầu gia một hai phải đi Mai Uyển? Cậu nó tài không biết tốt xấu, tránh ra!"

Thế nhưng bị nàng ngăn lại.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy xấu hổ buồn bực, lại nhìn không được ra tiếng trêu chọc Kiều Vũ Mặc: "Nhị phu nhân của ngươi ở bên ngoài ngênh đón, chẳng lẽ ngươi muốn cho bọn họ chứng kiến chúng ta làm việc gì?" Một mặt nói, một mặt còn bị cầm đến kêu "Hừ hừ".

Kiều Vũ Mặc không nói chuyện, vui đầu mãnh liệt lắm, Hứa Diệc Hàm thúc giục nói: "Nhanh lên, kêu bọn họ tránh ra..... Ân....."

Thấy nàng nộn nóng như vậy, làm ảnh hưởng đến hứng thú, Kiều Vũ Mặc miễn cưỡng dừng lại, hít sâu một hơi, nói: "Dừng lại làm cái gì? Đi!"

Hắn mới nói xong, Hứa Diệc Hàm cố ý đem cách mũi nhích về phía sau đỉnh quy đầu, vận vẹo mũi, đem nhục bông bao vây lấy, bụng nhỏ dâng lên khoái cảm tê dại, Kiều Vũ Mặc "Tê" một tiếng, gầm nhẹ nói: "Tao hóa!"

Ngay sau đó là điên cuồng thọc vào rút ra, nhanh chóng mà kích thích, giọt mồ hôi từ sườn mặt Kiều Vũ Mặc trượt xuống, dừng lại trên eo Hứa Diệc Hàm.

Vận động mãnh liệt cùng mồ hôi tuôn ra làm độ ẩm trong xe không ngừng tăng lên, Kiều Vũ Mặc cũng dần dần đạt tới cao trào, nhục bông gân xanh phình to, đỉnh quy đầu mở rộng, một cổ ẩm nóng tinh dịch phun ra vào bên trong mặt huyết.

Cùng lúc đó, hắn gắt gao ôm lấy eo Hứa Diệc Hàm, thấp giọng nói: "Hứa Diệc Hàm, ngươi, tiểu yêu tinh này..."

Quy đầu ở trong tử cung, tham nhập hoa khẩu, cổ tinh dịch nóng ẩm cũng dương vật thô to đem tiểu huyết căng đến tràn đầy, Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy cơ thể sung sướng thỏa mãn, làm cả thân thể nàng thoải mái đến cực điểm...

Bên trong xe ngựa, kịch liệt đong đưa cùng âm thanh bạch bạch kéo dài không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Càng yêu càng hận

Xe ngựa dừng lại ở Mai Uyển, không lâu sau, Kiều Vũ Mặc đẩy cửa bước xuống, nhảy xuống xe ngựa, xoay người dịu dàng cầm tay Hứa Diệc Hàm.

Cảm nhận bàn tay trắng nõn đang nắm lấy, xúc cảm tình tế làm người lưu luyến không muốn buông tha, Kiều Vũ Mặc đơn giản cứ nắm vậy, dắt nàng từng bước vào trong phủ.

Hứa Diệc Hàm lúc này mặt ửng đỏ, kiêu diễm động lòng người.

Một đám nha hoàn bước vào hầu hạ, Bích Hoa thấy hai người quán quýt không buông, trong lòng cao hứng thay Hứa Diệc Hàm, mặt khác mấy tiểu nha hoàn ai ai cũng mang vẻ mặt vui mừng, tay chân càng thêm nhanh nhẹn.

Một đêm này Kiều Vũ Mặc ở Mai Uyển nghỉ ngơi, một đêm ân ái triền miên, đem Hứa Diệc Hàm làm đến cả người mềm nhũn vô lực, nơi tư mật giữa hai chân sưng đỏ không thể khép lại, cơ hồ không thể xuống giường được.

Hôm sau thức giấc, quả nhiên thấy Kiều Vũ Mặc đã rời đi, Hứa Diệc Hàm vừa tỉnh, Bích Hoa liền tới hầu hạ rửa mặt, ngữ khí cực kì vui sướng: "Phu nhân, Hầu gia sai người đi ra tiệm mua thuốc và cháo bồi dưỡng thân thể, còn có hai hộp điểm tâm."

Hứa Diệc Hàm cười nàng: "Chỉ là mấy chén cháo, xem ngươi cao hứng kìa."

"Cái gì mà mấy chén cháo nha?" Bích Hoa bất mãn mà vênh lên cái miệng nhỏ, "Cháo ở tiệm này không dễ mua đâu, lần trước Ung thân vương phủ trách thất muốn ăn cháo tiệm này, cũng đâu thể mua được? Nếu là người giàu có, chính là có tiền cũng không ăn được."

"Nói chung cũng chỉ là cháo."

"Phu nhân nói lời này, thế là ủy khuất Hầu gia nha? Hôm nay mới sáng sớm Hầu gia đã tự mình đi đến yến lâu* này, cố ý xin gặp chương quỳ, có thể thấy được Hầu gia rất quan tâm tới phu nhân nha." Bích Hoa càng nói càng cao hứng, so với chính mình được gã chồng còn vui sướng hơn.

**Yến lâu: quán ăn, tiệm bán thức ăn.*

"Tốt cho nha đầu nguoi, Hàu gia mới đến vài lần, nguoi liền nịnh nọt hấn đến mực nào rồi." Hứa Diệc Hàm giấu cột, cùng nàng đùa giỡn một phen.

Đội Bích Hoa mang chậu nước đi ra ngoài, Hứa Diệc Hàm một mình tĩnh tọa, nghĩ lại việc này, trong lòng cũng thấy ngọt ngào, một người nếu yêu một người khác, có thể làm nàng cảm nhận được.

Quay người lại tiếp tục ăn cháo, cũng cảm thấy phá lệ tươi ngon, không biết đến tốt cùng là tay nghề tốt, hay là người đưa tốt.

Hôm nay sau khi Kiều Vũ Mặc hạ triều hồi phủ, liền gọi Tôn Thành đến thư phòng. Ở trước mặt người ngoài, hấn luôn là biểu tình lạnh nhạt, may chầu lại, hai mắt bắn ra hàn kiếm sắc bén: "Tra được?"

"Bẩm Hàu gia, đã tra ra được. Nhị phu nhân lúc chưa lấy chồng có nhận Lưu ma ma bên người Hiền phi nương nương làm mẹ nuôi, ngài và phu nhân vừa tiến cung, vợ chồng Lan Uyển – Đông Từ từng nhờ người tặng lễ cho nàng, chắc là có ý nhờ vả." Tôn Thành thành thật mà đem sự thật điều tra được nói ra.

"Còn sự việc của tên tiểu tử Đường thái thì như thế nào?"

"Lão nô đã phái người tìm và bắt được Đường thái, hấn nói là nhị phu nhân hứa sẽ thưởng cho hấn trăm lượng hoàng kim, với điều kiện hấn phải đến Mai Uyển cầu dẫn phu nhân, lúc trước có người đem mê tình tán hạ vào trong điểm tâm của phu nhân, tự nhiên thuận nước đẩy thuyền. Nếu còn không được, liền dùng sức mạnh, đến lúc đó chỉ cần Hàu gia ngài bắt gặp phu nhân hồng hạnh vượt tường*, liền đổ lỗi cho phu nhân, nhị phu nhân đảm bảo sẽ giải vây cho hấn, đảm bảo tính mạng hấn, sau khi ly khai Hàu phủ, áo cơm ăn mặc không cần lo nghĩ."

**Hồng hạnh vượt tường: ngoại tình*

Kiều Vũ Mặc mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt lại toát lên ánh lửa.

"Còn có cái gì, nói mau!"

Tôn Thành dừng một chút, nói tiếp: "Mấy năm nay Hàu gia không quan tâm phu nhân, phu nhân chỉ ở yên trong Mai Uyển, không tranh không đoạt, cũng chưa gây ra náo loạn gì, xảy ra chút việc, cũng không có ai can thiệp. Lão nô đã tra xét sổ sách hậu viện, lại thăm vấn những người có liên quan, trừ bỏ cất xén chi phí hằng ngày, công khai khi dễ hạ nhân Mai Uyển, mấy cái nha hoàn phu nhân mang bên người từ nhà mẹ đẻ đến cũng bị trục xuất hết ra khỏi phủ. Năm trước mùa đông phu nhân bị cảm nặng, nhưng nhị phu nhân nhân cơ hội gây khó dễ, che dấu không thông báo, ngay cả đại phu cũng không có tiền mời, cũng không có bạc mua thuốc, vẫn là Bích Hoa chạy xuôi chạy ngược, tìm về biểu huynh bà con xa, cầu xin một lão đại phu xem qua, tình hình mới dần chuyển biến tốt đẹp. Thịnh Hàu gia trị tội, mấy năm nay quản lý trong phủ, thế nhưng không phát hiện, để cho tiểu nhân gây rối, khi dễ chủ nhân."

Kiều Vũ Mặc sao có thể trách hấn, Hàu phủ mỗi ngày đều có hơn ngàn sự việc lớn nhỏ, lớn là ngự giá tới phủ, nhỏ là chọn mua kim chỉ, tất cả đều do hấn xử lý. Hậu viện vốn là việc của người khác, hấn cũng không thể nhúng tay vào.

Không nghĩ tới chính thất hấn cưới hồi hoàng, thế như ở trong phủ chịu nhục như vậy, lúc trước còn không cảm thấy gì, cứ luôn nhận định tuy không gặp mặt nàng, nhưng nàng lại không cần lo ăn lo mặc, không sợ bị bạc đãi. Tuy có xảy ra chút việc nhỏ, chỉ nghĩ là một vài thứ không cần quan tâm, lại không nghĩ đến độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Hiện giờ trong đầu hấn toàn là Hứa Diệc Hàm, nghĩ lại quá khứ hai năm nay, một cái cảm y ngọc thực, được sủng ở trong lòng bàn tay, lớn lên như thiên kim tiểu thư, lại ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, tâm lại càng đau, hấn không thể đem những hạ nhân dễ tiện đó thiên đạo vạn quả, chém không còn một mảnh. Ngay cả Thanh Yên, a...

Xưa nay nghĩ nàng là nữ nhân tri kỷ, tuy nói không quá ưa thích, nhưng cũng có thể đặt bên người làm bạn giường. Chỉ là hấn đối với Hứa Diệc Hàm có chút ác cảm, lại không thể cưới người khác làm chính thê, cho nên mới cưới một trác thất, ai cũng giống nhau, nàng cùng nữ nhân khác có gì khác biệt? Nữ nhân này thế nhưng dám xuống tay với chính thê của hấn, thật sự không biết tốt xấu.

Kiều Vũ Mặc lại là thương tiếc áy náy, lại là tức giận phẫn nộ cực điểm, hai loại cảm xúc không ngừng khác khẩu nhau, trên người hàn ý càng thêm dày đặc.

Tôn Thành thấy hấn sau một hồi lâu cũng không nói chuyện, liền an tĩnh đứng đó chờ mệnh lệnh.

Lại qua hồi lâu, Kiều Vũ Mặc mới miễn cưỡng áp chế lửa giận, nói: "Nguoi đi Lan Uyển một chuyến, kêu nàng rút ra khỏi Hàu phủ, trong vòng ba ngày, đem nơi đó thu dọn sạch sẽ, ta không muốn nhìn thấy bất kì đồ vật nào dính dáng đến nàng ta. Hạ nhân Lan Uyển đem toàn bộ phân phát, hậu viện làm việc bất chính mấy năm nay toàn bộ trục xuất, lại tuyển thêm một đám mới, đem đến Mai Uyển. Từ nay về sau, Mai Uyển chính là hậu viện."

Tôn Thành nghe lệnh liền thi hành.

Kiều Vũ Mặc tự thân đi Mai Uyển bởi Hứa Diệc Hàm ăn com, tạm thời chưa nói đến sự tình này cho nàng.

Hàu phủ hậu viện đại biến động, sau hai ngày Thanh Yên rời đi, Hứa Diệc Hàm mới biết. Toàn bộ Lan Uyển than trời trách đất, tiếng khóc rung trời, những người này lại lấy Thanh Yên làm đầu.

Nàng còn đang suy nghĩ phải trả thù Hứa Diệc Hàm như thế nào, lại không ngờ thấy Tôn Thành dẫn người tới, nói thẳng trong vòng ba ngày, muốn nàng dọn đồ rời phủ. Không lâu trước đây nàng vẫn là nữ nhân Hầu phủ duy nhất được sủng ái, đột nhiên tình thế biến chuyển, xảy ra sự thay đổi lớn như thế. Biến động như vậy, làm nàng nhất thời không thể hồi phục tinh thần, ngơ ngẩn một hồi lâu sau mà vẫn không nói gì.

Đôi khi hồi phục lại, không dám tin tưởng mà tức giận mắng: "Người dám truyền giả mệnh lệnh Hầu gia? Ai mà không biết Hầu gia sủng ái nhất là ta, chỉ là qua đêm ở Mai Uyển vài hôm, thì tính cái gì? Ta muốn gặp Hầu gia! Ta muốn kêu hắn đem người trực xuất khỏi phủ!"

Tôn Thành nhú nhú mi: "Còn làm loạn cái gì? Mấy năm nay người ngấm ngầm giờ trò, còn có lần trước hãm hại phu nhân, Hầu gia đã biết hết. Trắc thất bất kính chính thế, tội lớn như thế nào, người còn dám mưu hại phu nhân, mưu toan hủy đi danh dự phu nhân, Hầu gia không giết người, đã là đại ân. Lại làm loạn, đối với người không có lợi."

Thanh Yên hai mắt tròn lên, bộ dáng xem ra có chút dữ tợn, nhào tới chặt chẽ bắt lấy hắn, móng tay véo lên cánh tay hắn đâm sâu vào thịt, nàng rống lớn nói: "Vợ cả? Đám cầu nô tài các người, trong mắt chỉ có cái gọi là vợ cả. Mấy năm nay đều là ta chăm lo Hầu gia, hầu hạ hắn, biết lãnh biết nhiệt, nàng chẳng qua chỉ có danh phận, dựa vào cái gì đập lên trên đầu ta! Hầu gia hắn là phải hưu nàng, nàng ta lên làm chính thất!"

"Càng nói càng kỳ cục! Thân là thiếp thất, vốn là nên dốc lòng chăm sóc Hầu gia, hỗ trợ chính thất xử lý Hầu phủ, vì Hầu gia phân ưu. Ngày nào đó sinh hạ một đứa con, cả đời vinh sủng vô ưu, hà tất phải có tâm tư tính toán, mơ ước vị trí vợ cả? Nếu người không giờ trò, Hầu gia sao lại đối với người vô tình? Không cần nói nhiều, ba ngày sau, ta dẫn người tới dọn dẹp sạch sẽ Lan Uyển." Tôn Thành nói xong, bỏ lại nàng rồi xoay người đi.

Thanh Yên nhìn bóng dáng hắn rời đi, lòng đầy chua xót oán hận, khóc lớn không ngừng.

Bích Hoa kể lại việc này cho Hứa Diệc Hàm, nàng nghe xong trong lòng cũng rất sáng khoái, làm cho trắc thất bị trục xuất khỏi phủ, khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ cũng không xa. Nàng đã khoan nhượng vài lần, lại chính bản thân không biết quay người, ngấm ngầm ra tay, thật sự là tự làm bậy không thể sống.

Nhưng cần thận ngẫm nghĩ lại, nơi này cổ đại nam nữ địa vị như thế thật không công bằng, cưới thiếp, còn muốn cho các nữ nhân tị ghét lẫn nhau, vốn chính là mơ mộng hảo huyền. Tình yêu vốn là ích kỷ, nam nhân không muốn cùng người khác chung, nữ nhân liền nguyện ý? Nghĩ đến đây, trong lòng lại rối bời, cơm cũng ăn ít một chén.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Ai cũng kém người

Ban đêm Kiều Vũ Mặc đến đây, thấy Hứa Diệc Hàm trầm mặc không nói, hình như có tâm sự, cau mày đi hỏi Bích Hoa. Bích Hoa cũng không rõ sự tình, chỉ nói phu nhân nghe xong sự việc của Thanh Yên liền lo lắng sốt ruột.

Kiều Vũ Mặc phát tay cho nàng lui ra, ngồi vào bên người Hứa Diệc Hàm, hỏi: "Chuyện gì vậy? Ngày thường miệng lưỡi sắc bén, lanh lợi đến làm người ta tức giận, sao hôm nay lại trầm ngâm thế?"

Hứa Diệc Hàm miễn cưỡng cười cười, nội tâm cảm thán nói: "Hầu gia chịu vì ta dọn sạch hậu viện, vốn là chuyện tốt, nhưng ta bắt quả cũng chỉ là cái nữ tử, ta và nàng tại sao phải chịu vận mệnh như thế? Ngày sau nếu Hầu gia phiền chán ta, hoặc là ghét bỏ ta miệng lưỡi sắc bén không buông tha bất kỳ ai, lại tìm một cái tri kỷ khác, kết cục của ta với nàng có gì khác nhau?"

Lời này là lời thật tâm, nam tử xưa nay bạc tình, tình yêu thứ này mà nói hư vô mờ mịt, từ xưa đến nay khó gìn giữ lâu dài, huống chi cổ đại nam nữ địa vị kém nhau rất xa, nếu ban xuống một phong hưu thư, cuộc đời này liền vô vọng hạnh phúc. Tuy rằng Hứa Diệc Hàm cảm thấy Đoạn Hạo nói được làm được, chính là không yêu một người cũng có muôn vàn lý do. Thời gian dài, quan hệ lâu rồi, ai có biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra?

Lại nghĩ đến chính mình liều mạng làm nhiệm vụ chỉ để níu kéo lại đoạn cảm tình kia, tâm Hứa Diệc liền trùng xuống.

"Không nghĩ tới người cũng sẽ lo sợ cái này."

Hứa Diệc Hàm tức giận liếc hắn một cái: "Ta cũng sẽ hoa tàn ít bướm, nhưng thế giới này nữ tử trẻ đẹp, yêu điệu, lại là cuộn cuộn không thiếu."

"Ai cũng kém người."

"Hiện tại người nói thế, tại sao lúc trước người không để ý đến ta?" Hứa Diệc Hàm nói, không khách khí mà trừng mắt nhìn hắn, trong giọng nói lại có chút ủy khuất, tựa như làm nũng.

Kiều Vũ Mặc chưa từng thấy nàng như thế, cúi đầu, mặt mày ưu thương, đôi mắt xẹt qua vẻ nhẹ bất an, thân mình nhỏ yếu càng thêm chọc người triu mến. Cường ngạnh cùng lãnh khốc trong người đều tiêu tan, vì Thanh Yên mà tức giận tích tụ cũng dần dần bình ổn, hắn trầm mặc một lát, nói: "Vậy người nói đi, như thế nào mới tốt?"

"Ta cũng không biết a..." Thanh âm Hứa Diệc Hàm càng thêm thấp, nàng thật sự không biết. Loại chuyện như này, chỉ có thời gian mới có thể kiểm nghiệm đi.

Nói đến chuyện này, không khí có chút nặng nề, Kiều Vũ Mặc ngồi một lát liền đi, không biết suy nghĩ chuyện gì mà mày cau lại, chấp tay sau lưng về mặt buồn rầu.

Hậu viện đại chấn động dẫn tới hạ nhân Hầu phủ ngày đêm lo sợ bất an, nghĩ đến Hầu gia vì phu nhân, đem Thanh Yên đuổi ra khỏi phủ, dẫn đến một đám nô tài đều chịu tội, những người sợ bị liên lụy, ai ai cũng vội vã phôi sạch quan hệ với người ở Lan Uyển, hoặc là đắc tội Mai Uyển từ trước, liền kéo đến tạ tội, nhận lỗi, lỗi kéo quan hệ.

Mai Uyển mỗi ngày ra vào vào mấy chục người, chỉ cần là những người thân cận với Hứa Diệc Hàm đều bị lôi kéo, Bích Hoa là người bạn rợn nhất. Vài lần Hứa Diệc Hàm cần người, kêu nửa ngày cũng không có ai trả lời, cũng mặc kệ bọn họ.

Dù sau ba ngày này, trò khôi hài cũng nên kết thúc.

Nhưng không thể tưởng tượng được ngày thứ ba, vừa dùng cơm sáng xong, lại có một người vội vàng tới bái kiến. Không lâu trước đây nàng khuôn mặt thanh tú nay gò má vàng vọt, hai mắt sưng đỏ, còn đọng nước mắt, tiều tụy khổ sở. Chỉ có đáy mắt lộ ra oán hận, làm nàng còn tồn tại.

Người này đúng là Thanh Yên.

Nàng một thân một mình, không biết làm sao có thể trà trộn vào đây, nhưng không một ai thông báo.

Hứa Diệc Hàm nhìn nàng, trong lòng sinh ra một tia thương hại, nàng cũng không phải thánh mẫu, nếu không phải nguyên chủ mạng lớn, thì đã sớm chết vào mùa đông năm trước. Nhưng tình cảnh này, nói đến cùng vẫn là làm nữ tử trong lòng nàng sợ hãi.

"Xem đủ chưa? Cảm thấy ta thật đáng thương? Đây đều là do người bạn tặng!" Tiếng nói Thanh Yên nghẹn ngào, lạnh lùng sắc bén, bộ mặt dữ tợn.

"Người cũng là cùng đường bí lối, ta không muốn cùng người so đo thứ gì. Là do người, chính người tự làm thì nên tự chịu." Hứa Diệc Hàm bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng.

"Ha ha... Nay người là kẻ thắng.. Tính người lợi hại gì mà ma ồm, gì mà không tranh không đoạt, gì mà hai năm lạnh nhạt, tất cả đều là giả dối. Sớm biết hẳn ra tay ngoan độc như thế, ta nên diệt trừ hậu họa từ sớm, rồi ta sẽ không đến mức lưu lạc như thế này. Được, người thắng, bắt quá, người cho rằng như vậy là đã chấm dứt sao?" Thanh Yên nói vậy làm Hứa Diệc Hàm nhăn mày, trong lòng có loại dự cảm bất an dâng lên, đáy lòng hàn ý không ngừng khuếch tán.

"Người không phải là có công phu câu dẫn, mê hoặc Hầu gia sao? Còn không phải là dựa vào khuôn mặt này sao? Không biết liêm sỉ mà trèo lên giường Hầu gia... Ta đây muốn nhìn, nếu ta hủy hoại khuôn mặt này, Hầu gia có còn để ý người hay không!" Một lời vừa dứt, một đạo hàn quang từ trong tay áo nàng lóe lên, tay giờ lên chủy thủ, thẳng tiến đến gương mặt Hứa Diệc Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Tâm như dao cắt

Kiều Vũ Mặc vừa ra khỏi phủ liền cảm thấy mí mắt dật dật, không biết vì sao mà trong lòng cảm thấy rất bất an. Đến cung, tinh thần vẫn dao động không ngừng, cảm giác như có vô số móng vuốt trên người mình cào loạn, đứng ngồi không yên.

Cảm giác này đến khi thượng triều càng thêm mãnh liệt, một cổ buồn bực dâng lên, trực giác được tới luyện hằng năm trên chiến trường nói cho hẳn biết, đã xảy ra chuyện!

Thái giám rút cuộc cũng tuyên bố các quân thần có thể ra khỏi điện, Kiều Vũ Mặc không nhịn được nữa, hướng về cửa cung lao ra, không nói một lời, lập tức lên ngựa chạy ra ngoài.

Hầu phủ cách hoàng cung cũng không xa, nhưng hiện giờ Kiều Vũ Mặc cảm thấy, khoảng cách thật xa như vạn dặm, cho dù ra roi thúc ngựa như thế nào, tuần mã chạy băng băng trên đường vẫn tính là quá chậm.

Trên đường phố có không ít người đang dọn hàng quán, người mua đi tới đi lui đột nhiên băng ra đường, Kiều Vũ Mặc cả kinh liền hãm chặt dây cương. Hẳn tức giận nhưng cũng không thêm quát lớn, bỏ ngựa tại trận, nhảy lên mái hiên, một đường chạy về phủ như bay.

Tới Hầu phủ, hộ vệ cảnh giác, không đợi hẳn lộ diện, mấy chục mũi tên hướng hẳn bay đến, bị hai chân Kiều Vũ Mặc đá văng ra, một tay tóm lấy tên, bẻ gãy trong nháy mắt.

"Cút ngay!" Kiều Vũ Mặc đè nén tức giận, quá lớn một tiếng, hộ vệ nghe ra là thanh âm của Hầu gia, cuống quýt chạy đi.

Kiều Vũ Mặc vẫn còn mặc triều phục, một chân điểm ở ngọn cây, xẹt qua cửa sổ, xông vào Mai Uyển.

Gió mạnh thổi qua hành lang, mới vừa vào cửa, liền thấy ánh sáng lóe lên, một búng máu phun ở trên mặt, nhiễm hồng hai mắt hắn. Khóe mắt Kiêu Vũ Mặc như muốn vỡ ra, bước nhanh lên phía trước, một chưởng đánh vào người Thanh Yên, nàng không chịu nổi, chúi thúi rơi thẳng xuống đất, xương cốt chỗ bị đánh như muốn đứt gãy, cả người ngã ngối trên mặt đất, đầu đến chảy nước mắt.

Kiều Vũ Mặc xoay người đi xem Hứa Diệc Hàm, chỉ thấy tay phải nàng che ở trên mặt, mu bàn tay có một vết máu dài, nhiễm đỏ cả tay, không ngừng chảy xuống.

Hai hàng lông mày gắt gao nhú chặt, trong mắt tràn đầy thống khổ, trên trán chảy đầy mồ hôi, đôi môi không ngừng run rẩy.

Hứa Diệc Hàm chưa bao giờ chịu qua công kích như thế, một đao kia đâm thật sâu vào trong cánh tay, cơ hồ đụng đến xương, đau đến suýt mất đi tri giác.

Hai mắt Kiêu Vũ Mặc đỏ lên, lập tức xé xuống vạt áo, đau lòng mà cầm cánh tay nàng lên, băng bó cẩn thận, mặt khác hét lớn: "Người đâu, mau truyền thái y!"

Mới vừa rồi hấn hồi phủ đã gây ra động tĩnh quá lớn, lại chạy về phía Mai Uyển bên này, dẫn tới bọn hạ nhân vây xem, Bích Hoa cũng đã có mặt, vừa đến cửa, thấy một màn này, cực kì kinh sợ, ngắc ngứ đứng tại chỗ.

Kiều Vũ Mặc tức giận đến thanh âm đều run rẩy: "Ngây ngốc cái gì? Mau đi gọi thái y!"

"Dạ... Vâng! Vâng!" Bích Hoa như tỉnh lại trong mộng, nước mắt lăn dài, chạy vội đi.

Kiều Vũ Mặc vừa băng lại tay phải, lại xem xét nàng kĩ lưỡng, e sợ nàng còn bị thương chỗ khác.

May mà hấn đã tới kịp lúc, Thanh Yên mới đâm một đao, đã bị hấn ngăn cản, nếu không, hấn không dám nghĩ đến hậu quả.

Trên tay vẫn còn dính máu tươi ấm nóng, Kiêu Vũ Mặc chưa bao giờ hốt hoảng như vậy, tâm đầu như đao cắt, đau đến không thể hô hấp.

Hắn đã từng chinh chiến nơi sa trường, giết chết không biết bao nhiêu người, trên tay đã sớm thấm đẫm máu tươi, lại chưa từng sợ hãi giống hôm nay.

Thì ra yêu một người, là loại cảm giác này.

Sợ hãi mất đi một người, là loại cảm giác này.

Nếu là tới chậm một chút... Hắn thật không dám nghĩ.

Phẫn nộ, áy náy, đau lòng, hối hận, đủ loại cảm xúc đan xen, làm hắn tâm phiền ý loạn.

Hứa Diệc Hàm lặng lẽ mà nhìn hắn, mặt mũi tên này xưa nay lạnh nhạt kiêu ngạo, lúc này lại mây đen mịt mù, vận vẹo như là muốn phát điên.

Kiều Vũ Mặc xoay người nhìn qua Thanh Yên, nói gần từng chữ một: "Ta sẽ cho ngươi, sống không bằng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Kết cục (Hoàn)

"Hầu gia... Hầu gia, người thật nhẫn tâm, nữ nhân này có cái gì tốt, nàng có cái gì mà có thể so với ta? Nàng rút cuộc hơn ta cái gì? Là khuôn mặt này sao? Khuôn mặt xinh đẹp? Nếu ta hủy hoại khuôn mặt này, biến nàng thành thân tàn ma dại, người còn có thể thích sao?" Thanh Yên cũng từ điên cuồng bình tĩnh lại, ý thức được cơ hội chính mình đã mất, lại nghe Kiêu Vũ Mặc nói những lời này, trong lòng tức giận bùng bùng, nàng thật không cam lòng.

Hứa Diệc Hàm không nói chuyện, yên lặng mà nhìn bọn họ, biểu tình lãnh đạm.

Dù gì cũng có tình cảm, bản thân mình lại thuộc về người kia, so với người khác mặt nào cũng đều tốt hơn. Cảm tình Kiêu Vũ Mặc đối với mình không giống với bề ngoài, Hứa Diệc Hàm tự suy đoán, cũng biết rằng ai ai trên đời này đều thích những thứ tốt đẹp hơn.

Kiều Vũ Mặc không nghĩ tới phản ứng của Thanh Yên lại mãnh liệt như thế, nửa câu cũng không muốn cùng nàng nói tiếp, một phen chặn ngang bệ Hứa Diệc Hàm lên, đem nàng ôm đến trên giường.

Thanh Yên điên cuồng khóc lớn, ôm lấy chân hắn, kêu to: "Hầu gia, tiện nhân này đã cho ngươi uống bùa mê gì, lại đem ngươi mê muội nàng như thế?"

Ngươi trước kia không giống như vậy."

Kiều Vũ Mặc biểu tình lạnh lùng, hai mắt đầy hàn ý nhìn chằm chằm nàng: "Ngươi nói lại một câu như thế nữa xem?"

Thanh Yên vốn đang điên cuồng khóc ở bên cạnh, lại bị ánh mắt hấn dọa cho sợ hãi, một lúc sau không dám mở miệng nói tiếp.

Kiều Vũ Mặc không nhìn đến nàng nữa, đem Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng đặt ở trên giường, tỉ mỉ quan sát nàng, thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói: "Là ta không bảo vệ ngươi thật tốt."

Ngữ khí của hắn thật nhu hòa, trước đây hắn chưa từng dịu giọng như thế, làm tâm Hứa Diệc Hàm rung động mãnh liệt.

Hắn đang muốn tiếp tục nói, thái y lại đến, theo sau là một đám lớn nha hoàn, mỗi người đều nom nớp lo sợ, nhìn vết máu kéo dài trên mặt đất cùng sắc mặt Kiều Vũ Mặc, không dám nhiều lời. Thái y run rẩy mà bước đến trên giường, xem xét thương thế Hứa Diệc Hàm. Thanh Yên bị hộ vệ kéo xuống, chờ xử lý.

Mu bàn tay bị thương của Hứa Diệc Hàm lần nữa được băng bó, vì tinh thần bị kích thích, nên thái y kê cho nàng một ít thuốc an thần, Kiều Vũ Mặc nhìn xem lại đơn thuốc, sai người đi hái dược, phân chia mọi người, chính mình lại ở bên cạnh hầu hạ nàng.

Chuyện vừa xảy ra làm thể xác và tinh thần Hứa Diệc Hàm rất mệt mỏi, lại yên tâm khi có Kiều Vũ Mặc chăm sóc bên cạnh, ngủ thiếp đi từ lúc nào. Đợi đến khi tỉnh lại, sắc trời đã tối, hoàng hôn đã qua đi, vẫn thấy Kiều Vũ Mặc còn ở bên giường.

Vừa thấy nàng tỉnh, Kiều Vũ Mặc liền ân cần hỏi han, khiến cho Hứa Diệc Hàm thấy không quen, nói tránh sang chuyện khác: "Chuyện Thanh Yên, Hầu gia tính xử trí như thế nào?"

"Hủy dung, trục xuất khỏi phủ." Nhẹ nhàng nói ra mấy chữ, không mang theo bất kì biểu cảm nào.

Hứa Diệc Hàm trầm mặc, nàng không phải thánh mẫu, có người tâm địa ác độc, hãm hại người khác, thì nên tự chịu trách nhiệm.

Kiều Vũ Mặc hiển nhiên không muốn tiếp tục nói về Thanh Yên, hắn trầm giọng nói: "Mới vừa rồi ta đã tấu chương lên bệ hạ, lấy danh mà thẻ, chỉ cưới một mình ngươi, không nạp thiếp thất, không lấy vợ lẽ, lại không muốn bất cứ người nào đem nữ nhân làm quà tặng. Hầu phủ này, chỉ có mình ngươi là nữ chủ nhân. Nếu làm trái lời này, sẽ phạm tội khi quân, bãi nhiệm chức vị."

Hứa Diệc Hàm sững sốt, nửa ngày không phản ứng.

Hắn lại nói: "Ta không biết làm như thế nào để ngươi yên tâm, từ giờ đến lúc chết, ta cũng không dám đảm bảo sẽ không có mới nói cũ, vì những lời nói dối suông đó ta không muốn thề thốt. Trước đây, ta không biết sợ hãi là gì, hiện tại ta đã biết. Ta không thể mất đi ngươi, chỉ cần nghĩ đến, ta rất sợ, nếu sáng nay ta chậm một bước,... Ta sợ sẽ hối hận cả đời."

Kiều Vũ Mặc trước giờ chưa từng nói nhiều như thế.

"Ngươi..." Hứa Diệc Hàm không biết nên trả lời như thế nào, một dòng nước ấm chảy xuôi vào trong tim, khoảnh khắc sáng nay hắn xuất hiện cứu nàng, tâm nàng đã thuộc về hắn.

Một cái Hầu gia nam tử hán đại trượng phu thời cổ đại, thế nhưng vì một nữ nhân như nàng là lập một lời thề độc như thế, thật sự là đáng quý trọng. Ai cũng không thể đảm bảo về sao, chỉ cần lúc này thật tâm thật lòng ở bên nhau, hạnh phúc thế là đủ.

Nước mắt tràn ra lúc nào không hay biết, Hứa Diệc Hàm chăm chú nhìn hai tròng mắt hắn, nhu tình như nước, dần dần gọi lên ý cười.

Hai người nhìn nhau một lát, bỗng trong mắt Hứa Diệc Hàm ý cười hóa thành giao hoạt: "Hầu gia, ta muốn đề nghị, nếu ngươi đáp ứng, mới tính là thật lòng."

"Hả?"

"Nếu Hầu gia thật lòng, không bằng cho ta quyền hưu ngươi, nếu một ngày nào đó ta chán ngươi, hoặc là ngươi chộc ta tức giận, ta có thể hưu ngươi ngay lập tức, hủy đi danh dự trinh tiết của ngươi, chính mình còn có thể tái giá với người khác." Hứa Diệc Hàm nghịch ngợm mà chớp chớp mắt, quyền rũ kiêu mị không giảm.

Kiều Vũ Mặc nguyên bản còn thấy nàng vì bị thương mà đau lòng, nghe nàng nói vậy, tức giận lại bùng lên, nữ nhân này, thật là không biết lựa lời, ý vào được yêu thích, cái gì cũng dám nói. Được một tác lại tiến một thước! Cả gan làm loạn! Si tâm vọng tưởng! Ý nghĩ kì lạ!

Bị thương như thế còn có thể chộc hắn tức giận, trên đời này chỉ có nàng có bản lĩnh này.

Một đôi mắt như ưng nhìn chòng chọc và Hứa Diệc Hàm, Kiều Vũ Mặc trong mắt đầy hàn quang lạnh lẽo.

"Hầu gia nếu thật sự yêu ta, có bản lĩnh giữ ta cả đời, cần gì phải so đo một chút yêu cầu này của ta." Hứa Diệc Hàm than nhẹ một tiếng, ra vẻ ai oán mà nhìn hắn, "Có thể thấy được, nam nhân chỉ dám nói miệng a..."

"Như ngươi mong muốn!" Kiều Vũ Mặc nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra bốn chữ.

Mười lăm phút sau, một giao một nhận, khẽ ước định đoạt được Kiều Vũ Mặc trao cho Hứa Diệc Hàm, nàng cười hi hi, Kiều Vũ Mặc lại oán hận nói: "Người bắt quá chỉ là ý vào việc ta yêu người."

Mới vừa nghe câu nói này, trong đầu Hứa Diệc Hàm "Đình—" một tiếng.

Hệ thống nhắc nhở: "Chính thể Hầu phủ, nhiệm vụ hoàn thành."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Phiên ngoại 1: Đem nàng làm đến điên

"Chậm một chút... Ân... Quá nhanh a, Hầu gia..."

Vào đêm, ánh trăng trong treo chiếu vào trên giường, dáng người nam nhân cường tráng đang ôm lấy một đôi chân dài tuyết trắng, dưới thân ra sức vận động. Nam căn thô dài hung hăng đâm vào trong tiểu huyết, làm cho phần thịt bị đẩy ra, mật dịch chảy ra, ở chỗ hạ thân giao hợp liên tục tạo ra âm thanh, thoát nhìn càng thêm dâm loạn.

Tóc tai Hứa Diệc Hàm rối tung, dáng nằm nghiêng ngả, hai vú bị Kiều Vũ Mặc nắn bóp ra đủ loại hình, hai chân bị banh ra, bị đâm đến rên rỉ liên tục, giường nằm kịch liệt đung đưa, màn cửa phản hồng lác lác theo tiết tấu.

"Muốn nhanh một chút?" Kiều Vũ Mặc vừa nói, cộn thịt càng thêm ra sức đâm vào, đỉnh đầu thô to lần lượt xâm chiếm, chọc vào hoa tâm, tham nhập tử cung, cắm vào làm bụng Hứa Diệc Hàm tê dại, trong miệng ngâm nga, lưng tung mà kêu rên, khoái cảm xông thẳng vào đại não, cơ hồ cơ thể không chịu nổi kích thích mãnh liệt như thế, nhưng bản năng lại khát vọng nhiều hơn.

"Không, không được... Cắm... A a... Hồng rồi..." Khoái cảm mãnh liệt mệnh mông không ngừng đánh úp lại, Hứa Diệc Hàm đầu óc như quay cuồng.

Bụng nhỏ trướng lên, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng quy đầu, Kiều Vũ Mặc bị hình ảnh này làm cho huyết khí dâng lên, chỉ lo đem gây thịt liễu mạng cắm vào, hận không thể đem hai túi trứng cũng chen thêm vào.

Hạ thân thô to bị tiểu huyết ướt nóng hút đến gắt gao, sưng đến gân xanh nổi lên, càng thêm bành trướng, khoái cảm từ bụng nhỏ không ngừng dâng lên, Kiều Vũ Mặc thờ hồn hển, nói: "Dâm phụ, thâm thể người thật mê người, dù là chết trên người người ta cũng nguyện ý."

"Hầu gia... Ô... Muốn ra..."

"Kêu phu quân!"

"A a... Phu quân... Nhanh lên a... Không được..."

Cổ tuyết trắng căng chặt, Hứa Diệc ngẩng đầu nhìn về đằng sau, xương quai xanh xinh đẹp theo hơi thở dồn dập, ngọc thể kiều mị mà vận vẹo, đón nhận Kiều Vũ Mặc cắm vào.

Kiều Vũ Mặc gắt gao bắt lấy một bên đùi, đem nhục bồng đâm thật sâu vào tử cung, dương vật giao hợp càng thêm nhanh chóng, tiếng nước bạch bạch bạch kêu vang khắp gian phòng.

Một màn hoạt hắc sinh hương này, nếu bị người ngoài nhìn thấy, máu mũi không biết phun mấy lần a.

Hai người cứ như vậy đánh nhau kịch liệt, ước chừng kéo dài đã ba ngày. Ba ngày này, trừ bỏ ăn cơm, chính là không ngừng thọc vào rút ra. Đợt tiểu huyết đã ăn no tinh dịch, gây thịt rút ra, tiểu huyết vẫn như cũ không thể khép lại, Hứa Diệc Hàm thậm chí có thể nhận thấy được tiểu huyết vẫn còn đang chảy ái dịch ra ngoài. Mật nước cùng tinh dịch quấy với nhau, chậm rãi chảy ra, chảy đến thấm ướt cả hai cánh mông.

Hứa Diệc Hàm vô lực mà nằm trên giường, không buồn nhúc nhích, ngay cả nói chuyện cũng thấy cổ họng rất đau, chỉ có thể thở, một hơi lại một hơi, cứ vậy mà tiếp tục, cơ thể phăng phất vẫn còn đang dư vị cao trào.

Trong không khí tràn đầy mùi vị tình dục.

Kiều Vũ Mặc xoay người nằm xuống, thân thể trần trụi dán ở bên người nàng, gây thịt mới vừa rồi làm Hứa Diệc Hàm dục tử dục tiên đã yên lặng nằm dưới háng. Hai người triển miên một hồi, lòng cảm thấy ngọt ngào.

"Phu nhân nhận thua?" Kiều Vũ Mặc thâm ý mà nhìn Hứa Diệc Hàm, khoe miệng mang theo ý cười, giờ tay đem nàng ôm vào lòng.

"Hầu gia mạnh mẽ, thiếp thân thật hổ thẹn." Hứa Diệc Hàm vô lực mà nói.

Tiểu huyết phản nộ bị đại nhục bồng liên tục thọc vào rút ra đến sung đồ, mấy lần cao trào làm thân thể mệt mỏi, mấy ngày nay đều là trong lúc mơ màng mà bị thao tình. Thật không hiểu Kiều Vũ Mặc lấy đâu ta tình lực như thế!

Còn không phải vì lấy có vẫn còn phải dưỡng thương, làm hấn cảm dục một tháng sao? Thế nhưng mới vừa hồi phục, hấn liền xin Hoàng thượng không đi thượng triều, liền hành hạ nàng sống dở chết dở trong ba ngày nay.

Thối đời ngày sau, làm người không có quy tắc, gia phong bại hoại, đạo đức không tuân!

"Nếu thua, ngươi phải hảo hảo hầu hạ bản hầu." Kiều Vũ Mặc tựa hồ cảm nhận nàng bắt đầu ngủ thiếp đi, chỉ một câu làm nàng muốn nhảy dựng lên.

"Cái gì?"

Đôi mắt Kiều Vũ Mặc nhìn thoáng xuống phía dưới.

Hứa Diệc Hàm nhìn theo tầm mắt hấn, chỉ thấy côn thịt mới vừa rồi yên hơi lặng tiếng nay lại bắt đầu dựng đứng lên, quy đầu thô to nhìn nàng giống như muốn "Say hello!" với nàng, mà mắt lại còn dính một chút ít tình dục.

"..."

"Tuy ta mệt mỏi, nhưng nó không có mệt mỏi, phu nhân ngồi lên, chính mình tự động đi."

Hứa Diệc Hàm ai oán mà liếc hấn một cái, chỉ cảm thấy u huyết lại từng trận run rẩy, tựa như đang hồi tưởng lại dư vị cao trào lúc nãy. Không thể kiểm chế thân mình... Hứa Diệc Hàm mắng khê một tiếng, bò lên ngồi ở trên người Kiều Vũ Mặc.

Dưới thân là bụng nhỏ bóng loáng, làn da bánh mật mang theo đã tính cuồng nhiệt, cơ bắp rắn chắc ẩn chứa vô số bạo lực, côn thịt chậm rãi nhích vào kẽ móng, trâu chọc u huyết nhộn nhạo, mặt nước dần dần chảy ra.

:Xem ra phu nhân vẫn còn chưa ăn đủ." Kiều Vũ Mặc không tiếc cơ hội mà buông lời giễu cợt nàng.

Hứa Diệc Hàm cãi lại: "Ta đây muốn nhìn Hầu gia có đủ để ta ăn no không."

Dứt lời, móng vênh lên, một tay đỡ lấy nhục bồng trướng to, một tay tách ra hai cánh môi hồng nhuận, đem đỉnh quy đầu đâm nhẹ vào tiểu huyết, dùng đâm dịch mới vừa rồi để thuận tiện đi vào.

Hứa Diệc Hàm chậm rãi ngồi xuống, tiểu huyết nhẹ nuốt vào côn thịt thô to. Kiều Vũ Mặc mắt thấy tiểu huyết bị mở rộng đến căng ra, có chút cố ý mà đem nhục bồng đẩy mạnh vào, hình ảnh này làm thú tính trong người hấn nổi lên, nhìn không được liền đâm đỉnh đầu sâu thêm, gây thịt to dài đã hoàn toàn đi vào. Hứa Diệc Hàm kinh hô một tiếng, hèn dỗi liếc hấn một cái: "Hầu gia nếu như dư thừa tình lực, sao không để thiếp thân nà hưởng thụ?"

"Ăn thật quá chậm, ta chỉ giúp ngươi một phen, không phải nhanh hơn rồi sao? Phu nhân sao còn không mau động?" Kiều Vũ Mặc chịu đựng khó chịu, nói.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy hấn càng ngày càng phức tạp, lại không rảnh so đo cùng hấn. Lúc này nhục bồng lấp đầy tiểu huyết, rất thỏa mãn, cơ thể lại càng thêm khao khát. Phiên chán Kiều Vũ Mặc bất động, nàng phải vịn hai tay ở hông hấn, một trên một dưới mà thọc vào rút ra.

Nhục bồng ở tiểu huyết tiếp tục bành trướng, trở nên càng thêm thô to, vách động trên dưới bị đè ép, khoái cảm tích tụ. Mấy nước bắn ra, phun vào hai túi tinh hoàn cùng đám lông tóc rậm rạp.

"A a..."

Trong phòng dần dần vang lên tiếng rên rỉ mềm mại kiều mị, chính mình nắm quyền chủ động trong tay, mỗi một lần đều có thể đâm sâu vào bên trong, khoái cảm lan tràn, bắn ra tứ phía.

Nữ nhân ngồi trên người hấn ra sức lên xuống, thân mình hơi hơi ngã về trước, hai vú rũ xuống, kịch liệt lay động. Mỗi một lần thở dốc, Kiều Vũ Mặc đều có thể nhìn đến hạ huyết ngoan ngoãn mà nuốt vào toàn bộ nam căn, lại thêm ái dịch chảy ra, thấm đầy trên người, hai người cùng cảm nhận sự thỏa mãn sung sướng.

"Ân... Thật lớn, thật thoải mái..." Hứa Diệc Hàm rơi vào trầm mê, thân mình càng thêm vô lực, hấn không thể cầm càng nhanh hơn.

Kiều Vũ Mặc cũng thú tính quá độ, không thỏa mãn mà ngồi dậy, đem Hứa Diệc Hàm đè xuống, một tay ôm sau lưng nàng, một tay chống ở trên giường, nhục bồng nhanh chóng nghe lời mà đâm sâu vào, sâu đến bên trong từ cung của nàng.

Tay Hứa Diệc Hàm vô thức vòng tay qua cổ hấn, môi anh đào ở ngực hấn cắn mấy cái, miệng nói những câu dâm đãng: "Muốn ra... Ô... Không được..."

Khoái cảm ngập đầu mà đến, đem Hứa Diệc Hàm sướng đến phát điên, đôi tay dùng lực, véo thật sâu vào tẩm lưng Kiều Vũ Mặc, dưới thân cũng đạt đến cao trào.

"Hứa Diệc Hàm, người cái tao hóa này..." Kiều Vũ Mặc bị nàng mê hoặc, ra sức cắm vào vài cái, giờ phút này quy đầu nóng bừng, mắt mở rộng ra, nhục bông kịch liệt nhảy lên vài cái, tinh hoa tất cả đều đứt cho tiểu huyết.

Một phen tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người gắt gao ôm chặt nhau, nói chút lời ngon tiếng ngọt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Phiên ngoại 2: Đã có nhi tử mà vẫn muốn làm

Năm xuân thứ mười lăm, Đao quốc trên dưới đều tất bật bận rộn, chỉ vì Hoàng đế đã nhường ngôi lại cho Thái tử kế vị, nghi lễ đăng cơ sẽ được cử hành trong hai ngày. Mấy tháng trước, trong cung đã bắt đầu chuẩn bị cho buổi lễ long trọng này, cũng như đem thư phân phó đến các quốc gia khác.

Kiều Vũ Mặc bị Hoàng thượng chỉ định làm sứ giả, đến Đao quốc tham dự lễ sắc phong, quan trọng nhất chính là đảm bảo sau khi Đao Hạo kế vị ngôi vua, hai nước vẫn sẽ duy trì quan hệ hữu hảo như cũ.

Việc này vốn cùng Hứa Diệc Hàm không liên quan, việc quốc gia, nàng không muốn dính vào. Nhưng Kiều Vũ Mặc nghĩ đi đến Đao quốc ít nhiều gì cũng phải lưu lại một tháng, bản thân lại không chịu nổi cô đơn, một hai phải lôi kéo nàng đi cùng, cũng lấy lời thề của Đao Hạo mấy năm trước, nói rằng hùng hồn đầy lý lẽ: "Lúc trước Đao Hạo mời phu nhân đi Đao quốc du ngoạn, phu nhân đã đáp ứng, hiện giờ hân lên ngôi, tại sao nàng lại thất hứa?"

Hứa Diệc Hàm thật bất đắc dĩ, nhìn xem tên nam nhân ôm đùi mình mãi không buông, nói: "Phu quân thật là người bụng dạ hẹp hòi, lời nói đã mấy năm còn nhớ rõ ràng, rành mạch. Triết nhi bệnh nặng mới vừa khỏi, không thể chịu đựng đường xa xóc nảy, để hân ở nhà một mình, thiếp thân làm sao yên tâm?"

Hai cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy đùi nàng, mắt to xoe tròn, khóe mắt nhấp nước, bộ dáng tràn đầy ủy khuất, làm nàng liếc nhìn một cái liền mềm lòng, cho dù hân là muốn ngôi sao ánh trăng trên bầu trời, nàng cũng phải nghĩ cách lấy về cho hân a.

Đây là Địch trưởng tử của Hầu phủ Kiều Hi Triết, hiện giờ vừa qua năm tuổi, thông minh lanh lợi, người gặp người thích. Sở trường chính là làm nũng, cũng không biết hân học từ ai. Chỉ cần hân muốn, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhủ lại, lộ dáng biểu tình tựa như muốn khóc như phải quát cường ân nhân, làm cho ai cũng không thể kháng cự.

Hứa Diệc Hàm rất yêu thương hân, đem Kiều Vũ Mặc ném đến một bên, làm cho nam nhân này, đường đường là một Hầu gia lại cả ngày cùng con trai tranh giành tình cảm, thật là hết nói nổi mà.

Hiện giờ thấy Hứa Diệc Hàm lại muốn yêu nhi tử bỏ phu quân, Kiều Vũ Mặc ngực nghẹn một ngọn lửa, cố nén ghen tuông, nói: "Nam tử hân đại trưởng phu, đầu đội trời chân đạp đất, chỉ là bị bệnh một chút xiu, cũng sẽ tự khỏi, từ trên xuống dưới trong phủ mấy chục hạ nhân, hân làm sao sẽ bị ủy khuất? Nếu cứ như vậy nuông chiều bảo bọc, ngày sau không biết hân sẽ thành tên ăn chơi trác táng như thế nào."

"Việc này..." Đạo lý này nàng hiểu, chỉ là Hứa Diệc Hàm không bỏ xuống được. Nghĩ lại thấy lý của Kiều Vũ Mặc có vẻ đúng, lại nhìn xem nhi tử đáng yêu bên cạnh, thật là tình huống khó xử.

Kiều Vũ Mặc nhìn không nổi nữa, một phen nắm lấy cổ áo thẳng nhóc, nói một câu, "Ta cùng nhi tử tiến hành cuộc nói chuyện giữa các nam nhân, phu nhân hãy chờ một lát", xoay người tiến về phía đình trong hoa viên.

Tới đình, Kiều Vũ Mặc vốn định đem tên nhóc con này ném xuống đất, lại cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Hứa Diệc Hàm quan sát đằng sau, không dám làm càn, chỉ có thể đem hân nhẹ nhàng thả xuống.

Hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, hai bên đều hiểu rõ, đây là trận đấu thắng làm vua, thua làm giặc của nam nhân.

"Nuông người phải cùng cha đi ra ngoài một chuyến. Mấy ngày nay, nàng vì người lo lắng bất an, nếu tên nhóc người còn có lương tâm, thì hãy hiểu chuyện đi." Kiều Vũ Mặc mở miệng nói trước.

Kiều Hi Triết cười đến ngây thơ hồn nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mà yêu thích: "Mẫu thân thương nhất Triết nhi, Triết nhi hiện giờ đã hết bệnh, tự nhiên sẽ lo cho mẫu thân, cha cứ việc đi, Triết nhi sẽ thay cha chiếu cố nàng thật tốt."

"..."

Hiệp thứ nhất, Kiều Hi Triết thắng Kiều Vũ Mặc.

"Giao nương người cho ta, cha sẽ mang từ Đao quốc về một con ngựa chiến anh dũng. Ngựa chiến Đao quốc chính là thượng phẩm."

"Việc này..." Tiểu lông mày của Kiều Hi Triết nhăn lại, tựa hồ rất là động tâm, nhưng vẫn cảm thấy mẩu thân rời đi một tháng là quá lâu, thật sự là quá khó xử.

"Cũng sẽ tìm Đoàn quốc chế tạo sư Tần gia làm cho ngươi một cây chủy thủ."

Kiều Hi Triết mắt sáng ngời, lấp lánh mà nhìn Kiều Vũ Mặc, nuốt nuốt nước miếng, trước mặt tựa như đang xuất hiện hình ảnh của cây chủy thủ bóng loáng.

Kiều Vũ Mặc thấy hấn tuy đã dao động, nhưng vẫn chưa quyết định, lại cắn răng, không kiên nhẫn: "Cái thằng nhãi ranh tham lam này! Cũng sẽ kêu người người cầm quân trong cung dạy ngươi chơi thương!"

"Thành giao!" Kiều Hi Triết sáng khoái đáp ứng, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Hiệp thứ hai, Kiều Vũ Mặc thắng lớn.

Cảm giác thân là cha cũng là Hứa gia nhưng mỗi ngày đều bị tên tiểu bá vương này khiêu khích, Kiều Vũ Mặc bất mãn mà bế hấn lên, nhanh trở lại bên cạnh Hứa Diệc Hàm.

"Phu nhân, Triết nhi nói, nàng hãy ra ngoài dạo chơi đây đó, cho bản thân giải sầu. Đây là nguyện vọng của hấn, nàng hãy đáp ứng đi." Kiều Vũ Mặc một bên nói, một bên liếc mắt nhìn Kiều Hi Triết một cái.

Đã chiếm được lợi ích thì phải nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ, Kiều Hi Triết ngọt ngào cười: "Điều cha nói, chính là nguyện vọng của Triết nhi. Mẩu thân đã vất vả, hãy đi ra ngoài dạo chơi, nhưng nếu cha khi dễ nương, hãy trở về nói cho Triết nhi biết."

Hai cái nam nhân này, Hứa Diệc Hàm làm sao không hiểu rõ? Một tên là người chung chần chung gối, một tên là từ trong bụng nàng chui ra. Mới vừa rồi hai người nói chuyện, tuy cách xa không thể nghe thấy, nhưng cũng không khó dự đoán đi. Lúc này nàng nhẹ cười, nụ cười chứa đựng sự ngọt ngào.

Kiều Vũ Mặc thấy ái thể cười thật xinh đẹp, liền muốn ôm chặt nàng vào trong ngực, nhưng nghe thấy Kiều Hi Triết nói thế, cảm thấy bị mất thể diện trước mặt Hứa Diệc Hàm, trừng mắt: "Nói cho ngươi thì ngươi định làm gì?"

Kiều Hi Triết tránh đi bàn tay to của cha hấn, còn chưa nói liền chạy thật xa: "Ta liền ngủ cùng mẩu thân mỗi ngày."

"..." Kiều Vũ Mặc theo phản xạ mà chạy đi bắt hấn, Kiều Hi Triết xoay người, linh hoạt mà chạy thoát, chỉ chốc lát sau đã không thấy tăm hơi, tiếng cười thanh thúy không ngừng truyền đến: "Cha, nhớ kĩ những thứ cha đã hứa với con! Đại trượng phu một lời đã định, quyết không thất hứa."

Hai vợ chồng vừa đứng, lại ngồi xuống bên cạnh bờ ao của hoa viên, nhìn bóng dáng hấn chạy xa, một bên khoe miệng khẽ cười, một bên khoe miệng kịch liệt run rẩy.

"Thế nào, Hứa gia? Nếu nói về cơ trí lanh lợi, nhi tử của chúng ta có thể nói là trò giỏi hơn thầy a." Hứa Diệc Hàm thích nhất xem phụ tử bọn họ đấu võ mồm, lúc này Kiều Vũ Mặc cũng hoàn toàn buông bỏ câu nệ của một Hứa gia, người một nhà hòa thuận vui vẻ, cuộc sống gia đình ấm áp.

Kiều Vũ Mặc có chút buồn bực, nguyên bản đã chiếm được phu nhân thật lợi hại, bây giờ lại lòi ra đứa con "trò giỏi hơn thầy", làm địa vị của bản thân tụt dốc không phanh. Bởi vậy cũng không trả lời, lẳng lặng mà nhìn Hứa Diệc Hàm, đôi mắt thâm thúy hiện lên chút tội nghiệp, cầu được an ủi, an ủi ~

Tâm Hứa Diệc Hàm nhũn ra, mềm giọng xuống, đứng dậy đi đến tựa vào trong lồng ngực Kiều Vũ Mặc, tay nhỏ lơ đãng mà di chuyển trên ngực hấn, lòng bàn tay nhẹ xoa xoa núm vú nam nhân. Trán chôn trên vai hấn, nhả khí khiêu khích: "Phu quân thế nhưng cũng sẽ làm nũng?"

Hai ngón tay cách lớp quần áo mỏng mà bắt lấy núm vú vuốt ve, khi thì xoa bóp, kéo nhẹ, khi thì dùng bàn tay quay tròn ở ngực hấn, trêu chọc Kiều Vũ Mặc.

Hành động này rõ ràng là câu dẫn, Kiều Vũ Mặc một lòng ghen khuấy hóa thành tỉnh dục, hạ thân ngo ngoe rục rịch, một tay ôm lấy Hứa Diệc Hàm, một tay tiến vào quần áo nàng, mỗi nơi bàn tay lướt qua lại nổi trên từng trận trận hỏa, cởi bỏ ràng buộc bên ngoài, thẳng tiến vào bên trong da thịt bóng loáng.

Hô hấp dồn dập, thâm tình mà môi lưỡi triền miên, hai lưỡi linh hoạt tránh né truy đuổi nhau, cho nhau mật ngọt, đôi môi liếm mút ái dịch của nhau, cháy lên dục vọng.

Không bao lâu sau, quần áo Hứa Diệc Hàm trở nên lộn xộn, trước ngực lộ ra một mảng lớn, cặp vú nở nang lộ ra rõ như ban ngày, bị gió xuân mát lạnh thổi qua, lại bị bàn tay nam nhân thô to xoa nắn, da thịt mềm mại hở ra từ năm khe hở bàn tay, thân thể nữ nhân mềm mại như muốn hòa tan thành một vùng nước.

Kiều Vũ Mặc ôm Hứa Diệc Hàm đặt xuống cái bàn đá bóng loáng bên cạnh bờ hồ, hướng tới một bên vú mà hôn tới tấp.

Đầu lưỡi đảo nhẹ qua nhũ hoa, cảm giác ấm nóng không ngừng trêu chọc đầu vú mẫn cảm, càng thêm ra sức liếm mút, lại càng thêm cương ngạnh dựng đứng, Kiều Vũ Mặc dùng sức, lại đôi bên, cắn nhẹ rồi se se đầu ti, kích thích hạ thân Hứa Diệc Hàm dâm dịch tràn lan.

"Ấn... Nga... Thật thoải mái..." Hứa Diệc Hàm rên khẽ, không dám lớn tiếng, e sợ kinh động người khác. Hai người bọn họ làm ở nơi đây, tuy nói bọn họ

nhân không dám quấy rầy, nhưng nếu là ban ngày ban mặt tại đây thông dâm, dâm đẳng mà kêu lớn tiếng, sau này thể diện của nàng để ở đâu. Cho nên tuy bị liếm mút đến sung sướng, nhưng cũng không dám làm càn, chỉ có thể cố nén mà thầm than trong lòng.

Kiều Vũ Mặc cảm thấy chưa đủ, ngón tay lướt xuống phía dưới, tham nhập vào khu rừng đen, sờ đến tiểu huyết ướt át nóng bỏng. Hắn như ngựa quen đường cũ mà tách ra cửa động, xoa bóp làm Hứa Diệc Hàm run rẩy. Lòng bàn tay ấn vào, lại dịu dàng vuốt ve, hoặc nhẹ hoặc vừa sức, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay xoa nắn hai bên mép thịt, khoái cảm làm thân mình nàng run lấy bầy, sáng khoái đến mức thỏa mãn, nếu không phải còn sót lại chút ít lý trí, nàng đã ra sức mà la lên.

Mật dịch chảy xuống đầy tay Kiều Vũ Mặc, hắn lại đem ngón trỏ cùng ngón giữa cắm vào bên trong mật huyết ẩm áp mà đưa đẩy, ngón tay tiến vào, ngón cái đâm vào mép thịt, nặng nhẹ không đồng đều, càng làm nữ tử thêm khao khát.

Cùng lúc đó núm vú bị Kiều Vũ Mặc ngậm trong miệng, trên dưới đều là hai nơi cực kì mẫn cảm, lại đồng thời bị tấn công, Hứa Diệc Hàm rất nhanh liền không thể chịu nổi, nhanh nhẹn ôm lấy Kiều Vũ Mặc cầu hoan.

Nhìn bộ dáng Hứa Diệc Hàm thỏa mãn, hạ thân Kiều Vũ Mặc đã sớm sưng to đến không thể chịu đựng, móc ra nhục bông thô to gân xanh uốn lượn, hướng thẳng ngay u cốc nóng bỏng đâm vào.

Tuy đã trải qua hoan ái, nhưng mấy năm nay tình dương, tiểu huyết vẫn chặt chẽ như ban đầu, lại thêm nhục bông lớn quá mức, giờ phút này mạnh mẽ mà cắm vào, vách mị thịt bên trong gắt gao ép chặt, làm Kiều Vũ Mặc hít sâu một hơi.

"A..." Hứa Diệc Hàm vừa thống khổ vừa vui sướng mà rên rỉ lên, hạ thân bị cự long xâm nhập, lấp đầy thân thể trống rỗng, mang đến thật nhiều khát vọng.

Kiều Vũ Mặc ôm chặt cánh hông nàng, hạ thân chậm rãi luận động, cự long tiến vào như gió vượt sóng, bắn ra vô số mật nước.

Nữ nhân bám trên người hắn, đôi tay ôm cổ hắn, thân mình nhỏ yếu bị cự vật đâm lại càng dâm, hai vú ma sát với lồng ngực nam nhân, nảy lên nảy xuống, nhụy hoa lại càng thêm cứng rắn. Từng đợt khoái cảm từ bụng nhỏ đâm lên, chỗ sâu nhất trong hoa huyết như được thỏa mãn, mỗi một lần gậy thịt đâm sâu vào trong cửa tử cung, thân mình lại thêm bần rần một phần, cơ hồ như muốn hóa thành một vũng nước trong.

Nguyên bản còn đang lo lắng, e sợ sẽ bị hắn làm đến mất lý trí mà kêu to, nên cố tình áp chế xuống. Nhưng lúc này lại sướng như thế, đã sớm quên đi, càng thêm rên rỉ kiều mị: "Sướng, thật sâu... Nhục bông thô to... Phu quân... Làm thật tốt, thật thoải mái a... Ân a a... Sướng... Dùng sức..."

Cự long ra ra vào vào, không ngừng phát ra tiếng nước "bach bach bach", mật nước như sóng vỗ ù ù, liên tục trào ra ở chỗ hạ thân giao hợp.

Kiều Vũ Mặc một bên hưng hăng thao nàng, một bên cố tình nói: "Phu nhân nếu kêu quá lớn, sẽ bị người khác nghe thấy, đến lúc đó bán hầu sẽ không cho nàng sướng nữa."

Vừa nói vừa hưng hăng đâm sâu vào, đỉnh quy đầu đánh vào tử cung, làm Hứa Diệc Hàm mềm nhũn, nói không ra lời. Lại tiếp tục thọc vào rút ra, tiếng rên rỉ kiều mị lại tiếp tục phát ra, càng áp chế, khoái cảm lại càng nhiều. Lật người xuống, hạ huyết từng trận co rút lại co rút, hoa huyết chỗ sâu nhất lại phun ra một lượng lớn âm tinh.

Côn thịt bị kẹp chặt đến sung sướng, tựa như hàng ngàn hàng vạn cái miệng nhỏ đang liếm mút côn thịt của hắn, kích thích đến không thể chịu đựng được, nĩa mắt rộng mở, một dòng tinh dịch ấm nóng phun thẳng vào bên trong tiểu huyết.

Đội cự long rời khỏi, ái dịch từ trong u cốc chảy ra, cùng mật dịch của hai người hòa làm một, dâm mĩ đến cực điểm.

Xuân sắc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Nam sư tróc yêu vs Thỏ yêu ngọc ngách - Nhập vai tiểu yêu tinh bắt lấy tâm tróc yêu sư

**tróc: bắt, bắt giữ*

Chương 1: Nhập vai tiểu yêu tinh bắt lấy tâm tróc yêu sư

"Độ hoàn thành của nhiệm vụ lần đầu là 100%, theo đánh giá, đạt được 80 nguyên lực điểm, tổng điểm là 80. Hệ thống đang tìm nhiệm vụ, xin chờ một lát..."

Từ thế giới thứ nhất thoát ra, Hứa Diệc Hàm đầu vầng mắt hoa, bạch quang hiện lên trước mắt, ý thức thanh tỉnh lần thứ hai, nghe được thanh âm lạnh

như bảng của hệ thống.

Đánh giá... Là bởi vì đã dùng lựa chọn trợ giúp nhảy một khúc vũ hóm đó đi, xem ra thang điểm của mỗi nhiệm vụ là 100, lần này dùng trợ giúp, liền trừ đi 20%, nguyên lực điểm quả nhiên không dễ kiếm. Cứ tiến độ như vậy, muốn tích góp đến 999 điểm, chắc phải xuyên đến rất nhiều thế giới a.

Hứa Diệc Hàm nghĩ nghĩ, hệ thống lại nhắc nhở: "Nhiệm vụ đang tiến hành... Nhiệm vụ đang tải... Nhiệm vụ: Tiểu yêu đô thị... Chuẩn bị tiến vào..."

"Từ từ, ta có thắc mắc!" Hứa Diệc Hàm thấy bản thân phải gấp gấp lập tức tiến vào thế giới tiếp theo liền nắm lấy cơ hội hoãn lại một chút. Ở thế giới thứ nhất, trừ bỏ việc xin giúp đỡ, căn bản năng không cùng hệ thống trao đổi nhiều. Lúc trước chưa rõ, liền tiếp nhận nhiệm vụ trong mơ hồ, hiện tại đã biết chút ít, Hứa Diệc Hàm phải hỏi cho ra lẽ.

"Chấp hành giả, ngươi có thắc mắc gì?"

"Ta muốn biết, sau khi ta hoàn thành và rời khỏi thế giới kia, nó sẽ như thế nào, nguyên chủ sẽ trọng sinh lại vào cơ thể của mình sao? Ta hao tâm tổn trí làm Hầu gia yêu ta, nếu lại thay đổi thành người khác, về sau lỡ như bọn họ lại xảy ra mâu thuẫn? Nếu ta cũng đủ nguyên lực điểm, đưa ra tâm nguyện, cũng là chấp hành giả khác giúp bạn trai ta hồi tâm chuyển ý sao?" Liên tiếp mấy vấn đề nảy sinh, Hứa Diệc Hàm rất là sốt ruột, nằng lăm tất cả cũng chỉ vì muốn thực hiện tâm nguyện chính mình, chẳng lẽ bản thân lại phải trở thành một chấp hành giả vĩnh viễn.

Hệ thống rất nhanh liền nói: "Nguyên lực hệ thống cũng không phải ngươi cho nên chuyện đơn giản như vậy, cũng không có chấp hành giả khác thay ngươi thực hiện tâm nguyện chính mình. Giống như nhiệm vụ sơ cấp ngươi vừa mới hoàn thành, từ lúc ngươi rời đi trở về sau, nguyên chủ sẽ trở lại thân thể chính mình, chịu ảnh hưởng tính tình của ngươi, cơ hồ biến thành một "ngươi" khác, bảo đảm không ai nhận ra dị thường. Bởi vì ngươi vẫn còn là chấp hành giả sơ cấp, cho nên muốn được hệ thống hỗ trợ thì cần phải trả giá. Mà thông qua hệ thống nhiệm vụ, có thể từ từ thăng cấp, có được quyền hạn cao cấp, có càng nhiều ưu đãi lựa chọn. Chờ ngươi thu nhập đủ nguyên lực điểm, tức khắc sẽ biết. Còn có thắc mắc gì nữa không?"

"Ngô..." Hứa Diệc Hàm có chút không nghĩ tới, còn có đặc quyền cao cấp, xem ra chính mình còn khá nhiều điều chưa biết. Tạm thời không nghĩ đến nữa, nếu có thể có thêm nhiều quyền lựa chọn, vậy đến lúc đó nói sau.

"Hết rồi."

"Được. Nhiệm vụ: Đô thị tiểu yêu, tiến vào..."

Như mọi lần xuyên vào trong thân thể nguyên chủ, hệ thống nhắc nhở:

"Thân phận: Có được 500 năm tu vi, vừa mới có thể hóa hình, thỏ yêu Hứa Diệc Hàm.

Mục tiêu nhiệm vụ: Trở thành bạn lữ của bất yêu sư Lâm Thư Ân.

Nhiệm vụ bắt đầu."

Theo sau đó là một đồng tin tức tiến vào trong đầu.

Hứa Diệc Hàm đọc sơ qua ký ức thân phận, một câu chữ thề suốt nữa ra khỏi miệng, lần nữa chửi thề hệ thống.

Ở thế giới này, tồn tại vô số tinh, yêu, ma. Nhân loại và bất yêu sư* cùng nhau hợp tác, hơn nữa thực lực tương đối cường đại, bởi vậy nhân loại vẫn luôn thống trị thế giới. Thỏ yêu này chỉ vừa mới hóa hình, đã 500 năm tu luyện trong núi sâu, trong một lần hóa hình liền vui vui vẻ vẻ mà ra khỏi núi, tiến đến phồn hoa đô thị, tình cờ gặp gỡ bất yêu sư Lâm Thư Ân, ở chung rồi dần dần nảy sinh tình cảm, nhưng hai bên vẫn chưa nhìn rõ cảm tình chính mình dành cho đối phương.

**bất yêu sư: pháp sư chuyên bắt yêu tinh*

Sau khi mối tình đầu của Lâm Thư Ân – Tô Như về nước, chán ghét tiểu yêu được Lâm Thư Ân quan tâm chiều chuộng, nàng đã thiết kế tạo ra hiểu lầm giữa hai người, cũng hãm hại tiểu yêu đã thương con người, làm cho tiểu yêu cùng Lâm Thư Ân hai người trở mặt. Tiểu yêu tinh thần hốt hoảng, lại bị Tô Như mời đến một bất yêu sư khác thu phục, trực tiếp đánh trở về nguyên hình, cuối cùng bị Tô Như giết, làm thành một bát thịt thỏ nhỏ, cho Lâm Thư Ân ăn.

Hứa Diệc Hàm kinh ngạc, hệ thống còn có thể vừa thay đổi linh hồn vừa cho nguyên chủ trọng sinh để thực hiện tâm nguyện, thật là dở khóc dở cười. Tốt cho một con thỏ yêu gốc nghiệt, làm sao đầu lại nữ nhân nhân loại hung tàn kia. Mà Tô Như cũng quá độc ác đi, thế nhưng lại dám ăn thịt thỏ yêu...??

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 2: Lần đầu gặp mặt, ủy khuất trong lòng hấn

Hứa Diệc Hàm rút cuộc cũng đợi tới ngày tiểu yêu cùng Lâm Thụ Ân kia gặp mặt.

Tiểu yêu nguyên hình chính là một con thỏ lông thuần trắng tai cụp, mắt to màu xanh biển như đá quý, bốn chân ngắn nhỏ, hai lỗ tai thon dài rũ xuống trên đất, lông trắng xù xù rất là đáng yêu.

Hứa Diệc Hàm rất nhanh bị sự dễ thương của chính mình thu phục...

Tỏ Như người này quá đáng giận! Sao lại có thể ăn thịt thỏ nhỏ đáng yêu như vậy!! Đối với nữ nhân tâm địa rắn rết như thế, quyết không thể mềm lòng!

Nghĩ đến đây, chân trước tiểu yêu càng thêm sức đuổi ra, đáng tiếc dù đã cố gắng hết sức, thân thể sinh ra đã vốn vô cùng yếu ớt, kẻ cơ bắp phía sau ba bước gộp thành hai bước, chân dài nhanh chóng rào bước đuổi kịp nàng.

"Trên đường lại có một con thỏ, nếu ăn thì thật ngon, hừ, nhưng chạy thật nhanh!" Kẻ cơ bắp bấu môi, cong lưng xuống đuổi tay đem tiểu yêu cầm lên.

Nhưng thấy trước mắt chợt xuất hiện một đạo kim quang, tay không kịp thu hồi, lại là trống rỗng. Ngẩng đầu lên, lại thấy một nam nhân cao cao gầy gầy đứng cách đó không xa, mày rậm mắt to, cánh mũi cao thẳng, khoe môi mang theo ý cười âm áp, phảng phất có thể hòa tan trời đông giá rét băng cứng. Hắn ôm trong lòng ngực một cục bông xù xù, đây chẳng phải là con thỏ nhỏ vừa rồi hắn định bắt hay sao?

Chuyện này... Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Hắn rõ ràng ở rất xa bọn họ, con thỏ như thế nào lại ở trong tay hắn?

Kẻ cơ bắp ngăn người, ảo não hóa thành ngạc nhiên, kinh hoàng hoảng hốt, lại không dám truy hỏi, xoay người rời đi.

Lâm Thụ Ân cúi đầu nhìn tiểu thỏ trong lòng ngực vẫn còn đang run rẩy, nhẹ giọng an ủi nói: "Tiểu thỏ, đã không sao rồi."

Không hổ là bất yêu sư đứng đầu, liếc mắt một cái liền nhìn ra tu vi 500 năm của nàng.

Tiểu yêu có chút ủy khuất, đầu nhỏ đầy lông xù xù hướng vào trong lòng ngực hắn cọ cọ.

Lâm Thụ Ân yên lặng sờ đầu nàng: "Không sợ, có ta đây rồi."

Hắn xoay người vào phòng khám, treo biển "Đang bận rộn", rồi mang theo tiểu yêu vào phòng khách.

Đôi mắt tròn xoe của tiểu yêu linh động mà di chuyển, tinh tế đánh giá những thứ trước mắt.

Phòng khám có hai tầng, vào cửa nhìn bên trái là hai cái xô pha ngồi uống cà phê, trên bàn trà có dụng cụ pha trà, bên cạnh là TV cùng ghế ngồi, điều hòa nằm trong góc hồ hồ mà thổi khí lạnh.

Phía bên phải trên tường có giá để sách, để đầy hồ sơ văn kiện, phân loại theo ngày tháng, sắp xếp ngăn nắp gọn gàng. Một bên là bàn gỗ vàng sẫm để xử lý công việc, mặt bàn sạch sẽ, mặt sau là ghế xoay làm bằng da màu đen, thoát nhìn rất thoải mái.

Kế bên kệ sách có cửa ra vào, một phòng khác là phòng khách, một phòng là phòng nghỉ.

Phòng khám thông thoáng rộng rãi, không khí tươi mát, hơn nữa trang trí đơn giản, ngăn gọn hào phóng, làm người nhìn vào thấy rất thoải mái.

Vào phòng khách, bên trong so với Hứa Diệc Hàm tưởng tượng càng đơn giản hơn, chỉ có hai cái xô pha, một gối ôm màu cam trong góc, một bên bàn trà, trong góc là bình nước, trên tường treo điều hòa, điều khiển từ xa để trên bàn trà.

Đến nỗi ngay cả người nam nhân trước mắt này, áo sơ mi trắng cộng thêm quần jean màu lam thuần túy, trên chân đôi giày trắng trơn không nhiễm một hạt bụi, muốn bao nhiêu đơn giản liền có bấy nhiêu đơn giản. Hơn nữa đáng người tuyệt hảo, hai chân thon dài, hào quang tuấn nam chói lóa.

Có thể tại nơi đô thị trung tâm tắc tắc vàng này mở một phòng khám, đương nhiên cũng không thiếu tiền.

Xem gia thế này, quả thực là hoàn mỹ.

Lâm Thụ Ân dịu dàng mà đem nàng đặt trên xô pha, thanh âm dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu: "Tiểu thỏ, ta thấy ngươi tu vi 500 năm, có thể hóa hình không?"

Tiểu yêu ló đầu ra, thấy cửa đã đóng lại, lúc này mới an tâm mà nhảy xuống xô pha, đi đến trước mặt Lâm Thụ Ân, hóa hình thành người.

Ý cười xuất hiện trên khoe môi Lâm Thụ Ân, cứ như vậy mà ngẩn ngơ nhìn tiểu thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Trần trụi hóa hình thành người

Hắn đang chứng kiến trước mắt, là một tiểu mỹ nhân cả người trần trụi. Mái tóc đen nhánh xõa dài rối tung trên vai, gương mặt tinh xảo trắng nõn, đôi mắt ngập nước mờ to, ba ba mà nháy, lông mi cong dài. Đôi môi nhỏ xinh như trái anh đào, làm hắn như có xúc động đi lên mà cắn một ngụm.

Đáng giận là đáng người tuyệt mỹ làm Lâm Thử Ân càng xem càng mặt đỏ tím đập, xương quai xanh xinh đẹp tựa cánh bướm, hai vú no đủ mà ngạo nghễ đứng thẳng, hai bên nhũ hoa đỏ au như quả mâm xôi. Bụng nhỏ mềm mại, không có khu rũng đen cản trở, nơi tư mật bóng loáng trắng nõn hoàn toàn lộ ra. Mông vênh lên nhìn thật gọi cảm, hai chân trắng mượt cân xứng, nhỏ nhắn đáng yêu.

Lâm Thử Ân xem đến si mê, hầu kết lên xuống liên tục, sừng sốt nửa ngày mới phản ứng lại, đột nhiên quay đầu, thanh âm hấp tấp: "Ngươi... Ngươi mau biến trở về đi!"

Hứa Diệc Hàm chớp đôi mắt to, vô tội mà nhìn hắn, thanh âm mềm mại xen lẫn chút run rẩy cùng ủy khuất: "Ta, ta có phải hay không rất... Khó coi?"

Lâm Thử Ân bụng nhỏ dâng lên một trận dục hỏa, hạ thân ngo ngoe rục rịch, ngẩng đầu lên, trong lòng xao động bất an, nghe được thanh âm nàng yếu mềm cùng sợ hãi, lại không đành lòng, miễn cưỡng khắc chế chính mình, vờ như trấn định, nói: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Ta... Ta khi còn ở trên núi, hóa thành người... Liền có nhiều người tới nhìn ta, hoặc thấy ta liền chạy, còn mắng ta không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ... Ánh mắt bọn họ thật đáng sợ." Hứa Diệc Hàm càng thêm ủy khuất, thanh âm run rẩy như muốn chảy cả nước mắt.

Tiểu yêu này quả nhiên chỉ mới tu luyện thành hình người, nghĩ đến nàng trong núi cũng không có đồng loại hay trường bối, vì vậy đối với quy tắc nhân gian đều không hiểu biết gì.

Lâm Thử Ân vốn là mềm lòng, đối mặt với tiểu yêu đơn thuần như vậy, liền sinh ra lòng yêu thương, hắn ngay cả cử động một chút cũng không dám, ánh mắt hoảng loạn, mở miệng nói: "Ngươi không xấu, ngươi... Ngươi rất đẹp. Chỉ là... Chỉ là không có mặc quần áo. Trước hãy biến hình trở về đi, ta lại cùng ngươi nói chuyện."

"Ta đẹp như vậy tại sao ngươi không nhìn ta?" Hứa Diệc Hàm chậm rãi bước hai bước về phía trước, mắt thấy sắp đến trước mặt Lâm Thử Ân, hắn sợ tới mức xoay người đưa lưng về phía trước, hét lớn: "Ngươi đừng tới đây!"

Hứa Diệc Hàm trong lòng buồn cười, nếu là tiểu yêu trước đây sẽ nghe lời, hắn kêu nàng biến trở về, nàng liền vâng lời, nhưng cơ hội như vậy, Hứa Diệc Hàm nàng sao có thể buông tha?

"Ngà..." Hứa Diệc Hàm hiểu biết nắm chắc thời cơ, ngoan ngoãn đứng sau Lâm Thử Ân, khóc đến ủy khuất.

Tâm Lâm Thử Ân lại nhũn xuống, âm thầm trách cứ bản thân không nên lớn tiếng như thế, làm dọa đến nàng, vội vàng ôn nhu giải thích nói: "Ngươi đừng hiểu lầm, đây là, đây là quy tắc nhân loại, mỗi người đều phải mặc quần áo, cho nên người khác không thể nhìn ngươi. Ngươi mau biến trở về đi, ta mang ngươi đi mua quần áo, mặc xong quần áo thì tốt rồi. Ngươi... Ngươi rất xinh đẹp, mà ngươi muốn càng thêm xinh đẹp, thì càng phải mặc tốt quần áo."

Hứa Diệc Hàm như bừng tỉnh đại ngộ: "Thứ trên người ngươi là quần áo sao?" Tay nhỏ non mềm bắt lấy góc áo Lâm Thử Ân, như cố ý mà vô tình đụng tới phía lưng căng chặt của hắn.

Một cô tê đại oanh tạc trong đầu Lâm Thử Ân, hạ thân đã ngóc đầu lên, dục vọng lại nhen nhóm nổi lửa. Lâm Thử Ân trong lòng kêu khô, thúc giục nói: "Đứng vậy. Tiểu thỏ, ngươi hãy mau biến trở về đi."

Nóng vội thì không thành công, Hứa Diệc Hàm thấy cũng đã đạt được hiệu quả mong muốn cũng liền thu tay, biến trở về nguyên hình, trở thành thỏ con lông xù xù, nhảy đến trên sô pha, nằm xuống đuôi Lâm Thử Ân, ánh mắt màu xanh biếc tràn ngập vẻ hồn nhiên.

Lâm Thử Ân thờ phào một hơi, cúi đầu nhìn nhìn tiểu thỏ, có chút áy náy, chính mình thế nhưng nổi lên sắc tâm với tiểu yêu đơn thuần, ngây thơ như thế... Thật là không bằng cảm thú.

"Ta đi rửa mặt, sau đó sẽ mang ngươi đi mua quần áo. Không được chạy loạn."

Thỏ con ngoan ngoãn mà cọ cọ chân hắn, hắn cảm thấy yên tâm, vội vàng đi ra khỏi phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Đi mua quần áo

Đóng cửa phòng khám, Lâm Thử Ân ôm tiểu thỏ đến trung tâm mua sắm ở quảng trường mua quần áo.

Lâm Thư Ân hiển nhiên cũng không hiểu biết quá nhiều về thời trang, đi dạo vài cửa hàng, chỉ cảm thấy quần áo đều hao hao giống nhau, các loại váy dài váy ngắn, trang phục trung bày đầy trước mắt, lựa chọn cả ngày mà cũng không biết nên mua cho tiểu thỏ như thế nào.

Quyết định đi vào một cửa hàng thời trang nữ tương đối có tiếng, trực tiếp kêu nhân viên tư vấn.

Nữ nhân viên chưa từng thấy ai đi mua sắm mà lại ôm theo thỏ con, nhưng thấy Lâm Thư Ân anh tuấn soái ca, khí chất bất phàm, nhìn qua chính là thành phần tinh anh, ôm thêm thỏ con lại tăng thêm phần khí chất, làm nữ nhân viên một lòng vui mừng, cười đến cực kì chân thành: "Ngài đây là mua quần áo cho bạn gái sao? Đầu năm nay, nam nhân vì bạn gái mà đi mua đồ quả thực rất hiếm có."

Lâm Thư Ân sừng sốt, có chút xấu hổ, trong đầu không tự giác được thoáng qua hình ảnh tiểu thỏ trần truồng, hình ảnh kiều diễm mơ màng như ẩn như hiện, không ngừng thâm nhập...

Nữ nhân viên thấy hần ngay người cả nửa ngày, cho rằng hần ngược ngừng, vội vàng nói: "Trang phục cao cấp của Paris vừa mới tung ra thị trường, mời ngài xem thử."

Lâm Thư Ân bưng bình, vội vàng đi theo, không dám cúi đầu nhìn tiểu thỏ.

Chuyên chú mà nghe nhân viên tư vấn, trong tiệm lại có thêm khách đi vào, Lâm Thư Ân nhân cơ hội nói: "Người trước đi đón tiếp người khác đi, ta tự lựa cũng được."

Nữ nhân viên mỉm cười gật đầu rồi đi.

Lâm Thư Ân nhìn trúng hai mẫu váy, mắt thấy không ai chú ý đến mình, nhanh chóng cầm lấy quần áo, mang phòng thử đồ cuối cùng, mở cửa đi vào rồi lại khóa cửa, nói với tiểu thỏ: "Hai mẫu váy này, người mặc vào thử xem."

Hứa Diệc Hàm ngoan ngoãn gật gật đầu, đầu nhỏ lông xù xù cọ cọ Lâm Thư Ân, sau đó nhảy xuống nền đất, hóa hình thành người.

Lâm Thư Ân trong lòng có dự cảm không tốt, nữ nhân trần trụi vừa xuất hiện liền quay nhanh người đi, nôn nóng mà nói: "Ta đi ra ngoài trước, người thay xong thì kêu ta."

Lông mi Hứa Diệc Hàm chớp vài cái, cực kì vô tội mà nói: "Nhưng mà, ta không biết mặc."

"..."

Lâm Thư Ân hiện tại cảm thấy mình đã gặp phải đại sự, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp tránh thoát, đành phải thôi miên bản thân khỏi ý đồ xấu xa: "Ta không phải cảm thú, ta chỉ là vì bất đắc dĩ, ta không phải cảm thú...", một bên mặt đỏ lên nói, "Được rồi, người xoay người lại, đưa lưng về phía ta, ta giúp người mặc."

"Dạ."

Một lát sau, Lâm Thư Ân hỏi: "Xong rồi?"

"Xong."

Lâm Thư Ân lúc này mới cẩn thận mà xoay người, thấy tiểu yêu nghe lời mà quay lưng về phía mình, lộ ra tấm lưng bóng nõn mượt mà, làn da trắng mượt không tí vết, xương bả vai nhỏ xinh gợi cảm đến kì dị. Xuống phía dưới đó chính là vòng eo nhỏ nhắn, hông căng chặt vênh lên, vừa nhìn liền biết eo dân cực kì tốt. Hai chân thon dài trắng bóng làm người nào đó nhìn qua lại cảm thấy máu nóng lại xông lên.

Chỉ là phía sau lưng mà cũng quyến rũ như thế, thật là làm nam nhân điên cuồng mà.

Cứ tưởng đã chuẩn bị tốt tâm lý, cứ tưởng đã kiểm chế tốt, Lâm Thư Ân đột nhiên cảm giác được đường đời khó đi.

Mặt hần đỏ bừng, không dám nghĩ thêm gì đến hình ảnh kiều diễm nữa, chuyên tâm giúp tiểu yêu mặc quần áo, toàn bộ quá trình, không dám cùng nàng đụng chạm da thịt.

Lâm Thư Ân không ngờ trên đời còn có sự việc dày vò như thế.

Mặc váy xong, Lâm Thư Ân thở phào một hơi, đem tiểu yêu quay lại để nhìn, cũng thuận tiện chiếu gương.

Trong nháy mắt nàng xoay người, tìm Lâm Thư Ân như ngừng lại.

Váy ngắn màu trắng dài đến đầu gối, nếu da không đủ sáng, ăn mặc tự nhiên sẽ không đẹp, nếu nhan sắc không đủ mỹ, lại nhìn quá bình thường. Mà tiểu yêu trước mắt này, lại giống như tiên nữ hạ phàm, da thịt tuyết trắng làm váy thêm nổi bật. Dây váy bên trái được chín chu gọn gàng, lại đem vai ngọc bên phải hoàn toàn lộ ra, bị tóc dài tung xỏa che lấp nửa kín nửa hở, làm người mơ màng.

Bộ ngực sữa đầy đặn đem nửa thân váy trên căng ra đến cực điểm, vòng eo thắt một dải lụa mỏng, eo liễu một tay có thể ôm gọn, nửa thân váy dưới lại chia ra hai tà, một tà ngắn, một tà dài đến đầu gối. Căng chân trắng nõn làm người ta không khỏi tưởng tượng phía trước sẽ tuyệt mỹ như thế nào.

Đây chỉ là mặc quần áo, như thế nào hẳn lại suy nghĩ bậy bạ như thế.

Lâm Thư Ân hoàn toàn ngây ngẩn, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, sau một lúc lại đột nhiên nghiêm túc nghĩ đến một vấn đề.

Một giờ sau, trong tay Lâm Thư Ân cầm theo sáu túi mua sắm, mặt ửng hồng, từ trung tâm mua sắm chạy nhanh ra ngoài, ôm tiểu thỏ ngồi trên xe, thở hổn hển, ngồi cả nửa ngày mà vẫn cảm thấy mình còn thẹn thùng.

Ném mấy cái túi mua sắm vào ghế sau, trong đó có hai cái là nhãn hiệu nội y nổi tiếng quốc tế...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Ở chung

Nhà Lâm Thư Ân ở cách phòng khám không xa, đây là một chung cư gác xép, trang hoàng tinh xảo trang trọng, giấy dán tường, dụng cụ đều là sắc màu ấm áp, từ cửa sổ chiếu vào những ánh tà dương.

Dưới lầu là một sảnh hai phòng, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, còn có một cái công viên đối diện ban công. Trên lầu là phòng cho khách và thư phòng, còn có nội thất, ngoài ban công đặt một cái bàn ăn, những lúc rảnh rỗi, nhân hạ Lâm Thư Ân sẽ dùng cơm ở chỗ này.

Thật là một người biết hưởng thụ.

Vì Hứa Diệc Hàm đã chân thành cầu xin, Lâm Thư Ân có chút khó xử mà nói: "Vậy người tạm thời ở nhà ta đi."

Tiểu thỏ hưng phấn mà bỏ nhào vào trong ngực hắn, hai chân nhỏ nhắn cào cào ở trên ngực hắn.

Cứ như vậy là ở chung. Lâm Thư Ân đã dặn dò, nàng trong khoảng thời gian ngắn không thể ra khỏi cửa, cần phải ở nhà học tập quy tắc nhân loại, còn có ngôn ngữ cùng chữ viết, bởi vì không phải ai cũng giống như Lâm Thư Ân, có thể nói chuyện cùng yêu tinh.

Tiểu yêu thông minh dị thường, rất nhiều thứ chỉ cần chỉ giáo một lần liền nhớ, còn có thể học một biết mười, điều này làm Lâm Thư Ân rất vui mừng. Chỉ là, một con tiểu yêu vừa mới thành hình, cùng một nữ nhân chưa bao giờ tiếp xúc nam nhân ở chung, khó tránh khỏi phát sinh một chút sự việc xấu hổ.

Ví dụ như Lâm Thư Ân có thói quen vọt tới phòng vệ sinh giải quyết vấn đề, lại nhìn thấy tiểu yêu khỏa thân đang nghịch nước trong bồn tắm, nơi tư mật dưới nước như ẩn như hiện, làm huyết mạch hắn sôi sục.

"Tiểu thỏ, khi tắm rửa phải nhớ khóa cửa! Khóa cửa!"

Nam nhân tim đập liên hồi quay người lại, ghen khuấy mà gằm nhẹ.

Hay như việc tiểu yêu mỗi ngày cứ đứng gờ sẽ bỏ nhào vào trên người nam nhân đang "chào cờ", dùng giọng mềm mại vô tội xen lẫn chút hờn dỗi mà nói: "Thư Ân ca ca, nội y mặc không được, hu hu, thật khó chịu."

"Mặc nội y không phải là kỹ năng trời sinh của nữ nhân sao." Tiểu huynh đệ của Lâm Thư Ân núp dưới chăn đựng đến đùi của tiểu yêu, quy đầu càng thêm khó khống chế mà trương to, khiến cho tiểu yêu miễn cảm tò mò hỏi: "A? Đây là cái gì? Thư Ân ca ca, người giấu cái gì trong chăn đó?"

Lâm Thư Ân nhẹ nhàng búng cái trán của nàng, nhìn lông mày tiểu yêu nhăn tới nhăn lui, vừa yêu thương vừa bất đắc dĩ nói: "Hôm qua không phải đã nói với người rồi sao, thân thể nam nhân cùng nữ nhân không giống nhau, cả hai phải cùng nhau giữ khoảng cách, như vậy mới là thái độ lễ phép cùng ngoan ngoãn?"

Tiểu yêu le le cái lưỡi phấn hồng: "Ta quên mất. vậy Thư Ân ca ca giúp ta mặc nội y đi."

Lâm Thư Ân nhìn thấy vậy liền biết nàng không chuyên chú nghe, đành phải giúp nàng mặc vào nội y. Nhìn chính nàng nâng ngực lên, đem nội y chuẩn bị thật tốt, trong lòng ảo não, thật không hiểu việc này rốt cuộc là điểm phúc hay tra tấn.

Lăn lộn một hồi, Lâm Thư Ân rốt cuộc cũng làm xong, sửa soạn lại bản thân, đi làm bữa sáng cho nàng, sau đó đi qua phòng khám. Bình thường hẳn đều ăn cơm ở gần phòng khám, nhưng hiện tại trong nhà có thêm tiểu yêu ngày thơ, hẳn cũng không yên tâm khi nàng ở nhà nấu ăn, liền đơn giản mua cơm bên ngoài về cùng nàng ăn. Buổi chiều cũng sớm đóng cửa, hoặc là mua đồ ăn về nhà nấu cơm, hoặc là mang tiểu yêu ra ngoài dạo chơi, thuận tiện nhìn đến cuộc sống bên ngoài, cùng nói chuyện với những người khác.

Không biết từ lúc nào hoảng loạn cùng không thể thích ứng, dần dần chuyển thành thói quen sinh hoạt mới, càng ngày càng thành thạo.

Trong nhà có một người như thế, ý lại hẳn, yêu cầu hẳn, hơn nữa toàn tâm tín nhiệm hẳn, việc này làm cho trong lòng Lâm Thư Ân dần dần sinh ra một phần ý thức trách nhiệm.

Rất nhanh đã đến cửa chung cư, bước chân Lâm Thư Ân không tự giác mà nhanh hơn, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện, trong khoảng thời gian này bản thân càng ngày càng thích ở nhà.

Lúc mở cửa khóa miệng đã gợn lên, cửa vừa mở ra, Lâm Thư Ân sẽ nhìn thấy tiểu yêu cười hi hi đứng trước bàn ăn, thấy hắn về đôi mắt liền tỏa sáng, hưng phấn mà nhào đến ôm lấy cánh tay hắn, cái miệng nhỏ vênh lên nói lia lịa: "Thư Ân ca ca, hoan nghênh về nhà. Hôm nay ta làm rất nhiều thức ăn ngon cho ngươi!"

Lâm Thư Ân trong lòng vui sướng, quay đầu nhìn về phía bàn ăn, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Thư Ân ca ca, ta thích ngươi!

Một bàn gồm năm món đồ ăn, tất cả đều một sắc vàng khô héo, tất cả như chăm chú nhìn vào Lâm Thư Ân và muốn nói rằng "Hãy ăn ta đi". Mùi khét nồng đậm hỗn tạp với các loại mùi khác, lan tràn ra toàn bộ xoang mũi, đứng cách đằng xa, Lâm Thư Ân có thể cảm nhận rõ ràng ác ý trên bàn cơm.

"Những thứ này... Là cái gì đây?" Khi nói chuyện, Lâm Thư Ân cố gắng dùng từ nhẹ nhàng, thấp thòm bất an quan sát biểu tình của tiểu yêu.

Tiểu yêu vẫn chưa phát hiện trong giọng nói của hắn có điểm lạ thường, vui mừng ôm lấy cánh tay hắn, đem hắn kéo đến trước bàn ăn, chỉ vào một đĩa đồ ăn đen đen vàng vàng trước mặt: "Thư Ân ca ca, đây là thịt xào ớt xanh."

"..."

Lâm Thư Ân mở to hai mắt mà nhìn, như muốn phân biệt "Ớt xanh" cùng "Thịt xào", tất cả nguyên liệu nấu ăn đã qua tay tiểu yêu, quả thật đã được tu luyện thành một giống loài mới.

"Còn có cái này là cà tím nướng, cái kia là cá kho tiêu, cái đó, cái nọ! À, còn có món ngươi thích nhất – đó là cách gà chiên Coca a ~" Tiểu yêu hứng thú búng búng mà giới thiệu hết các món, còn chạy vào phòng bếp bưng ra thêm một chén canh."

Nhìn chén canh thấy cũng tốt, chỉ đơn giản là canh cà chua trứng, nhưng mặt trên là một tầng dày cà chua, Lâm Thư Ân nhìn đến bần rùn tay chân.

"Thư Ân ca ca, đều là những món ngươi thích ăn, mau nếm thử đi."

Cầm đũa đưa vào tay Lâm Thư Ân, tiểu yêu chớp chớp mắt vô tội, tràn đầy kỳ vọng cùng khẩn trương.

Lâm Thư Ân không đành lòng làm nàng khổ sở, gấp một miếng cà tím đen khịt, mới vừa nếm một miếng, nước hòa tan trong miệng, còn có mùi khét khuếch tán khắp khoang họng.

"..."

Lâm Thư Ân trừng to đôi mắt, cảm giác cả người đều không khỏe, nhưng lại nhìn đến tiểu yêu với đôi mắt long lanh ngập nước, trong lòng rung lên một cái, bỏ qua mùi vị khủng bố kia, phá lệ gian nan mà nở nụ cười.

"Ăn... Ăn ngon sao?" Tiểu yêu hai tay đan lại, môi mấp máy, mày nhíu chặt, trong lòng cảm thấy thấp thòm bất an.

"Ăn ngon lắm!" Lâm Thư Ân kêu lên một tiếng, ngay cả hắn cũng phải giật mình, nhưng nhìn đến tiểu yêu không biết là vui hay buồn, nàng nhìn hắn, dùng giọng lí nhí nhỏ xíu mà ngược ngạo nói: "Ta thấy chúng rất khó nhìn... Có phải hay không không thể ăn a? Ta đều là dựa theo thực đơn làm..."

Lâm Thư Ân đang muốn đáp lại, vừa lúc cúi đầu nhìn thấy bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của nàng có chút co rút, tâm rung lên, vội bắt lấy tay nàng xem xét.

Tiểu yêu theo phản xạ đưa tay giấu sau lưng, nhưng Lâm Thư Ân lại nhanh hơn, bá đạo mà nắm chặt tay nàng, không cho phép nàng giấu diếm. Quan sát tỉ mỉ, phát hiện bàn tay mềm mịn nay lại có vài chấm đỏ, ngón trỏ tay trái còn bị cắt một vết, tuy không dài, nhưng lại rất sâu.

"Ngươi---" Ngực Lâm Thư Ân dâng lên một ngọn lửa giận, nóng đến mức không nói thành lời.

Tiểu yêu chưa bao giờ thấy hắn như thế, liền bị dọa sợ.

Lâm Thư Ân nôn nóng, lại ảo não, vội nói: "Thực xin lỗi, là ta quá sốt ruột. Để ta thoa thuốc cho ngươi."

Cầm hộp y tế ra, hai người ngồi trên sofa, Lâm Thư Ân chuyên tâm bôi thuốc giúp nàng, sau cùng là băng một băng cá nhân phim hoạt hình lên ngón

tay nâng.

"Nha đầu gối, về sau phải cẩn thận, đừng làm ta lo lắng." Lâm Thu Ân bắt đầu đi mà sờ đầu nàng. Đột nhiên, cái đầu nhỏ của nàng chui vào lồng ngực hắn, thanh âm mềm mại mà rầu rĩ truyền ra: "Ngày hôm qua ta nhìn thấy trên tivi nói, nếu thích một người thì phải nấu cơm cho người đó ăn, ta rất thích Thu Ân ca ca."

Lâm Thu Ân nghe được liền khó thở, cảm nhận nhiệt độ ấm áp đang dần trên người mình, tiểu yêu nhỏ nhắn đang ở trong ngực hắn, còn nói lời ngây thơ như thế làm tim hắn đập liên hồi, bất cứ nam nhân nào đối với chuyện này đều không thể thờ ơ a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Tè dầm (cao H)

Tim Lâm Thu Ân bang bang mà đập, tay nâng mặt tiểu yêu lên, nhìn biểu tình áy náy của nàng, tâm liền mềm mại như kẹo bông gòn, thật ngọt, không thể kiềm chế nữa liền hôn lên môi nàng.

Động tác của hắn có chút cứng nhắc, nhưng lại toát ra vẻ ôn nhu cùng nhu hòa, đôi môi hé mở, nhẹ nhàng liếm mát đôi môi anh đào của tiểu yêu, đầu lưỡi gấp rút mà di chuyển lung tung trong miệng nàng, căn quấy đến điên loạn.

Thân mình tiểu yêu run lên, ánh mắt toát vẻ kinh hoàng, ngây ngốc mà không biết làm sao, tùy ý để Lâm Thu Ân cạy ra khớp hàm, vội vàng mà thăm dò vào. Hormone nam tính tràn ngập trong khoang miệng, lưỡi quét nhẹ hàm trên mãi cảm, sau đó cuốn lấy cái lưỡi thom tho của nàng mà trêu chọc.

Tiểu yêu mở to mắt nhìn Lâm Thu Ân, hắn cười cười, ngừng một chút, ôn nhu nói với nàng: "Nhắm mắt lại."

Nàng ngoan ngoãn nghe lời nhắm mắt lại, miệng còn hỏi: "Trên tivi còn nói, chỉ có thể làm thế này với người mình thích, Thu Ân ca ca cũng thích ta sao?"

"Thích, ta rất thích tiểu thỏ." Lâm Thu Ân càng hôn càng nhiệt liệt, tiểu yêu ngây thơ mà hòa cùng hắn, ngây ngốc mà hôn trả lại, kỹ thuật hôn thật vững vẻ nhưng lại nhiệt tình. Hai đầu lưỡi đụng chạm vui đùa, làm cháy lên ngọn lửa dục vọng.

Hô hấp giao triền, thân mình tiểu yêu ngày càng nóng lên, bụng nhỏ dâng lên một cổ dục hỏa, nơi riêng tư bất giác trở nên ướt át, dính dính ẩm ẩm, mang theo khát vọng nhiều hơn. Hôn đến khi ý loạn tình mê, tiếng thở dốc mềm mại vang lên bên tai Lâm Thu Ân: "Thu Ân ca ca, ô ô, phía dưới đi tiểu."

Hạ bộ Lâm Thu Ân đã dựng sẵn xong lều trại, nghe xong lời này, còn thít lại thô to thêm vài phần. Giọng hắn khàn khàn, hầu kết di chuyển lên xuống, một bên đem tiểu yêu đẩy ngã ra, một bên hỏi: "Vậy sao? Tiểu thỏ đã là cô nương lớn như vậy rồi còn tè tằm? Để ta kiểm tra một chút nào."

Tay thon dài lập tức tham nhập vào trong váy, cảm giác đùi bóng loáng tinh tế giống như tơ lụa hảo hạng hạng, mỗi một tác da thịt được chạm qua đều mềm mại, trơn mượt. Lâm Thu Ân hô hấp gấp gáp, bàn tay từ từ tiến vào cấm địa tư mật.

Lòng bàn tay sờ đến hạ huyết, ấn nhẹ vào chính giữa quần lót đã bị ướt đẫm, âm thanh rên rỉ nhẹ tràn ra, mặt nàng đỏ lên, giãy giụa: "Không cần... Không cần sờ, dơ lắm..."

Bộ dáng này chỉ càng làm đàn ông thêm điên cuồng, ngón tay cách một lớp quần áo không ngừng xoa nắn mép thịt đầy đặn. Một bàn tay khác lặng yên trượt khóa kéo của váy xuống, lòng bàn tay hơi lạnh áp vào sau lưng tiểu yêu, mồ mẫm đến nứt thối nội y.

Dây lưng nội y tuy rằng co giãn rất tốt, nhưng lại bị hai vú đầy đặn của tiểu yêu làm căng ra hết cỡ, Lâm Thu Ân muốn thông dong mà cởi bỏ, nhưng kéo dài đến nửa ngày, trên trán lấm tấm mồ hôi, cũng không thể cởi bỏ. Hắn có chút ngưng ngừng, tiểu yêu đỏ mặt xoay người, đôi mắt long lanh tràn đầy vẻ dịu ngoan.

Lâm Thu Ân trong lòng vui mừng, đem nội y cởi bỏ, ha tay lại tiếp tục công việc, tay phải tiếp tục tiến sâu vào trong, trêu đùa cánh hoa phấn nộn.

Ánh mắt tiểu yêu mê mang, ngượng ngùng nhìn Lâm Thu Ân, thân thể bị hắn kích thích đến càng thêm căng chặt. Nơi riêng tư bị xoa đến dâm thủy ướt đẫm, quần lót ướt không tả nổi, khoái cảm lan tràn, làm nàng vừa thấp thỏm vừa thẹn thùng. Âm đế bị đụng nhẹ, làm nàng không nhận được thấp giọng kêu: "A... Thu Ân ca ca... Không cần..."

Thanh âm nũng nịu này kích thích Lâm Thu Ân càng thêm ra sức xoa bóp âm đế, tiểu yêu càng rên rỉ yêu kiều: "A, a... Thật kì quái... Ca ca..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Tiểu thổ, ở bên ta đi (cao H)

Bàn tay nam nhân to lớn ấm áp, dần dần di chuyển lên bộ ngực sữa nõn nang, đôi vú đầy đặn bị biến thành đủ loại hình dạng, tràn ra những khe hở của bàn tay. Đầu vú ở lòng bàn tay chậm chậm mà cứng rắn, xinh xắn mà đứng thẳng trên đỉnh vú cao ngất, nhìn vô cùng mê người.

Quần lót nữ nhân bị cởi ra, lộ ra nơi riêng tư ướt át, phát ra hương thơm mê người. Mật dịch sớm đã thấm ướt tay nam nhân, chạy dọc theo mông mà thấm ướt cả sô pha.

Lâm Thư Ân nhìn bộ dáng tiểu yêu lúc này --- quần áo nửa cởi nửa mặc, da thịt tuyệt trắng như ẩn như hiện ở trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lộ vẻ ngây thơ, đôi mắt long lanh ngập nước làm người có xúc động muốn ôm nàng vào lòng mà yêu thương.

"Tiểu thổ... Ta rất thích người." Lâm Thư Ân thâm tình mà thỏ thẻ bên tai nàng.

"Ta cũng thích Thư Ân ca ca..."

Đầu ngón tay Lâm Thư Ân khẽ động, dùng sức trêu chọc âm đê, lại nheo nheo mép thịt, xoa nắn, ma xát, làm hoa huyết nhìn như muôn ngàn cánh hoa nở rộ.

Tiểu yêu bị cuốn vào khóa cảm tê dại, trong đầu như bị căng chặt, không ngừng lồi lồi kéo kéo, chỉ cần sơ sẩy là đứt gãy ngay. Hai chân thon dài tự giác kẹp chặt, cô ngẩng dài lên, hưng phấn đến sung sướng.

"A... Không cần, muốn đi tiểu... Ô... Ca ca..." Từng đợt khoái cảm áp đến như kéo nàng lên mây, tê dại như có dòng điện chạy vụt qua, thân thể mất cảm run rẩy, ái dịch theo đó mà ản ra, phun đến đầy tay Lâm Thư Ân.

Mắt thấy tiểu yêu bị chính mình làm cho cao trào, khuôn mặt ửng hồng, khoe mắt đuôi mày như là ngượng ngùng, lại không dấu được vẻ thỏa mãn, thân mình càng thêm mềm mại.

Tiểu yêu vẫn còn đang đắm chìm trong khoái cảm, sau một lúc mới quay lại lại nhìn Lâm Thư Ân, hàm răng nhẹ cắn môi dưới, phảng phất như đối với sự việc vừa rồi không thể tưởng tượng, mắt to mê mẩn: "Thư Ân ca ca, ta..."

"Đừng sợ, thoải mái không?" Lâm Thư Ân cúi đầu, dịu dàng hỏi nàng.

"Ân..." Thanh âm tiểu yêu thấp càng thêm thấp.

"Tiểu thổ, ở bên ta đi, ta sẽ hảo hảo chiều cố người." Lâm Thư Ân nghiêm túc mà nói.

"Được a, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh Thư Ân ca ca!" Tiểu yêu vui mừng hò reo, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười.

Lâm Thư Ân nhìn lông mày nàng cong cong, con mắt sáng trong như dòng suối, nội tâm vừa ngọt ngào vừa ấm áp, thân thể lại bắt đầu một đợt tiến công mới.

Hắn đè tiểu yêu xuống, áp chặt vào nàng, ngôn ngữ mang theo hơi thở dục vọng, thiêu đốt không khí xung quanh: "Ta muốn người."

Tiểu yêu ngo ngẩn mà nhìn hắn, chỉ cảm thấy nơi riêng tư có thứ gì đó nóng bỏng đâm vào, vừa thô to vừa ấm áp, cánh lớp quần áo cũng có thể cảm thấy được nhiệt độ.

"Hết thấy của ta đều là của Thư Ân ca ca..." Hơi thở ấm áp của tiểu yêu quét đến bên tai, được nàng đồng ý, dục vọng nam căn đã sớm không thể không chế được, hướng về phía trước mà nháp vào. Hắn mau lẹ thoát đi quần áo trên người, kéo quần xuống, nhục bông căng phồng đã sớm dựng đứng không hề che đậy mà hiện ra trước mặt tiểu yêu.

Tiểu yêu xem đến mặt đỏ tai hồng --- cự bông thô dài kia nhìn như cánh tay của nam nhân, khoảng chừng dài đến hai mươi lăm cm, gân xanh uốn lượn vòng quang bên ngoài, nhìn có vẻ dữ tợn bá đạo, còn có mả mắt phun ra một ít dịch trắng, sớm đã không chờ nổi mà yêu cầu phát tiết.

Thân thể trần trụi của Lâm Thư Ân lần nữa phủ lên người tiểu yêu, bỏ váy nàng ra, nhẹ nhàng mon trón từng tấc da thịt non mềm trắng nuột, thân thể là lướt cùng đường cong hoàn mỹ chiếu vào mắt hắn, ngòi lửa cuối cùng đã được đốt lên.

Đỉnh nắm nhẹ nhàng cọ xát nơi riêng tư mềm mại, thấm lấy một chút ái dịch, còn thịt lại thêm trướng đại một phần, Lâm Thư Ân mắt không chế, vội vàng muốn phá cửa mà vào, muốn ngay lập tức được hưng hăng xò xuyên qua khối thân thể hoàn mỹ này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Người là của ta (cao H)

Lâm Thử Ân cầm lấy côn thịt, cứ thế tới lui mà ma sát với tiểu huyết tiểu yêu, nhưng dù cho làm thế nào vẫn không thể tìm thấy cửa động, qua nửa ngày, hán đã gấp đến độ chảy mồ hôi đầy đầu.

"Thử Ân ca ca... Đề ta giúp ngươi..." Thanh âm tiểu yêu thấp đến mức không thể nghe thấy, bàn tay trắng nõn của nàng duỗi đến hạ thân, nơi đó không hề có một sợi lông tóc nào, non mềm bóng loáng, cứ thế mà lộ thiên trước hai mắt Lâm Thử Ân.

Tách ra âm hộ phẩn nộn, tay nhỏ e lệ mà bắt lấy côn thịt thô to, dẫn nó đến cửa huyết ướt đầm, Lâm Thử Ân đột nhiên nhanh trí, dùng sức một chút đem nam căn thô trắng tiến vào mật huyết chưa bao giờ được khai hoang. Nắm đầu vừa mới vào, lông mày tiểu yêu liền nhăn lại, Lâm Thử Ân cũng cảm thấy có một thứ gì đó ngăn cản ở phía trước, mồ hôi theo gương mặt chảy tới cằm, nhỏ giọt trên ngực tiểu yêu.

"Thử Ân ca ca... Ngươi... Ngươi dùng sức đi, đừng để ý ta..." Tiểu yêu đau lòng mà nói, có chút thẹn thùng mà đem hai chân mở rộng ra, hoan nghênh chào mừng côn thịt nóng bỏng tiến vào.

Lâm Thử Ân rất vui mừng, càng liều hơn, vòng eo dùng sức đâm vào, nắm đầu mạnh mẽ cứ thế lao vun vút vào bên trong. Mới vào một phần ba, tiểu yêu đã cảm thấy hạ thân như bị xé rách ra, côn thịt nóng ấm cứng rắn như thiết cứ thế mà xuyên thủng qua tiểu huyết nhỏ nhắn, nước mắt lập tức tràn ra ở hốc mắt.

Lâm Thử Ân vừa tiến vào bí địa, hai bên vách thịt liền dùng sức đè ép hán, gấp gao hấp thụ tiểu đệ hán, phảng phất như có vô số cái miệng nhỏ đang mút vào côn thịt, vách trong tự động co rút theo hô hấp dồn dập của tiểu yêu, theo nhịp điệu như vậy mà bao lấy hán. Cảm giác sung sướng nháy mắt tràn lên đỉnh đầu, so với việc hằng ngày thủ dâm thì sướng hơn gấp trăm, gấp ngàn lần. Lâm Thử Ân vẫn còn đang ngơ ngẩn, không để ý đến côn thịt cắm vào đã nhảy lên một cái, mà mất buông lỏng, tinh dịch cứ thế mà bắn ra phun vào bên trong hạ huyết.

"..."

Chừng hai mươi giây sau, Lâm Thử Ân mới hồi phục lại tinh thần, nhìn chăm chăm vào nơi hạ thân giao hợp mà không thể tin được. Sau khi bắn tinh, dương vật cứ thế từ từ mềm xuống, từ huyết khẩu chất lỏng màu trắng ngà chậm rãi chảy ra như muốn chứng minh sự tình vừa rồi.

Cảm giác được côn thịt bên trong mật huyết biến hóa, tiểu yêu theo bản năng nhẹ nhàng thờ ra, nhưng thấy sắc mặt Lâm Thử Ân trắng bệch, vội nói: "Thử Ân ca ca..."

"Tiểu thỏ, ngươi khoan hãy nói chuyện, ta..." Lâm Thử Ân khóc không ra nước mắt, không dám nhìn mặt nàng, nghĩ đến ngày thường côn thịt to bự trụ được lâu đến như thế mà vào lúc thời khắc then chốt nó lại...

Xử nam thật ngây thơ a! Đáy lòng nàng cười thầm, lại cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới thân thể tiểu yêu này mỹ miều như thế, gặp phải tiểu huyết như vậy, chỉ mới mấy giây mà đã làm Lâm Thử Ân phải bắn ra như thế.

Nghĩ đến đây, tiểu yêu nhu thuận mà kéo Lâm Thử Ân qua, chủ động dâng lên cánh môi anh đào, tay nhỏ sờ loạn ở ngực hán, lại vụng về mà duỗi xuống phía dưới vuốt ve nửa thanh côn thịt còn lộ ở bên ngoài, mới xoa vài cái, Lâm Thử Ân đã thờ dốc, tiểu huynh đệ lại không cam lòng mà sưng to lên.

Côn thịt trong hạ huyết dần dần to ra, làm tiểu huyết bị căng ra, nàng ráng nhịn đau thấp giọng nói: "Thử Ân ca ca, ngươi tiến vào đi."

Vách động lại co rút, mấp máy, cho dù là đi vào nhưng không động, khoái cảm cũng đã lan tràn, lâm Thử Ân chuyên chú mà khắc chế, thế muốn cho tiểu thỏ nhìn thấy thực lực chân chính của mình, lấy lại tôn nghiêm của nam nhân.

Hai chân tiểu yêu bị ép thành chữ M, Lâm Thử Ân nắm tay nàng, ánh mắt vừa ôn nhu vừa lo lắng nhìn nàng, côn thịt mạnh mẽ tiến vào, một mặt chịu đựng việc sắp bị bầm gãy, một mặt chịu đựng góc trong co rút lại, đem được toàn bộ gậy thịt tiến vào thì mồ hôi đã chảy đầm đìa.

Tiểu yêu đau đến ngất đi, côn thịt nóng bỏng cứng rắn vẫn cắm ở tiểu huyết, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, mật nước cùng tinh dịch hòa với nhau, thành thực hiện nhiệm vụ bôi trơn trong lần đầu hai người giao hợp.

Lâm Thử Ân gắt gao ôm lấy tiểu yêu: "Ngươi là của ta."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Ta yêu ngươi, tiểu thỏ (cao H)

Hạ huyết cực phẩm sâu tận bên trong, vách thịt mềm tầng tầng lớp lớp cứ thế mà kích thích côn thịt, Lâm Thử Ân hít sâu một hơi, bắt đầu chậm rãi trừu động, rút ra mang theo mềm thịt phẩn nộn nhảy ra ngoài, thọc vào lại được hàng vạn cái miệng nhỏ gắt gao hút lấy, làm hán muốn dừng mà không thể.

Nếu không phải đây là lần đầu tiên của tiểu yêu, nàng không thể chịu đau đớn quá nhiều, Lâm Thụ Ân thật muốn cứ thế hung hăng làm nàng.

Tiểu yêu híp mắt lại, đôi mắt đẹp liếc mắt đưa tình nhìn hắn, sóng mắt lưu chuyển, nhu tình mật ý. Đôi mày tuy còn hơi nhíu lại, nhưng môi anh đào lại mở ra, phát ra âm thanh ngân nga nhỏ vụn: "Thụ Ân ca... A, a... Thật lớn..."

"Đau không?" Lâm Thụ Ân sợ nàng bị thương, vội hỏi.

"Ồ... Có một chút..."

"Có muốn dừng lại không?" Lâm Thụ Ân chân chờ, thân thể lại theo bản năng mà thọc vào rút ra nhanh hơn, tiểu huyết vừa chặt vừa ấm áp, còn thịt không ngừng co rút nhấp nháy, chỗ sâu nhất trong u huyết không ngừng hút lấy hắn, khoái cảm cứ thế dâng lên, làm hắn hận muốn đem cả hai trứng túi cũng nhét luôn vào tiểu huyết cực phẩm thể này, đang lúc cao trào, hắn sao có thể dừng lại, cứ vậy tiếp tục với tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Đau đớn cùng với không thoải mái qua đi, thay vào đó là cảm giác sung sướng ập đến, còn thịt mỗi lần tiến vào, cứ thế ma xát vách trong, tầng tầng lớp lớp nếp uốn bị cán ép, kích thích mãnh liệt, bụng nhỏ trướng lên, khoái cảm bắt đầu khởi động, hưng phấn làm ngón chân nàng cuộn tròn, tấm lưng bóng loáng căng lên, miệng rên rỉ: "A... Ca ca... Không, không cần... Ca ca tiếp tục đâm vào..."

Nhìn nàng dục tiên dục tử, Lâm Thụ Ân càng thêm khuây khoả, nhin không được mà trêu chọc nàng: "Đâm vào đâu?"

"... Ca ca thật xấu tính!" Tiểu yêu xấu hổ quay mặt đi, bị Lâm Thụ Ân xoay lại, cưỡng bách nàng nhìn hắn. Cự bồng còn đang cắm ở tiểu huyết cứ vậy mà điên cuồng vận động, còn bị hắn nhìn trần trụi như thế, đôi mắt tiểu yêu ngập nước cùng tràn đầy ủy khuất.

"Tiểu thỏ ngoan, ở trước mặt ca ca mà xấu hổ cái gì, người đã là nữ nhân của ta rồi." Nói xong, còn thịt hắn hung hăng cắm vào, nắm đầu cứ thế mà nghiền nát hoa tâm. Đại não tiểu yêu trống rỗng, không hề không được mà phun ra những lời dâm dăng: "A... Tiểu thỏ nghe ca ca nói, ca ca cắm vào... Tiểu huyết của tiểu thỏ... A a..."

Lâm Thụ Ân thấy nàng bị thao đến rên rỉ như thế, như được cổ vũ, hạ thân càng thêm mạnh mẽ cắm vào, trong miệng nói: "Tiểu thỏ, dương vật ca ca làm người sướng không, sướng không hả?"

"Thật sướng... Tiểu thỏ rất thoải mái... A... Dương vật ca ca thật lớn... Cứng quá... Đâm sâu đến bên trong hoa tâm của tiểu thỏ..."

"Có thích dương vật của ca ca hay không?"

"Ân a a... Thích... Ca ca có thích... Mật huyết của tiểu thỏ không..."

"Thích, bị người làm chết ở chỗ này ta cũng nguyện ý, nộn huyết của tiểu hút thật chặt... Thật sướng!"

Hai người rơi vào bể dục vọng, tiểu huyết non mềm tươi mới cứ thế chảy nước, cự bồng mỗi lần ra vào, dâm thủy chảy như thủy triều, giàn giụa bừa bãi ở hai mép thịt. "Phụt phụt" tiểu yêu nghe được tiếng dâm thủy mà sắc mặt đỏ bừng, thú tính Lâm Thụ Ân như nổi lên, bắt đầu nhanh chóng luận động, mỗi một lần đi vào là đâm đến chỗ sâu nhất, nắm đầu cực đại đụng chạm cửa hoa tâm, cơ hồ như muốn chạm đến tử cung.

Bụng tiểu yêu bị đâm đến trướng lên, trước bằng phẳng nay lại gồ ghề, làm Lâm Thụ Ân xem mà hai mắt đỏ lên, ôm lấy nữ nhân dưới thân, tiếp tục tăng tốc, trứng dái đập bốp bốp vào cánh mông nàng, cùng hòa với tiếng nước dâm mãnh, quanh quẩn bên tai, làm cả hai quên hết đi thẹn thùng, càng thêm tận tình phát tiết dục vọng thân thể.

"Sẽ chết mất... Ô ô... Không được..." Hoa tâm cùng cung khẩu đều cường ngạnh mà chống đối, nhưng đại quy đầu cứ thế mà tiến vào, thân thể miễn cưỡng của tiểu yêu không chịu nổi kích thích mãnh liệt như thế, trong đầu chột lóe, ý thức hỗn loạn, theo bản năng bật ra tiếng ngân nga kiều mị. Chỉ cảm thấy thân thể cứ thế ập đến từng trận kích thích, cả cơ thể chìm đắm trong bể dục vọng, chỉ có niềm vui sướng cực hạn như thế này xảy ra khi hai cơ thể cùng hòa làm một.

Tiểu yêu cao trào làm tiểu huyết cũng theo đó mà co rút, nếp uốn quấy loạn đại dương vật, toàn bộ đường đi co rút càng thêm chặt hẹp, tất cả đều quấn lấy Lâm Thụ Ân, đem đại dương vật của hắn cuốn vào bên trong, vĩnh viễn lưu lại trong đó. Dòng điện chạy tán loạn trong người, Lâm Thụ Ân trong nháy mắt cũng đạt tới cao trào: "Tiểu thỏ... Tiểu huyết hút tốt như thế, ta cũng muốn bắn..."

Còn thịt vội vàng cắm đến chỗ sâu nhất, quy đầu ma xát cổ tử cung, mả mất ngay lập tức mờ ra, nồng đậm tinh dịch cứ thế bắn hết vào tử cung.

Lâm Thụ Ân gắt gao ôm lấy tiểu yêu, hai người thờ dốc bên tai đối phương.

Tiểu yêu nghe được thanh âm nam nhân lâm lâm: "Ta yêu người... Tiểu thỏ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Thù oán nhân - Yêu

Côn thật thô to rời khỏi tiểu huyết ướt đầm, mật nước theo đó mà chảy ra, hỗn hợp tinh dịch cùng với một chút ít tơ máu, hương vị tình dục tràn ngập trong không khí.

Lâm Thư Ân dịu dàng ôm tiểu yêu đến phòng tắm rửa sạch sẽ, trong lúc đó lại không tránh được việc ăn đậu hũ, cứ sờ tới sờ lui trên thân thể mềm mại trắng nõn, nhưng cuối cùng vẫn là cảm thấy tiểu yêu vừa mới phá thân, hai cánh môi hoa huyết vẫn còn chưa thể khép lại, hơi hơi hé ra, hồng nhuận đỏ thắm, làm cho dục hỏa Lâm Thư Ân lại nổi lên, nhưng hắn cũng phải nhịn.

Hai người ở trong bồn tắm, tình chàng ý thiếp cả nửa ngày mới xong. Lâm Thư Ân lúc này lại cảm thấy đói bụng, nhớ tới "bàn ăn hắc ám" trong phòng bếp, nhìn đến là sợ, vì thế tự mình xuống bếp, làm mấy món tiểu yêu thích, ăn cần mà nhìn tiểu yêu ăn hết hai đĩa cả rồi mới yên tâm.

Một đêm này tiểu yêu ngủ cực kì tốt trong lòng ngực Lâm Thư Ân.

Trải qua sự việc này, hai người đã chính thức ở bên nhau. Qua nhiều ngày dạy dỗ, tiểu yêu đã hoàn toàn quen thuộc với cuộc sống con người, tuy còn có chút sợ người lạ, không dám ra cửa một mình, nhưng chuyện này không phải vấn đề của Lâm Thư Ân - bởi vì hắn đi đâu cũng sẽ đều mang theo tiểu yêu đi cùng.

Đóng cửa phòng khám, cũng là lúc mặt trời chiều ngã về tây, Lâm Thư Ân hít sâu một hơi, giải phóng một ngày áp lực, quay đầu lại nhìn tiểu yêu đang ngoan ngoãn ôm cánh tay chính mình, tâm tình lại tốt lên, khóe mắt đuôi lông mày đều tràn đầy ý cười.

Đang muốn hỏi tiểu yêu hôm nay muốn ăn cái gì, lại nghe thấy một thanh âm trào phúng truyền tới: "A, đây không phải Lâm tiên sinh vang danh xa gần đây ư? Đường đường là đệ tử trong gia đình bắt yêu sư, thế nhưng lại cùng yêu quái chung đụng với nhau, nếu việc này truyền ra ngoài, chỉ sợ cũng không ai tin. A, không đúng, ta đã quên, đệ tử bắt yêu sư sẽ không như vậy, Lâm tiên sinh này đây, chỉ sợ là nửa yêu nửa người pha trộn lại mà thôi."

Lâm Thư Ân vừa nhìn thấy người này liền lộ vẻ khó chịu, hiển nhiên là không ưa gì hắn. Tiểu yêu đi theo hắn, thấy hắn bình thường đối với ai cũng đều cười ảm áp như gió xuân, đây là lần đầu tiên hắn tỏ ra biểu tình như này, lập tức cũng thay đổi thần sắc, con ngươi trong suốt thuần khiết cứ thế mà nhìn thẳng trừng trừng đối phương.

Cách đó không xa là một nam nhân, tóc húi cua, trang phục thoải mái, ngũ quan bình thường, lại có một cỗ khí chất tàn nhẫn mạnh mẽ. Cổ áo sơ mi mở rộng ra, lộ ra da thịt màu đồng, cơ bắp căng chặt mà bóng loáng. Hai tay ôm trước ngực, tay áo vén một nửa lên, trên cánh tay có một vài vết chém thật dài, mới cũ đan xen nhau, nhìn đến thật hãi hùng khiếp vía.

Lâm Thư Ân không muốn cùng hắn nói chuyện, cầm lấy tay tiểu yêu kéo đi, mang nàng rời khỏi đó, "Không chung chí hướng khó lòng hợp tác, không mong gặp lại."

Vừa đi hai bước, lại bị hắn ngăn lại, hắn cười tà khí, tuy là nói với Lâm Thư Ân, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm tiểu yêu: "Ngươi muốn đi là đi?"

Đôi mắt hắn như nhìn sâu đến trong linh hồn nàng, chuông cảnh báo trong lòng Hứa Diệc Hàm vang lên, biết tên này không phải là dạng dễ đối phó, trên mặt lại vờ như trấn định, rồi lại như có như không lộ ra chút ít nhút nhát.

Vương Tử hừ lạnh một tiếng, lại nói với tiểu yêu: "Yêu quái thì nên an phận ở trên núi, phồn hoa của nhân gian này không phải ngươi có thể hưởng thụ. Xem ngươi chỉ là một con thú yêu cổ hết sức mới tu luyện được thành người, ta có thể cho ngươi một cơ hội, lập tức rời đi nơi này, ta sẽ cho ngươi một con đường sống. Nếu không... Cho dù là Lâm Thư Ân, hắn cũng không thể cứu được ngươi."

Lâm Thư Ân thấy hắn lộ ra sát khí, không giống như chỉ nói suông, vội đem tiểu yêu che ở sau lưng, cả giận nói: "Vương Tử, ngươi cho rằng ta sợ ngươi?"

Vương Tử nghe vậy thì cười cười, thu liễm ác ý lại, sau đó ý vị thâm trường mà nhìn hắn: "A, Lâm Thư Ân, ngươi cho rằng ta vẫn còn là ta của mười năm trước sao?"

Hắn nói xong lời này liền xoay người mà đi, trước khi đi còn để lại một câu: "Thù oán nhân – yêu, tự giải quyết cho tốt."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Mối nguy hiểm

Bởi vì đột nhiên gặp phải vị khách không mời mà đến, hứng thú của Lâm Thư Ân đột nhiên tiêu tán, một bữa cơm chỉ ăn có hai miếng liền mang theo tiểu yêu về nhà, mặt đầy phiền muộn, tâm sự nặng nề.

Tiểu yêu cũng hiểu chuyện mà đi theo hắn, lặng yên mà nhìn hắn, không dám lớn tiếng quấy rầy.

Tên Vương Tử này, trong trí nhớ của tiểu yêu là không tồn tại, đại khái là sau khi trọng sinh đã xảy ra hiệu ứng dây chuyền, cốt truyện bị thay đổi. Tô Như không có xuất hiện, lại nhảy ra một tên Vương Tử, làm cho Hứa Diệc Hàm nàng có chút đau đầu. Cũng may hiện tại nàng và Lâm Thư Ân cũng đã tiến triển khá, chỉ còn chờ hấn yêu nàng nữa là hoàn thành nhiệm vụ.

Lấy tính tình đơn thuần của Lâm Thư Ân, làm nữ nhân của hấn sẽ không phải chịu ủy khuất. Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Diệc Hàm lại ngọt ngào. Có thể tại nơi đô thị phồn hoa như thế này, tìm được một người một người thấu hiểu tâm tình mình, ngay cả linh hồn phiêu bạt như nàng cũng cảm thấy được an ủi, thậm chí cảm thấy yêu thích loại sinh hoạt đơn giản như thế này.

Nghĩ như vậy, khóe miệng lại bất giác cong lên.

"Tiểu thô, người ngân vạn lần phải cẩn thận, đừng để cho tên Vương Tử kia tiếp cận ngươi." Lâm Thư ân đột nhiên mở miệng, mày rậm nhíu chặt, trong lời nói tràn đầy quan tâm.

"Thư Ân ca ca, người kia là ai vậy?"

"Là một bắt yêu sư, nhưng hiện tại ta cũng không xác định... Có lẽ... hấn đã là đuổi ma sư!"

Tiểu yêu chớp chớp mắt, biểu tình mờ mịt: "Đuổi ma sư... Là cái gì?"

Lâm thư Ân cười khở sở đầu nàng: "Chuyện này, trên yêu quái còn có ma, đuổi ma sư chính là những người chuyên đối phó với chúng. Từ xưa đến nay mà nói, đuổi ma sư so với bắt yêu sư lợi hại hơn rất nhiều, chỉ là người có huyết thống thuần khiết, bắt yêu đạt tới một số lượng nhất định, thông qua khảo hạch của hiệp hội bắt yêu sư mới có thể trở thành đuổi ma sư. Mà thủ đoạn của đuổi ma sư... Đối với yêu quái mà nói, nó rất khủng bố. Giống như ngươi vậy, chỉ là tiểu yêu tu luyện 500 năm... Hấn vẫn có thể dễ dàng đánh cho ngươi hồn phi phách tán."

Tiểu yêu rất ít khi cùng Lâm Thư Ân nói về sự tình này, hiện giờ gặp kẻ địch mạnh, không thể qua loa, vội truy hỏi: "Vậy hấn sẽ đến bắt ta sao?"

Lâm Thư Ân thờ dãi: "Nói đến đây cũng không thể trách hấn, gia tộc bọn họ vốn là gia tộc bắt yêu ma thể danh, trăm năm trước lại bị một con tiểu yêu cơ diệt vong toàn tộc, Vương tử là người cuối cùng còn sót lại, nhiều năm hấn phải lưu vong bên ngoài, chịu nhiều đau khổ, đó chính là chờ một ngày rửa hận báo thù. Giới bắt yêu sư nhiều năm qua đối với yêu quái vẫn luôn có ác ý, một bên chia ra muốn mạnh mẽ tiêu diệt hết thảy những yêu ma quỷ quái, một bên trung lập lại muốn đem yêu quái bài trừ ra khỏi thế giới con người, còn lại một bộ phận nhỏ, cho rằng cả hai nên chung sống hòa bình. Con người, có tốt có xấu, chỉ có những người phạm sai lầm là đáng bị phạt, yêu quái cũng như thế. Thế giới này rốt cuộc cũng là của bọn họ, con người không có quyền đem bọn họ đuổi lên trên núi. Vương Tử thuộc phái cường ngạnh, hấn tàn nhẫn độc ác, giao hoạt âm tà, giết không ít yêu quái, tuy rằng luôn miệng nói chỉ cần ngươi rời đi liền thả cho ngươi một con đường sống, nhưng thật ra..."

Tiểu yêu trầm mặc một lát, đột nhiên trung ra khuôn mặt tươi cười nhìn hấn: "Thư Ân ca ca khẳng định thuộc phái cuối cùng đi, ta biết ngươi là tốt nhất. Có ngươi ở đây, ta không sợ."

Lâm Thư Ân nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu mà kiên định: "Ừm, ta sẽ bảo vệ ngươi, sẽ luôn sẽ luôn ở bên cạnh ngươi."

"Chúng ta móc ngoéo đi ~" Tiểu yêu vươn ngón út trắng nõn ra, cười tủm tỉm.

Trong lòng Lâm Thư Ân ấm áp, vươn tay móc ngoéo với nàng.

Hai ngón tay chạm vào nhau, vận mệnh lại ràng buộc.

Khi hai người bình tĩnh trở lại, di động Lâm Thư Ân đột nhiên kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Mông vĩnh mới là điểm mấu chốt lưu giữ tâm nam nhân

Lâm Thư Ân lấy di động ra, tiểu yêu liếc mắt một cái thì thấy đó là dãy số xa lạ, trực giác nữ nhân nói cho nàng biết, đã tới.

"Ngươi khỏe." Lâm Thư Ân thật ra không để ý, rất nhiều bệnh nhân đều biết số điện thoại riêng tư của hấn.

Nhưng rất nhanh, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến âm thanh xa lạ mà quen thuộc: "Thư Ân, là em."

Hấn ngăn người, theo bản năng liếc nhìn tiểu yêu một cái, không trả lời.

"Như thế nào, nghe không ra giọng của em sao?" Nữ nhân bên đầu bên kia cười hỏi.

Tiểu yêu nghiêng đầu nhìn hấn: "Có phải hay không có bệnh nhân? Thư Ân ca ca cứ nghe đi, em đi tắm rửa trước."

Lâm Thư Ân chưa kịp trả lời, tiểu yêu đã nhảy nhót chạy tới phòng lấy quần áo. Nhìn bóng dáng nàng, trong lòng lại thấy đau xót, giọng nói lại lạnh đi mấy phần: "Tô Như? Đã lâu không gặp."

Đầu bên kia sùng sốt, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

Lâm Thư Ân là người tâm địa thiện lương, từ nhỏ chính là đứa nhóc đơn thuần, đối với chuyện tình cảm rất là nghiêm túc, lúc trước cùng Tô Như ở bên nhau, lại còn là mối tình đầu, tự nhiên yêu càng thêm yêu, yêu đến khắc cốt ghi tâm. Lúc trước tiểu yêu không có nắm chắc thời cơ chiếm đóng vị trí trong lòng hấn, cho nên sau khi Tô Như về nước, làm hại tiểu yêu thương tích đầy mình.

Lúc Tô Như ra nước ngoài, Lâm Thư Ân đã thương tâm rất lâu, vẫn luôn không thể buông bỏ được, cũng lại không dám níu kéo, đây là chuyện trong giới ai cũng biết.

Tô Như không nghĩ tới hấn sẽ lãnh đạm như thế, hoàn toàn không có cái biểu tình gì là kinh hi kích động.

Nhưng nàng rất nhanh cười nói: "Đúng vậy, đã lâu không gặp, em vừa mới về nước, vừa xuống máy bay liền gọi điện cho anh, anh có thể tới đón em không? Nghe nói anh ở thành phố S sống rất tốt, về sau em muốn nhờ anh chiếu cố nhiều."

Lâm Thư Ân nhú nhú mi, nhìn đến tiểu yêu chuẩn bị ôm quần áo đi tắm, nói với ngữ điệu khách khí cùng xa cách: "Đều là bạn học, tôi chỉ là mở một phòng khám nhỏ nhỏ mà thôi. Tôi hiện tại đang ở nhà, nếu giờ ra sân bay phải mất hơn một giờ, có khả năng còn bị kẹt xe, cô nên tự bắt xe đi thì tiện hơn."

Tô Như lại nói: "Em vừa mới về, còn chưa tìm được chỗ ở, có thể ở tạm nhà anh mấy ngày không?"

"Chuyện này..." Lâm Thư Ân lại chần chờ, loại chuyện từ chối nữ nhân này hấn thật sự không thành thạo, huống chi còn là mối tình đầu của hấn, nếu nói những lời làm tổn thương cô ấy...

"Phanh!"

Tiếng vang lớn đem Lâm Thư Ân còn đang rối rắm thức tỉnh, cùng lúc đó, trong phòng tắm lại truyền ra tiếng rên rỉ cùng kinh hô.

Lâm Thư Ân một bên chạy vội vào phòng tắm, một bên hấp tấp nói: "Xin lỗi, tôi hiện tại có việc, tự cô bắt xe đến đây đi, việc khác tối nay lại nói." Dứt lời liền cúp điện thoại.

Đến phòng tắm, liền thấy tiểu yêu ngã ngồi trên mặt đất, tay che miệng, nước mắt lưng tròng mà nhìn hấn.

Lâm Thư Ân vội đem nàng chặn ngang bế lên, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Em... Nghĩ đến chuyện của Vương Tử, lại thất thần, không cẩn thận trượt chân. Thư Ân ca ca, có phải hay không em rất hậu đậu..." Tiểu yêu ủy khuất mà dựa vào trong lòng hấn, nước mắt thấm hết vào áo hấn.

Tâm Lâm Thư Ân đau muốn chết, tâm tư nào còn muốn trách móc nàng: "Như thế nào mà hậu đậu? Là do sàn nhà quá trơn! Em, cái nha đầu ngốc này... Nghĩ toàn thứ gì? Rất đau đi?"

Vào phòng ngủ, Lâm Thư Ân dịu dàng đem nàng đặt trên giường, lòng mảy tiểu yêu nhướng lên, khuôn mặt ửng đỏ: "Mông đau..."

"Để anh xem xem, rồi bôi thuốc vào." Lâm Thư Ân làm như muốn đứng dậy lấy hòm thuốc.

Mặt tiểu yêu đỏ càng thêm đỏ, bắt lấy tay hấn, gương mặt xoán xít cả nửa ngày, thanh âm dè xuống thấp nhất có thể: "Thư Ân ca ca xoa xoa cho ta thì tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Đột kích (H)

Lâm Thư Ân nghĩ đơn giản, lập tức đẩy tiểu yêu ngã trên giường, bàn tay phủ lên cánh mông nhỏ nhấn chậm rãi xoa bóp.

Cách lớp quần áo mỏng nhưng cảm xúc vẫn thật tốt, mông thịt mềm mại co giãn tuyệt vời, Lâm Thư Ân xoa xoa bắt đầu cảm thấy dục vọng tăng lên, hạ bộ đã ngo ngoe rục rịch muốn dựng thẳng dậy.

Lâm Thụ Ẩn thầm mắng bản thân, đã không biết chăm sóc tiểu thỏ, làm nàng té ngã, giờ còn không biết xấu hổ mà nổi lên thú tính. Nhưng lại cúi đầu, nhìn đến tiểu yêu đang xấu hổ, đôi mắt to trong suốt cũng đã nổi lên ngọn lửa nhè nhẹ, biết được không chỉ có bản thân không kháng cự được da thịt thân mật như thế này. Hắn lập tức tiến đến bên tai tiểu yêu nhẹ giọng hỏi: "Còn đau không?"

"Ừm... Khá hơn nhiều rồi." Tiểu yêu chớp chớp mắt, hai người dựa gần vào nhau, hắn có thể nhìn thấy mỗi cây lông mi cong vút của nàng, còn có ánh mắt đầy nhu tình mật ý xinh đẹp kia.

Hắn giật mình, ở bên tai nàng nhẹ thì thầm: "Xoa thế này rất thoải mái sao?"

Hơi thở mềm nhẹ phảng phất ở bên tai, trêu chọc tiểu yêu mặt đỏ bừng, bộ dáng này rơi vào trong mắt Lâm Thụ Ẩn lại càng thêm tăng thêm dã thú trong hắn, hạ thân càng thêm bành trướng khó chịu. Bàn tay cũng không an phận mà lướt lên trên, vén vấy lên cao từ từ tham nhập vào kẽ móng, vuốt ve nơi cánh rừng riêng tư, cách lớp quần lót, chạm đến nơi u cốc ướt nóng.

Ngón tay cứ thế mà hoạt động lên dưới ở phần môi mỏng, trong miệng tiểu yêu bật ra tiếng hừ nhẹ: "A... Thụ Ẩn ca ca, anh thật xấu..."

"Nơi này hư rồi? Tại sao nơi này của tiểu thỏ lại chảy nước nhỉ?" Lâm Thụ Ẩn cười khề, ngón tay vói vào quần lót, đầu ngón tay kéo ra một sợi chỉ bạc thật dài, hắn còn cố ý duỗi ngón tay đến trước mặt tiểu yêu cho nàng xem, tiểu thỏ nhìn thấy mà xấu hổ đẩy tay hắn ra, vùi đầu vào gối, rầu rĩ mà nói: "Thụ Ẩn ca ca khi dễ người ta!"

"Có sao?" Hưng phấn lại càng nổi lên, coi ra quần lót chừng mắt kia, hắn áp thân mình lên người tiểu yêu.

Tiểu yêu nằm trên giường, Lâm Thụ Ẩn dùng khuỷu tay chống nửa người trên, hạ thân nóng bỏng cứng rắn mà đâm nhẹ ở cửa u cốc ướt đầm.

Hô hấp nàng trở nên hỗn loạn, cách lớp quần áo có thể cảm nhận được hình dạng của nắm đầu, nam căn nóng rực như muốn đường hoàng tuyên cáo, bất cứ lúc nào nó cũng có thể tiến vào bên trong nàng, làm nàng dục tiên dục tử. Nghĩ thế, đâm thủy cứ vậy cuộn cuộn chảy ra.

Ngón tay Lâm Thụ Ẩn từ vấy leo lên đến tấm lưng bóng loáng, bàn tay lướt qua từng lớp da thịt tinh tế, hắn nhẹ nhàng nghiêng mặt tiểu yêu qua, nhắm mắt mà hôn lên, hơi thở nóng rực cán quấy trong miệng nàng, lưỡi nhẹ đảo, kích thích dục vọng ngày càng lên cao, thân thể bất giác lại khao khát nhiều hơn.

Ấu yếm qua đi, trên đất toàn là quần áo bị hai người ném xuống. Lâm Thụ Ẩn ôm lấy vòng eo tiểu yêu, thở hổn hển, tiếng nói khàn khàn: "Anh vào nhé."

Tiểu yêu thẹn thùng gật đầu. Nàng quỳ gối trên giường, trên lưng là khuôn ngực rộng lớn cùng cơ bắp cường tráng của Lâm Thụ Ẩn, thân thể kề sát nhau, độ ẩm cứ thế cũng tăng lên không ít, mỗi cái té bào đều nhiễm mùi tình dục, xao động bất an. Mặt huyết hồng rửng rỏ làm nàng khó chịu, chỉ muốn khao khát cơn thịt thô to kia ngay lập tức đi vào làm nàng thỏa mãn.

Cơn thịt đã sớm tách ra phần môi kiêu nộ, đâm thủy thấm ướt toàn bộ đỉnh quy đầu, Lâm Thụ Ẩn hít sâu một hơi, tay cầm nam căn, "Phụt" một tiếng, hung hăng cắm vào tiểu huyết làm hắn ngày đêm thương nhớ kia. Trong nháy mắt toàn thân lan tràn ra khoái cảm tê dại, tinh thần hắn càng thêm hăng hái, cứ thế sâu càng thêm sâu, rốt cuộc cũng đã xuyên qua nàng.

Tiểu yêu bị cắm đến sung sướng, không kim được mà than nhẹ: "A... Thật lớn... Thụ Ẩn ca ca..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Đại dương vật của ca ca.. (cao H)

Tiểu huyết cực phẩm này dù có làm bao nhiêu lần vẫn chặt hẹp như thế, dương vật cắm vào liền bị hút đến sáng khoái, hơn nữa, gân xanh thô to ma xát với mép thịt, mỗi lần như vậy đều đem tinh dịch ép đến không còn một giọt.

Lâm Thụ Ẩn bắt lấy móng nhỏ co dãn, ngón tay âm thầm dùng sức, cơn thịt ở u huyết ướt nóng điên cuồng đè ép, làm hắn sung sướng chỉ muốn hét lớn một tiếng. Tình dục chậm rãi phóng thích, lại đang ở thời khắc cao điểm, thú tính của hắn đều bộc lộ hết thảy, chỉ có cách thể hiện bằng việc điên cuồng loạn động.

"Rất sung sướng phải không, đại dương vật của ca ca làm em rất sung sướng! Có phải hay không?" Lâm Thụ Ẩn ôn nhu dịu dàng như ánh mặt trời xưa nay lúc này lại phá lệ bá đạo, miệng phun đầy dâm ngôn, vừa nói vừa khiêu khích tiểu yêu, mặt nước càng thêm lan tràn, cơn thịt cứ thế thọc vào rút ra, bạch bạch vậy ra.

"A, a a... Ca ca... Thụ Ẩn ca ca... Thật thoải mái..."

"Thích bị đại dương vật của ca ca làm gì?"

"A... Thích... Hu hu... Như vậy... Quá sâu..." Tư thế quý gối trên giường như thế này, tiểu yêu cảm thấy được bản thân run rẩy, như muốn hòa tan ra. Từ góc độ này khoái cảm cứ thế tăng lên, cắm vào càng sâu, đụng đến chỗ mẫn cảm bên trong, dâm thủy chảy ra càng nhiều, thanh âm "Phụt phụt" vang lên, cùng với "Phốc phốc", hai người cứ thế hòa nhập cùng với thanh âm dâm mỹ mà quên mất đi sự thẹn thùng, cứ thế mà theo bản năng của cơ thể, phải thỏa mãn dục vọng thân thể trước nhất.

"Thật sướng... Thật là một cái vụ vật! Thật nhiều nước, cứ đâm vào là ra nước. Hạ huyết lại chật hẹp, kẹp anh đến sáng khoái muốn chết..."

"Đại dương vật của ca ca... Thật nóng, cắm vào làm tiểu thỏ thật thoải mái..."

"Tiểu thỏ muốn bị thao như thế nào? Muốn ca ca làm em ra sao?"

"Chính là nơi đó... A, a... Cứ thế... Dùng sức thao em.. Ân, ân... Thật nhanh... Ca ca cắm vào thật sâu, thích ca ca dùng sức như thế..."

"Tiểu vụ vật, kẹp chặt như vậy, bị anh làm rất sung sướng phải không?"

"A, a... Rất sướng, ca ca..."

Côn thịt mạnh mẽ mở ra đường đi chật hẹp, mở rộng ra mép thịt bên trong, mỗi một chỗ mẫn cảm đều bị gân xanh côn thịt ma xát, khoái cảm nhẹ nhàng phát qua, cứ thế liên tiếp không ngừng, một cú rồi lại một cú, thọc vào rút ra không ngừng nghỉ.

Tiểu yêu quý gối ở trên giường, bị cắm vào mãnh liệt nên cứ thế mà ngã về phía trước, nhưng lại lập tức bị Lâm Thư Ân kéo trở về, hạ thân giao hợp dính vào nhau, quy đầu hưng hăng chạm vào đỉnh hoa tâm, mơ hồ đụng đến cửa tử cung. Đột nhiên bị kích thích mãnh liệt như thế, đại não tiểu yêu chấn động, thân thể hơi run rẩy, hai cánh mông tuyết trắng rung động, kích thích Lâm Thư Ân càng thêm ra sức chiến đấu.

Mỗi một mép thịt trong tiểu huyết cứ thế mà hút hần, có thể chạm đến điểm G mẫn cảm của tiểu yêu. Dương vật vừa thô to lại vừa dài, bành trướng đến nỗi trong tiểu huyết không hề có lấy một khe hở nào, cứ thế đồng thời kích thích đến từng tế bào, lúc đầu tiểu yêu còn có thể chịu đựng được, nhưng Lâm Thư Ân càng đâm càng ra sức, khoái cảm cứ thế ập tới, cũ chưa đi, mới lại tới, cứ thế xếp chồng lên nhau, bản thân không thể nhịn được nữa, đôi tay quơ lung tung bắt lấy chiếc gối, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "A, a,..."

Khoái cảm cứ tích lũy rồi lại tích lũy, cứ thế tăng lên không ngừng nghỉ đến mức giới hạn, tiểu yêu bị thao đến ý loạn tình mê, nước bọt trong miệng chảy ra, mắt tròn tròn, u huyết chọt co rút lại, mép thịt nấp máy, kẹp côn thịt đến không thể động đậy, đồng thời mả mắt mở ra, một cổ tinh dịch nóng bỏng phun ra, cứ thế hiện ngang mà tiến vào bên trong, phun đầy khắp mọi ngõ ngách, thân thể tiểu yêu tức khắc co rút lại.

Sau khi chiến đấu kịch liệt qua đi, tiểu yêu vô lực nằm trong lòng ngực Lâm Thư Ân, dư vị cao trào cứ thế mà quanh quẩn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Ô, thật lớn, cái miệng nhỏ ăn không hết.. (cao H)

Sau khi hoan ái qua đi, tiểu yêu ngoan ngoãn mà nằm trong lòng ngực Lâm Thư Ân, hai tay nhỏ nhắn vuốt ve lòng ngực hần, làm cho trong lòng Lâm Thư Ân nổi lên từng trận gợn sóng.

"Tiểu nha đầu, còn muốn nữa?" Khóe miệng Lâm Thư Ân cong lên, nghiêng người ôm lấy thân thể mềm mại kia, trong mắt tràn ngập nhu tình, lóng lánh hạnh phúc.

Tiểu yêu đang muốn trả lời, lại mơ hồ nghe thấy tiếng chuông từ ban công truyền đến.

Mới vừa rồi nồn nóng, bản thân đã đem điện thoại để đó, lúc này tiếng chuông reo lên như đòi mạng, Lâm Thư Ân đành xoa nắn khuôn mặt tiểu yêu, hôn hôn cái trán của nàng, xuống giường đi ra ngoài.

Thân thể của hần, cường tráng khỏe mạnh, vai rộng eo thon, khung ngực gầy nhưng rắn chắc cùng với cơ bắp ẩn giấu cuộn cuộn sau những múi thịt, vô cùng gợi cảm. Sáu múi cơ bụng xếp hàng chỉnh tề, xuống xịu chính là cự bông thô to làm tiểu yêu dục tiên dục tử, tuy nó đang cúi đầu nhưng kích cỡ cũng rất đáng sợ, nhìn qua rất hung tợn.

Tiểu yêu yên lặng quan sát Lâm Thư Ân, thấy hần khi bước đi, thịt đùi tình tứ rung động, hạ thân thể nhưng lại chảy nước a.

Thấy Lâm Thư Ân rời khỏi phòng ngủ, tiếng bước chân quanh quẩn ở hành lang, trong đầu tiểu yêu chỉ chấp chòn hình ảnh hần, thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà bản thân lại phủ thêm một tấm chăn, cũng nổi gót ra ngoài.

Lại nói tới khi Lâm Thư Ân bước ra ban công, nhìn đến dây số trong điện thoại, thấy có điểm quen thuộc, là Tô Như. Hần cau mày bắt máy: "Alo?"

"Thư Ân, sao rồi? Em gọi cho anh nhiều cuộc điện thoại như thế, sao bây giờ anh mới bắt máy?" Tô Như áp chế lửa giận mà hỏi.

"Tạm thời không có việc gì. Cô đã đến nội thành chưa?"

Màn đêm buông xuống, từ ban công nhìn ra khung cảnh bên ngoài, ánh sáng đèn đường lập lờ, dòng xe hơi hối hả nối đuôi nhau. Qua khoảng thời gian như vậy, Tô Như hẳn cũng đã đến nội thành.

Tiểu yêu rón ra rón rén đi đến phía sau Lâm Thư Ân, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, Lâm Thư Ân giật mình quay đầu lại, lại thấy một khuôn mặt đang tươi cười sáng lạn mà nhìn hắn, còn chưa lên tiếng, liền thấy tiểu thỏ đưa ngón tay đến trên môi hắn, "Hu!", sau đó liền không an phận mà trượt xuống, chậm rãi bắt lấy côn thịt.

Đôi mắt Lâm Thư Ân trừng lớn, cự long kia bị tay nhỏ mềm mại bắt lấy, một trận ấm áp kích thích toàn thân, nơi đó lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Tiểu yêu cảm nhận được cự long trong tay bắt đầu bành trướng, ý cười bên môi càng đậm hơn, Lâm Thư Ân thấy vẻ đắc ý bên trong mắt nàng, đoán được ý nàng muốn nói: "Thư Ân ca ca, ngàn vạn lần không nên phát ra âm thanh nha." Bất đắc dĩ sờ sờ đầu nàng, cường chế dục vọng đang nhen nhóm trong người.

"Vâng, em vừa đến nơi, còn có Đồng Ca bên này, anh ấy nói bên nhà anh ấy không có dư phòng, em cũng không thích ở khách sạn, em có thể hay không đến nhà anh tạm?"

Tô Như đợi một hồi, không thấy Lâm Thư Ân trả lời, việc ngoài ý muốn này làm nàng cảm thấy rất bức bối, giờ phút này lửa giận không thể áp chế nữa, cao giọng mà nói: "Alo? Thư Ân, anh có ở đó không?"

"Có..." Lâm Thư Ân băng quơ trả lời, hạ thân của hắn bị tiểu yêu cầm lấy, tay nhỏ nhẹ nhàng lên xuống, tinh tế vuốt ve. Thấy hô hấp của Lâm Thư Ân hỗn loạn, liền tăng tốc độ nhanh hơn. Hầu kết của hắn khẽ nhúc nhích, do dự muốn kêu tiểu yêu dừng tay lại, chưa nói đến ở ban công có thể bị người khác thấy, nhưng việc này nếu bị người khác nhìn thấy có thể càng thêm hưng phấn, cuối cùng hắn cũng không có ngăn cản.

Bên tai còn truyền đến âm thanh bất mãn của Tô Như: "Em nói bên Đồng Ca không còn dư phòng, em lại không có thói quen thuê phòng, có thể hay không đến nhà anh?"

Lâm Thư Ân theo bản năng liền cự tuyệt, nhà có tiểu thỏ mị hoặc như thế này, làm sao có thể cho nữ nhân khác tiến vào. Ban đầu suy xét cô ta không có chỗ ở, nghĩ đến tình cảm học chung bấy lâu nay, cho cô ta ở tạm mấy ngày không phải là không thể. Nhưng bây giờ ngẫm lại... Thế giới riêng của hai người cũng tốt, ở nhà muốn làm cái gì cũng có thể, lại cho bạn gái cũ vào, không phải là tự đem phiền toái vào sao?

Vừa muốn trả lời, lại thấy tiểu yêu đã quỳ gối xuống từ lúc nào, nắm lấy cự long đã thức tỉnh, đôi môi anh đào chậm rãi đến gần, cánh môi hồng nhuận khẽ mở, cái lưỡi thom tho duỗi ra, đầu lưỡi trơn trượt ướt át mà liếm liếm mắt...

Hắn giật mình, đồng thời huyết mạch sôi sục, trong cổ họng bật ra tiếng than nhẹ: "A..."

"Thư Ân? Anh làm sao vậy?" Đầu bên kia điện thoại còn truy vấn, bên này tiểu yêu lại mở ra cái miệng nhỏ, không biết tự lượng sức mình mà ngậm vào đình quy đầu, miệng nhỏ mở rộng ra hết cỡ, miễn cưỡng ngậm vào một chút lại một chút, hai má lập tức căng phồng ra, đôi môi hồng nhuận phai nhạt, có thể thấy nàng ăn đến khó khăn như thế nào. Vị hormone nam tính tràn ngập trong miệng, làm nước mắt nàng nhòe ra, thoát nhìn rất điễm đạm đáng yêu.

"..." Lâm Thư Ân thờ hồn hèn, tận lực khắc chế không cho bản thân phát ra tiếng, một tay lại nhịn không được ắn đầu tiểu yêu, muốn làm cho nàng nuốt thêm sâu hơn.

Theo động tác, tám chân khoắc bên ngoài rút xuống, thân thể trắng nõn của tiểu yêu như ẩn như hiện trước mắt hắn, hai cái vú lớn nõ nang trắng như sữa, mái tóc xoăn mềm mại xoa ra vô tình che đi cảnh đẹp xuân sắc này, nửa che nửa lộ, càng thêm phong tình. Theo động tác phun ra nuốt vào của nàng, hai vú cứ thế mà lắc lư, làm cho miệng lưỡi Lâm Thư Ân khô khan, dục hỏa càng thêm bành trướng.

Đáng giận nhất ngay tại thời điểm máu chốt, còn phải đối phó với một Tô Như, trán Lâm Thư Ân nhăn lại, gian nan mà nói: "Không... Không có gì... Tội bên này... Không có chuyện gì... Nếu không còn gì nữa... Thì?"

Tiểu yêu chậm rãi phun ra nuốt vào cự bông, nước bọt trong miệng thấm ướt quy đầu, khi thì dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, tay nhỏ nắm ở phía dưới, tuy động tác còn sơ sài, nhưng lại làm Lâm Thư Ân cảm nhận được khoái cảm bất đồng so với khi cắm vào tiểu huyết.

Nhìn nữ nhân mình yêu ngoan ngoãn mà quỳ trên mặt đất, dùng miệng hầu hạ đại dương vật chính mình, một màn này, làm cho Lâm Thư Ân sung sướng đến gào thét ra tiếng.

Động tác của tiểu yêu ngày càng nhanh hơn, hắn lại càng thêm vui sướng, bắt lấy tay của tiểu yêu, đâm côn thịt về phía trước, muốn cắm vào sâu hơn.

"Thư Ân, chỉ còn anh có thể giúp em, em chỉ ở nhờ một ngày cũng không được sao? Em nghe nói nhà anh cũng đủ lớn." Chuyện xảy ra đến thế này, Tô Như sao có thể từ bỏ, chỉ cần có thể vào ở, chẳng lẽ hắn còn có thể đem mình đuổi ra? Huống chi cả đêm có thể phát sinh rất nhiều chuyện, cô cũng không tin bản thân không hưởng được tên si tâm Lâm Thư Ân.

Những lời này nói ra, cả nửa ngày cũng chẳng thấy Lâm Thư Ân trả lời. Cô ta sao có thể biết, lúc này côn thịt thô to của Lâm Thư Ân đang bị nữ nhân khác ngậm trong miệng, lúc này, Lâm Thư Ân đã mất khống chế, chế trụ đầu tiểu yêu mà mạnh mẽ thọc vào rút ra, làm cho tiểu yêu hít thở không thông,

yếu hầu bị sặc đến ho khan. Côn thịt nóng ẩm mà sát với miệng nhỏ, đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng mà liếm nhẹ qua, mắt thấy bờ môi nhỏ nhắn của nàng bị căng ra đến cực điểm, hai má phồng to, cặp vú nở nang đong đưa ngẫu nhiên đụng đến đùi hắn... Thân thể nữ nhân này giống như sinh ra để hầu hạ hắn, thể xác và tinh thần Lâm Thụ Ân đều sung sướng, không rảnh lo đến tiếng nức nở của tiểu yêu, bản thân càng thêm ra sức.

"Ô ô..." Khóe mắt tiểu yêu ươn ướt, bị cấm đến không nói nên lời.

Thanh âm truyền qua di động đến tai Tô Như, lúc đầu còn nghe không rõ ràng, nhưng rất nhanh sau đó là tiếng gầm nhẹ khi Lâm Thụ Ân hưng phấn đến cực điểm "Hừ..."

Chỉ chốc lát sau, điện thoại truyền đến một trận ho khan, còn có tiếng nữ nhân hờn dỗi: "Thụ Ân ca ca, anh tốt xấu gì..."

Nghe tiếng nói này, làm sao có thể tiếp tục nghe điện thoại? Trong nháy mắt đầu óc Tô Như trống rỗng, còn có khuất nhục, tức giận, không thể tin được. Lâm Thụ Ân, Lâm Thụ Ân! Cái tên luôn luôn si mê mình Lâm Thụ Ân, thế nhưng có người khác, hơn nữa ngay khi đang cùng nàng nói chuyện điện thoại, còn cùng con tiện nhân kia làm việc đó! Quả thực buồn cười! Hắn đây là đang chọc tức mình sao?

Tô Như tức giận mà ngắt điện thoại, nắm chặt trong tay, trong lòng tràn đầy phẫn hận.

Lâm Thụ Ân cầm lấy điện thoại, lấy Tô Như đã ngắt, nghĩ đến việc bị cô ta nghe thấy động tĩnh bên này, trong lòng không tránh khỏi xấu hổ. Nhưng nhìn đến khóe miệng tiểu yêu đang chảy ra tinh dịch, từng giọt từng giọt, chảy đến bên vú, đôi mắt to tròn còn ươn ướt, ừm khuất đáng yêu, hắn liền lập tức đem Tô Như ném ra chỗ khác, áy náy mà ôm lấy tiểu yêu, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, em còn khó chịu không?"

Tiểu yêu dựa vào trong lòng ngực hắn, thân mình mềm mại dính sát vào hắn, nơi tư mật cọ sát với hạ thân bành trướng của hắn, tựa như vô tội nhưng cũng đầy câu dẫn mà nói: "Miệng khó chịu, còn có nơi đó... Cũng khó chịu."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Côn thịt cắm vào tiểu huyết, mới xem như hoàn chỉnh (cao H)

Lâm Thụ Ân ôm lấy nàng, một tay bắt lấy một bên ngực mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cười: "Tiểu nha đầu, càng ngày càng to gan... Cái vừa rồi, học ở đâu?"

"Từ máy tính... Trong máy tính của Thụ Ân ca ca có rất nhiều video như thế nha, em nhìn thấy các nữ nhân khác đều làm thế với nam nhân, sau đó họ sẽ cảm thấy rất thoải mái, nên em cũng muốn làm thế với Thụ Ân ca ca. Mỗi lần đều là Thụ Ân ca ca vất vả. Nhưng mà, hu hu... Thật là khó chịu, cái kia... Thật lớn, miệng tiểu thỏ ăn không hết." Khi tiểu yêu nói, thân thể vận vẹo trong lòng ngực Lâm Thụ Ân, nhích gần vào người hắn, thân thể mềm mại nóng bỏng như lửa đốt càng thêm khiêu khích Lâm Thụ Ân.

Nghĩ đến kho báu yêu quý trong máy tính đã bị tiểu yêu xem hết, mặt hắn nóng lên, có điểm ngượng ngùng, nhưng nghĩ đến có vật tuyệt hảo này bên người, nơi nào còn dùng đến những bộ phim AV nhằm chán đó, tự thân vận động vĩnh viễn luôn kém hơn so với súng thật đạn thật.

Dục vọng lần thứ hai nhen nhóm, hai tay Lâm Thụ Ân bắt lấy bờ hông co dãn, một tay đem tiểu yêu bế lên. Bảo bối của hắn thật nhẹ, hai cái vú lớn bị đè ở ngực, tinh dịch trắng đục chảy xuống, thấm ướt một mảng lớn, hình ảnh này, thật là hết sức dâm mỹ. Lâm Thụ Ân xem đến đỏ mắt, vội đầu vào giữa hai con thỏ trắng mà gặm cắn hoặc mút vài cái, khi mạnh khi nhẹ, cặp thỏ trắng tình nghịch nhanh chóng phủ đầy vết dàu tây đỏ tươi, nhìn qua giống như ấn ký chủ quyền.

Ngực tiểu yêu thỉnh thoảng truyền tới con đau đón nhỏ, bị lưỡi ướt nóng liếm láp, dục vọng lại ập đến như thủy triều, dâm thủy chậm rãi chảy xuống cơ bụng hắn, dâm dịch dính đầy thân thể hai người.

Ngâm trong miệng cặp vú của tiểu yêu, còn có nhiệt độ hạ thân không ngừng tăng lên, kích thích Lâm Thụ Ân hắn một lần nữa cương cứng lên, quy đầu cường tráng lại một lần nữa hoạt động ở mật huyết cùng cúc huyết, mả mắt phun ra điểm điểm trong suốt, bản thân không thể kìm nén được, phải mau chóng nhắm nhắm hương vị u cốc kia.

Lâm Thụ Ân đem tiểu yêu đặt trên tấm gạch men của ban công, xoay mặt hướng ra cảnh đô thị về đêm, còn có các tầng lầu san sát xung quanh, côn thịt ngựa quen đường cũ mà tiến vào.

Tiểu yêu vẫn duy trì lý trí còn sót lại, trong mắt là hình ảnh ngọn đèn đường, tràn đầy ngượng ngùng, thấp giọng khẩn cầu: "Không... Không cần ở chỗ này... Thụ Ân ca ca, chúng ta vào trong đi, ở đây sẽ bị nhìn thấy..."

Đối diện cũng là một đồng chung cư cao cấp, ban ngày bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống ban công bên này, hiện tại tuy là ban đêm, không thể nhìn rõ, nhưng cũng có thể mơ hồ nhìn thấy được sự tình đang xảy ra, nếu một hồi nữa thanh âm kêu quá lớn, tiểu yêu không dám đảm bảo sẽ không có người nghe thấy.

Lâm Thư Ân muốn chính là hiệu quả này, hần cười trêu chọc: "Bây giờ tiểu thỏ mới biết xấu hổ? Vừa rồi em câu dẫn anh, cái miệng nhỏ ăn đến sung sướng cơ mà? Huống chi có anh che chắn, người khác có thể nhìn thấy cái gì?"

"Không, không được..." Tiểu yêu còn đang phản đối, côn thịt cứng rắn đã "Phụt" một tiếng, quen thuộc mà tiến vào tiểu huyết, thân thể trống rỗng trong nháy mắt được lấp đầy, cánh môi phần nộn mở ra hết cỡ, mị thịt bên trong bám lấy côn thịt, gắng sức mà hút lấy gân xanh bên ngoài, hận không thể giữ lấy côn thịt này vĩnh viễn ở bên trong tao huyết.

Nguyên lai thân thể nam nhân hay nữ nhân đều có khiếm khuyết, chỉ khi cả hai giao hợp, tương thích lẫn nhau, mới là trạng thái hoàn hảo nhất. Tiểu yêu lung tung suy nghĩ, chỉ cảm thấy mỗi khi côn thịt tiến vào tiểu huyết, bản thân mới chân chính là một nữ nhân, mà Thư Ân ca ca cũng là một nam nhân hoàn chỉnh.

"A..." Khoái cảm phong phú tràn lên đại não, cả người đều bị bao trùm bởi cảm giác sung sướng, tiểu yêu lẩm bẩm "Ca ca... Thật thoải mái... Tiểu thỏ rất thích..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Thao chết người tiểu vu vật (cao H)

Đại dương vật bị tiểu huyết hút chặt từ mọi phía, làm cho Lâm Thư Ân cảm nhận được tư vị bị hút hồn đến sáng khoái: "Ca ca cũng rất thích người, tiểu vu vật... Cắm vào liền bị hút chặt, thật thích. Thật sướng a..."

Quy đầu càn quét vách thịt phía trong, u huyết vẫn cứ chặt hẹp hệt như lần đầu, mỗi lần đều phải dùng sức, đem những từ ngữ thâm ngôn kia nuốt vào trong miệng. Dương vật hung hăng va chạm ở hoa tâm, cơ hồ đụng đến chỗ tận cùng bên trong, tiểu yêu bị đâm đến hướng về phía trước, dương vật cứ như cũ sắc bén như một thanh kiếm, phá tan mọi trở ngại, xỏ xuyên qua toàn bộ đường đi, thật giống như muốn đem tiểu yêu hung hăng làm chết.

"Thư Ân ca ca... Quá sâu... Ô ô..." Tiểu yêu rốt cuộc nhịn không được mà kêu to ra tiếng, đôi tay bám lấy bờ vai rắn chắc của hắn, thân thể không chịu được mà phập phồng lên xuống, một đôi cựa nhũ điên cuồng mà nhảy nhót, khoái cảm mãnh liệt mệnh mông. Đầu vú sớm đã cương cứng thỉnh thoảng chạm vào lồng ngực Lâm Thư Ân, thân thể như cũ được lấp đầy bởi nhục bóng thô to, u huyết phía dưới rách rách chảy ra máu, một trận tê dại xâm nhập vào đại não lan tràn ra toàn thân.

Đúng vào lúc này, ban công đối diện đột nhiên sáng đèn, trong phòng nhìn thấy một bóng hình người đi ra, tiểu yêu theo bản năng áp chế tiếng rên rỉ, thô to dương vật cắm trong cơ thể không biết đụng đến vách thịt nào cảm nào làm nàng trong chốc lát cảm giác như có dòng điện truyền nhẹ vào trong cơ thể, nháy mắt lan tràn tứ chi, từng trận lửa nhỏ cứ thế hun nóng lý trí, cả người tiểu yêu chấn động, môi anh đào hé ra liên tục thở dốc: "A... Ca ca... Thật sướng..."

"Sướng sao? Hôm nay cho em sướng đủ! Ca ca dùng đại dương vật thao chết tiểu huyết của em." Lâm Thư Ân vừa nói, vừa điên cuồng cắm vào rút ra.

Ý thức hỗn loạn, phảng phất có thể cảm nhận được người ở phía ban công đối diện đang nhìn về phía này, trong lòng tiểu yêu cảm thấy thẹn, vừa mới tỉnh táo, lại bị thao đến ý loạn tình mê. Dương vật ở bên trong cơ thể nàng tung hoành ngang dọc, quấy nhiễu, đem dục vọng nàng đẩy lên đến mức cao nhất.

"Ca ca... Dùng sức thao, tiểu thỏ a... Tiểu huyết này... Chỉ muốn ăn đại dương vật của ca ca... A,a..."

Cảm giác sợ hãi cùng với thẹn thùng khi bị nhìn trộm hóa thành từng trận khoái cảm run rẩy, hai má ửng hồng, miệng thốt ra những từ ngữ dâm đẳng càng thêm hạ tiện. Việc này càng thêm kích thích cả người run rẩy, Lâm Thư Ân lại hoạt động không ngừng nghỉ, chỗ sâu nhất trong hạ huyết cứ thế phun ra máu. Cả người tiểu yêu co rút, trong nháy mắt cao trào như sóng lớn bao phủ lấy nàng: "A,a... Bị thao muốn hỏng rồi, tiểu thỏ muốn ra..."

Đường đi trong nháy mắt bị thu hẹp lại, dương vật cứ thế bị kẹp đến muốn gãy. Lâm Thư Ân chạy nước rút lần cuối, toàn bộ khe nhỏ đã đến giới hạn, dương vật bị bao bọc đến không còn khe hở, tinh dịch phun ra từ lỗ mất tất cả đều bắn vào tận cùng bên trong hoa huyết.

Tiểu yêu hí hóp mắt dựa vào đầu vai Lâm Thư Ân, tư vị cao trào cứ thế quanh quẩn không tan, chỗ giao hợp của hai người vẫn còn chưa rút ra, có thể cảm nhận được trạng thái lẫn nhau.

"Em yêu anh... Thư Ân ca ca" Tiểu yêu ní non nói.

"Anh cũng yêu em, tiểu thỏ."

Lâm Thư Ân nhẹ hôn gương mặt của nàng, cựa vật vẫn còn cắm trong cơ thể nàng, cứ như vậy ôm nàng về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Đụng đến tiểu yêu chính là tìm đường chết

Qua vài ngày, Tô Như chưa từng tìm đến Lâm Thư Ân.

Thật sự là tức điên mà, sống từng ấy thời gian chưa bao giờ cô ta phải chịu qua khuất nhục như thế, đặc biệt là với tên Lâm Thư Ân si tâm đó, cục tức này Tô Như không thể nào nuốt trôi được, nhưng trong lòng vẫn không thể tin được về thái độ của Lâm Thư Ân.

Khi còn ở nước ngoài, cô ta nghe bạn học nói hiện tại Lâm Thư Ân đã mở một phòng khám, nhiều lần được tham gia hội nghị quốc tế cao cấp, chữa trị cho bệnh nhân ở khắp mọi nơi, đặc biệt còn có người ở xa nghe danh mà tìm đến, hẳn là bác sĩ tâm lý được quốc tế công nhận là có tiềm lực, tiền đồ không giới hạn. Phòng khám đã sớm vang danh ra khắp nước, mỗi ngày tiền thu vào không đếm xuể.

Từ lúc đó, Tô Như bắt đầu hối hận.

Lúc trước khi cả hai còn ở bên nhau, Tô Như luôn luôn mơ ước được ra nước ngoài, trong lòng cô ta rất chướng mắt về xuất thân của Lâm Thư Ân, cứ cho rằng hẳn là nam nhân tốt, nhưng ở cái xã hội này, không có gia thế hiển hách thì có thể làm nên trò trống gì? Chờ chính mình được ra nước ngoài, tìm một nam nhân khác tốt hơn so với hẳn thì có gì khó? Nếu làm tốt có thể tìm được một đại gia ở nước ngoài, sau đó trực tiếp định cư ở nơi đó. Trên thực tế, Tô Như cũng đã từng có khoảng thời gian ái muội với một phú nhị đại trong trường, vì một tương lai tốt đẹp, có thể nói cô ta đã rất hao tâm tốn trí.

Chỉ là vạn lần không nghĩ tới, cuộc sống ở nước ngoài cũng không giống như Tô Như tưởng tượng, thực tế không giống như phim truyền hình, qua vài lần, cô ta phát hiện nam nhân trong nước cũng chẳng khác hơn họ là bao. Còn về học hành, khi gần tới tốt nghiệp, thành tích thì rồi tỉnh rồi mù, thi lại các môn như cơm bữa, phải học thêm, tìm kiếm sự trợ giúp rất nhiều mới miễn cưỡng qua môn.

Ngược lại tên tiểu tử Lâm Thư Ân cô ta xem thường lại có thể ở chiến trường quốc tế hô mưa gọi gió. Cái này làm cho Tô Như trước giờ bắt mắt lại rất là đặc ý, tên tiểu tử này tốt như thế thì sao? Còn chẳng phải nhớ mãi không quên cô ta hay sao? Cuối cùng, cô ta vẫn là người thắng cuộc.

Nghĩ đến việc sau khi về nước phải nắm gọn tên Lâm Thư Ân trong lòng bàn tay, nhưng cú điện thoại vừa rồi lại như sấm sét giữa trời quang, suýt làm cô ta tức đến điên mà.

Sau mấy ngày buồn bực, cô ta dần dần bình tĩnh lại, tự thuyết phục, an ủi bản thân mình. Cô ta quyết không thể để vụt mất Lâm Thư Ân. Không phải chỉ là một con tiện nhân thôi sao? Có lẽ do mấy năm nay hẳn ta không thể chịu nổi cô đơn, chưa chắc gì cả hai người bọn họ thật sự yêu thương lẫn nhau. Người ta nói mối tình đầu rất khó quên, chính mình mới là người hẳn ta tâm tâm niệm niệm thương nhớ, thừa dịp tình cảm bọn họ còn chưa vững chắc, chỉ cần tìm cách chia rẽ là được.

Nghĩ nghĩ như vậy, trên mặt Tô Như lại treo lên nụ cười tự tin.

Hôm nay phòng khám của Lâm Thư Ân xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên phải kéo dài thêm một tiếng đồng hồ. Về đến nhà, thấy tiểu yêu nằm ngủ trên sofa, trong tay cầm điều khiển, đầu lệch sang một phía, thật là đáng yêu mà.

Các món ăn bày trên bàn đều đã lạnh, hẳn nhìn lướt qua, thấy tất cả đều là món mình thích. Tay nghề của tiểu yêu, có thể nói là tiến bộ rất nhanh, không còn "nguyên liệu hắc ám" nữa, qua vài lần luyện tập, đã có nấu được một bữa cơm. Nhưng hẳn đã ăn ở bên ngoài. Cũng giống như tiểu thỏ là yêu tinh, khẩu vị không giống con người, muốn nấu ăn thì phải học, chứ không như bản tính hoang dã - đặc biệt là ăn thịt. Nhưng nhìn thấy nàng mỗi ngày đều ôm thực đơn nghiên cứu, thỉnh thoảng còn bị phỏng tay khi nấu ăn, rồi đến ánh mắt điềm điềm đáng yêu cùng với lo sợ bất an mỗi khi bụng đồ ăn lên cho hẳn, tất cả đều làm tâm Lâm Thư Ân mềm ra.

Thức ăn muốn làm người khác hạnh phúc, phải dùng tâm, cho người ăn cảm nhận được tấm lòng của mình.

Trong lòng hẳn ấm áp, một mối của một ngày tất cả đều tan biến, đi đến bên người tiểu yêu, ngắm nhìn dáng vẻ ngủ say của nàng.

Nhìn chằm chằm chằm hồi lâu, đầu tiểu yêu bỗng gục xuống phía dưới, mơ mơ màng màng mà tỉnh. Nhìn thấy trước mắt là Lâm Thư Ân, hai mắt sáng ngời, vui mừng mà nói: "Thư Ân ca ca, anh về rồi, để em đi hâm cơm cho anh."

Nhìn bóng dáng tiểu yêu nhảy nhót vào phòng bếp, Lâm Thư Ân cười nói: "Em cẩn thận một chút, cả ngày nhảy tới nhảy lui như thế, làm anh lo lắng lắm."

"Thư Ân ca ca, em không còn là trẻ con."

"Được, được, em không phải... Đứng rồi, anh có chuyện muốn nói với em, hai ngày nữa anh sẽ đi họp lớp, lúc đó em đi cùng anh."

"Hả? Họp lớp?" Tiểu yêu từ trong phòng bếp thò đầu ra hỏi, "Là đi chơi hả?"

"Không, đó là một đám bạn học cũ cùng nhau tụ tập ăn cơm, nói chuyện phiếm. Lần này có một bạn học từ nước ngoài trở về, Đồng Diệu muốn mở tiệc đón gió tẩy trần cho nàng, thuận tiện mượn cơ hội này họp lớp luôn."

Mắt tiểu yêu mờ to, đầy nghi hoặc: "Việc đó... Em đi có làm phiền anh không?"

Thần sắc Lâm Thư Ân ôn nhu, dịu dàng nhìn nàng: "Anh muốn cho bọn họ biết đến em."

Chủ động giới thiệu mình với đám bạn của hắn? Tuy đã biết Lâm Thư Ân là một tiểu tử thành thật, nhưng nhìn đến việc hắn nghiêm túc đối đãi với nàng trong lòng Hứa Diệc Hàm vẫn rất ấm áp.

Lâm Thư Ân lại nói: "Còn chuyện nữa anh muốn nói... Bạn học từ nước ngoài kia tên là Tô Như, là người mà mấy hôm trước đã gọi điện cho anh. Anh... Cô ta là mối tình đầu của anh, là bạn gái cũ duy nhất, khi tốt nghiệp đại học thì cô ta ra nước ngoài nên chúng ta chia tay."

"Ừm" Tiểu yêu bình tĩnh lên tiếng.

Lâm Thư Ân đợi một hồi, không nghe thấy nàng nói gì tiếp., trong lòng bất an mà chạy vào phòng bếp: "Em sẽ không tức giận chứ? Anh tham gia buổi họp lớp này, cũng không phải là muốn gặp cô ta, chỉ là muốn nhân dịp cơ hội này, đem em giới thiệu với tất cả mọi người. Trong lòng anh chỉ có em, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em."

Gương mặt này của Lâm Thư Ân, tuấn mỹ góc cạnh, luôn tràn ngập nhu tình như ánh mặt trời, mang theo ý cười ấm áp, nhưng thời khắc này, lại là nôn nóng khẩn trương, làm người khác vừa buồn cười lại vừa đau lòng. Với tư cách là bạn gái hắn, luôn cảm nhận được nhiều nhất từ hắn, đó chính là sự ấm áp.

"Thư Ân ca ca nói gì vậy? Chuyện này không phải chuyện bình thường sao? Em từng xem rất nhiều phim, khi còn đi học ai cũng sẽ từng yêu đương, mấy ngày hôm trước em đã xem một bộ buồn đến chảy cả nước mắt, họ yêu nhau nhưng khi tốt nghiệp lại phải tách ra, thật tàn nhẫn a..." Nói đến đây, giống như phát hiện mình đã lạc đề, liền vội vàng trở lại chủ đề chính, "Thư Ân ca ca, anh yên tâm, em sẽ không ghen."

Tiểu yêu vỗ vỗ ngực, ra vẻ rộng lượng.

"Nga..." Nàng thế nhưng không hiểu lắm, nhìn qua còn giống như bị tình yêu tuổi thanh xuân làm cho cảm động, Lâm Thư Ân ngược lại cảm thấy mất mát, "Em không sợ anh nói lại tình xưa với cô ta?"

"Đương nhiên không rồi, Thư Ân ca ca thích ăn cỏ gần hang, sẽ không đi đâu xa hết."

Lâm Thư Ân không nghĩ đến tiểu yêu đơn thuần, ngốc nghếch sẽ đùa giỡn hắn, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, "Hán ngữ của em đã tiến bộ rồi..."

"Đó là chuyện đương nhiên a~~"

Qua vài ngày, đã đến buổi họp lớp. Lâm Thư Ân cùng tiểu yêu chậm chậm mà đến, cả đám bạn cũ nhao nhao lên, nhất thời mọi sự chú ý đều tụ tập trên người tiểu yêu nàng.

Người nói "Chị dâu thật xinh đẹp", người kia kêu "Sự nghiệp tình yêu của Lâm Thư Ân đã đơm hoa kết trái tốt đẹp nha", riu riu ồn ào, sau đó nhìn đến nơi cổ áo hở ra của hắn, liền thấy có một cái dấu jon6 đỏ chói cuồng nhiệt.

"Anh nói sao hắn ta lại đến trễ, thì ra là lý do này, hắc hắc."

"Phạt rượu, phạt rượu!"

"Ha ha, Lâm Thư Ân, mấy ngày trước đâu phải như thế, nhớ năm đó mày chính là nam nhân ngây thơ nhất của khoa đó nha."

Lâm Thư Ân cùng tiểu yêu cả hai đều là da mặt mỏng, nháy mắt đỏ bừng, liếc nhìn lẫn nhau, gắt gao cầm chặt tay đối phương.

"Thư Ân, đã lâu không gặp." Từ trong đám người có một thanh âm nữ nhân truyền tới, Tô Như đi giày cao gót, cả người mặc sườn xám màu tím, chất vải mềm mại bao lấy dáng người là lướt hấp dẫn, bộ ngực sữa nõn nang, bờ mông tròn trịa, đường cong gợi cảm mê người, câu dẫn không biết bao nhiêu tâm nam nhân ở đây. Khuôn mặt trang điểm tinh xảo, nhìn qua giống như mỹ nữ, chỉ là so ra kém với phong thái thiên sinh lệ chất của tiểu yêu, ngũ quan tinh xảo hết như được điêu khắc, khuôn mặt không trang điểm, tuyệt mỹ đến cực hạn. Dù vậy, so ra vẫn không thua kém dáng người của Tô Như, bởi vì trang điểm kiểu thanh thuần đáng yêu, nên kém đi một tia câu dẫn, quyến rũ.

Một câu vừa nói, ai ai cũng đều yên tĩnh, tự động tách ra lối đi cho Tô Như, cô ta đứng trước mặt tiểu yêu cười đến chân thành.

Giờ phút này, cả hai đang đánh giá nhau, ánh mắt sẫm soi xem xét kỹ càng, ai đối với ai cũng có vẻ tò mò.

Lâm Thư Ân bất động thần sắc mà che chắn trước người tiểu yêu, nhân dịp nói: "Đã lâu không gặp, chào mừng về nước."

Ánh mắt hắn đảo qua nàng không chút nào lưu luyến, sau đó liền ôm lấy tiểu yêu, cười nói: "Tôi đến muộn, tự phạt ba ly."

Các bạn học khác ai cũng hiểu ý, lại tiếp tục cười đùa.

"Khoan khoan, còn chưa có giới thiệu mỹ nữ bên cạnh mày là ai nha? Sẽ không phải là bạn gái của mày đi? Tên đầu gối như mày làm sao mà kiếm được một mỹ nữ xinh đẹp thế này vậy?"

"Người gốc có phúc của người gốc, mọi người, đây là bạn gái của tôi, em ấy là..." Nói tới đây hắn lại ngẩn người, lâu như vậy nên hắn cũng đã quên tên nàng.

"Em là Hứa Diệc Hàm, thỉnh mọi người chiếu cố nhiều hơn. Thư Ân ca ca có nói, mọi người đều là người rất tốt." Tiểu yêu tiếp lời, cười có chút e ngại.

Lâm Thư Ân nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

"không thể nào? Mỹ nữ xinh đẹp như thế, vừa gặp đã cho anh cái danh người tốt, đây không phải là làm anh thêm bối rối sao?" Người nào đó kêu rên một tiếng, cả đám liền cười ha hả, không khí xung quanh càng thêm náo nhiệt, riêng chỉ có Tô Như sắc mặt xanh mét bị cô lập ở một góc.

Bữa tiệc này có người vui có người buồn, tiểu yêu thỏa mãn mà vuốt vuốt chiếc bụng nhỏ đã phình to, vừa quay đầu đã thấy ánh mắt Tô Như gắt gao nhìn chằm chằm mình, biểu tình lạnh lùng, tràn ngập hàn ý, oán khí ngút trời.

Hứa Diệc Hàm làm bộ như không thấy. Vừa rồi Tô Như vẫn luôn muốn nói chuyện cùng Lâm Thư Ân, kể về cuộc sống ở nước ngoài có bao nhiêu khổ cực, tưởng tranh thủ được sự thương hại, nào ngờ Lâm Thư Ân hoàn toàn không quan tâm đến, lơ cô ta đi. Các bạn học khác cũng nhìn ra tình huống xấu hổ này, cũng không tiếp tục trò chuyện cùng cô ta.

Tô Như rất là tức giận, kỳ thật Hứa Diệc Hàm cũng không thể thả lỏng. Lâm Thư Ân đối với chính mình một lòng một dạ, luôn luôn nói lời ngon ngọt với mình, nhưng ngược lại tiểu yêu càng thêm thấy không thoải mái, nghĩ đến Tô Như ở trong lòng hắn, chắc chắn có ý nghĩa riêng biệt. Lấy kinh nghiệm ở nhiệm vụ thứ nhất của nàng, chờ Tô Như chính mình tự tìm đường chết, lúc đó mới là thời cơ tốt nhất để hủy diệt cái ý nghĩa riêng biệt này.

Để xem ai thiếu kiên nhẫn hơn.

Ăn xong cả đám lại đề nghị đi KTV, nhiều người nên bọn họ thuê 3 phòng khác nhau. Đồng Diệu cùng với Tô Như ở phòng khác, không chung phòng với bọn họ.

Ngày thường tiểu yêu ngủ rất sớm, lúc này nháo đến hơn 11 giờ, cả phòng trai lẫn gái đều đang uống rượu say sưa, ca ca hát hát, nàng cũng đã thật sự mệt nhọc. Nói với Lâm Thư Ân một tiếng, rồi đi vào phòng vệ sinh. Mắt thấy bóng dáng nàng ta biến mất ở cuối hành lang, Tô Như lạnh lùng cười, cũng đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20: Bạn gái mày là người sao?

Ánh sáng khắp nơi tỏa ra, chiếu lên đám người đang ồn ào nhốn nháo, hiện lên khuôn mặt tinh xảo của Tô Như, lại dấu đi biểu tình trên mặt, chỉ còn lại ý cười chua xót cùng khuôn mặt thương cảm, người ngoài nhìn đến, chỉ thấy nụ cười gượng gượng.

Bước chân nàng loạng choạng, ánh mắt mông lung, gần như muốn đụng vào góc sofa, khiến cho Lâm Thư Ân một bên đang xem di động chú ý đến.

Mấy năm không gặp, lại là mối tình đầu, nếu nói trong lòng không có cảm giác, đó là chuyện không thể nào. Giờ phút này, trong con người trong suốt của Lâm Thư Ân chính là hình ảnh gương mặt của Tô Như, dần dần có gợn sóng nhỏ, sự bông bột ngây ngô của thiếu niên thoáng chốc ùa về.

Lần đầu tiên hắn nhìn đến khuôn mặt tựa như thiên tiên đó liền yêu say đắm, điên cuồng, nóng bỏng, ôn nhu, gần như sùng kính mà bảo hộ nàng ta, muốn đem làm bảo bối của riêng mình, nhưng cuối cùng lại không thể vượt qua tàn phá của thời gian cùng khoảng cách.

"Thư Ân..." Tô Như nhìn ra thần sắc hơi phức tạp của hắn, đáy mắt xẹt qua một tia đắc ý, môi đỏ khẽ mở, ni non gọi tên hắn, thân hình mềm mại gục vào đầu vào hắn, hơi thở nhẹ nhàng mà phất qua cổ Lâm Thư Ân.

Thân mình hắn lập tức trở nên cứng ngắc, trừ bỏ tiểu yêu, hắn chưa bao giờ cùng người khác tiếp xúc thân mật như thế này, loại gần gũi như thế làm cả người hắn không thoải mái. Nhưng thấy vẻ mặt Tô Như có vẻ như đang say rượu, tinh thần buồn bã, lại có chút không đành lòng.

Hắn điều chỉnh tư thế ngồi, hắng giọng, nói: "Tô Như, không nên như vậy."

"Thư Ân, anh... Không còn yêu em sao?" Hai tay Tô Như ôm lấy cổ Lâm Thư Ân, ả chà chực khóc, thỏ lộ "tâm tình khi say": "Khi đó anh nói... Sẽ chờ em trở lại, em cho rằng, bất cứ khi nào em quay đầu lại, sẽ vẫn luôn thấy anh..."

Lâm Thư Ân giống như bị kích thích, hất tay nàng ta ra: "Tô Như, chuyện quá khứ thì còn nói làm gì? Lời nói khi đó, tôi không quên, cho nên mấy năm nay tôi không hề dây dưa, quấy rầy cô. Hiện tại tôi đã từ bỏ, cô cũng đã có cuộc sống của riêng mình."

Tô Như không nghĩ tới hắn sẽ phản ứng kịch liệt như thế, ánh mắt bị thương nhìn hắn chằm chằm: "Anh là đang giận em phải không? Cho nên anh mới cùng người khác ở bên nhau để chọc giận em? Em thừa nhận khi đó là do em quá ngây thơ, không biết quý trọng anh, nhưng hiện tại em đã hiểu rõ, cho em một cơ hội khác nhé, được không?"

Lâm Thư Ân có chút đau đầu: "Thật xin lỗi, tôi cùng với Hứa Diệc Hàm ở bên nhau là vì yêu nhau, không có liên quan gì đến cô. Cho nên về sau đừng nói những lời như thế."

Đối với bệnh nhân, Lâm Thư Ân luôn luôn có kiên nhẫn, nhưng với nữ nhân, hắn luôn bó tay không có biện pháp, ngay lúc muốn rời đi, lại bị Tô Như giữ lại. Trong nháy mắt da thịt chạm vào nhau, khuôn mặt Tô Như tràn ngập nước mắt, thấp giọng khẩn cầu: "Đừng đi, đừng nhẫn tâm với em như thế. Em biết anh không phải là người như vậy, trước kia người anh thương nhất là em, mặc kệ em làm chuyện quá đáng như thế nào, anh vẫn chưa bao giờ thật sự giận em, cho nên anh tha thứ cho em thêm một lần nữa được không? Thư Ân, anh không nhớ rõ sao? Chúng ta đã cùng đi qua nhiều nơi, cùng nhau làm nhiều việc, đã từng ôm từng đất tay nhau, em không tin rằng anh đã quên."

"..." Trong đầu hiện lên dòng hồi ức cũ. Mấy năm về trước, trước khi gặp được tiểu yêu, kí ức này đã bao lần hiện lên trong đầu hắn, nhưng mà hiện tại, Lâm Thư Ân đột nhiên phát hiện, bản thân đã không còn nghĩ tới Tô Như nữa. Nếu không phải đột nhiên nâng ta về nước rồi gọi điện thoại cho hắn, có lẽ hắn sẽ thật sự lặng yên mà quên nàng.

Tiểu Như thấy hắn ngần ngừ, tưởng hắn đã bị lời nói chính mình làm cho rung động, trong lòng mừng thầm, lại không biết Lâm Thư Ân đột nhiên đi qua, sự cố chấp của Tô Như mấy năm qua, bất quá chỉ là không cam lòng, phá vỡ sự hoàn mỹ ban đầu. Bản thân tự cho là đã yêu rất sâu đậm, cuối cùng lại kết thúc trong yên tĩnh, bình đạm, đột nhiên có một ngày nhớ đến, chính mình rất lâu đã không còn nhớ đến người ấy.

Thân là bác sĩ tâm lý, hắn đã an ủi qua không biết bao nhiêu bệnh nhân, nhưng đối với vấn đề của bản thân, cuối cùng vẫn không thể tự giải quyết.

"Thư Ân... Chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa, em so với cô ấy hiểu biết anh nhiều hơn, cũng thích hợp với anh hơn." Tô Như không biết Lâm Thư Ân đang nghĩ cái gì, ngược lại cảm thấy bản thân đã thành công một nửa, tay nhân cơ hội này mà sờ lên đùi hắn, cố ý vô tình mà vuốt ve, càng ngày càng nhích về phía trước.

Lâm Thư Ân đang muốn nói chuyện, đột nhiên đôi mắt trừng lớn, thần sắc hoảng loạn, Tô Như quay đầu nhìn lại, trước mắt không phải là tiểu yêu thì còn là ai?

Lúc này, hắn như ngồi trên đồng lửa, hơn nữa thân mình Tô Như đang dựa trên người hắn, một tay bám vào vai hắn, tay còn lại đặt trên đùi hắn, người ngoài nhìn đến, là một hình ảnh ái muội cỡ nào.

Ánh mắt ba người cứ thế giao nhau, trong không khí tựa hồ như có dòng điện bắn ra.

Tinh thần Lâm Thư Ân đại loạn, tiểu yêu chưa nói, Tô Như lại đột nhiên đứng lên đi đến bên cạnh nàng, trong mắt vừa hoảng loạn, xin lỗi: "Hứa tiểu thư, tôi cùng với Thư Ân chỉ là..." Dừng một hồi, giống như không thể tìm được từ thích hợp, khoe miệng toát ra sự chua xót, "Chúng tôi... Đã rất lâu không gặp nhau nên mới nói chuyện vài câu, xin cô đừng để ý."

Lâm Thư Ân cũng vội vàng giải thích: "Tiểu thỏ, không phải như em nghĩ đâu! Em đừng hiểu lầm, anh với cô ấy..."

Lời nói ra, cảm thấy thực không đáng tin, muốn tiếp tục, thế nhưng lại không biết phải nói gì cho tốt. Bởi vì chính mình thất thân, cho nên nhất thời không chú ý đến hành động ái muội giữa hai người? Thật không đáng tin. Đầu Lâm Thư Ân rối tung rối mù, mồ hôi túa ra không ngừng.

Hai người, một người làm bộ làm tịch, một cái miệng lưỡi vụng về, làm sao có thể qua mắt Hứa Diệc Hàm? Huống chi, cuộc nói chuyện vừa rồi, nàng cũng ở đó, từng lời từng chữ đều nghe đến rõ ràng rành mạch.

Đừng quên, nàng là yêu tinh nha.

Tu luyện khổ cực 500 năm, tiểu xảo vụng về của nhân loại, đây chỉ là trò vặt vãnh với nàng. Lâm Thư Ân và nàng quá quen thuộc lẫn nhau, cho nên vừa rồi hắn không phát hiện nàng đã thi triển pháp thuật yêu tinh.

Nữ nhân này muốn chơi trò khích bác ly gián như cũ, lừa gạt tiểu yêu là chuyện dễ dàng, nhưng còn Hứa Diệc Hàm? Ha ha.

Ba người giằng co dẫn đến sự chú ý của mọi người xung quanh, ánh mắt mọi người đổ dồn về chỗ này, trên mặt biểu tình như đang chờ mong được xem trò vui.

Đáng tiếc, bọn họ muốn nháo lớn hơn, nhưng nàng lại không muốn.

"Thư Ân ca ca, anh nói cái gì vậy? Vừa rồi đồng quá em không thể nhìn thấy gì, bản thân lại ngủ quên, khi nào chúng ta về nhà a? Còn có vị Tô tiểu thư này, không liên quan nha, không có chuyện gì đâu, nói chuyện cùng với Thư Ân ca ca không có thu tiền nên cô cứ thoải mái nha." Ngây ngô chớp chớp mắt, tiếng nói của nàng không lớn không nhỏ nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe thấy.

Các nam bạn học sôi nổi ngạc nhiên, làm sao có thể có một nữ nhân đơn thuần như thế? Hoàn toàn không ghen tuông khi thấy bạn trai mình nói chuyện với người yêu cũ, thật là ngây thơ đến hiếm thấy mà.

Còn các nữ bạn học, trong lòng một trận khinh thường, cười lạnh, ý tứ rõ ràng rất khinh bỉ kiểu người như Tô Như.

Tô Như cũng cảm thấy trên mặt như bị người ta tát một cái, nóng rất đau nhức. Tiệp nhân này, quả thật là đặc biệt rất tâm cơ, nhìn như vô hại, nhưng thật sự rất khó giải quyết. Khó trách cô ta có thể làm Lâm Thư Ân thần điên đảo, thật không biết ả ta đã sử dụng biện pháp hạ lưu gì nữa?

Trong lòng Tô Như thầm hận, nhưng trên mặt lại cười nói: "Hứa tiểu thư thật hài hước."

"Em một mối a? Được, chúng ta về nhà." Lâm Thư Ân nghe tiểu yêu nói cái gì cũng không thấy, nghĩ đến bộ dáng mơ hồ thường ngày của nàng, cũng không phải là không có khả năng, trong lòng lập tức thả lỏng, chỉ cần nàng không hiểu lầm là ổn, hiện tại hắn chỉ muốn đưa nàng về nhà, ôm nàng yên ổn mà ngủ một giấc.

Lúc này, một nam nhân tóc húi cua ăn mặc quần áo màu vàng rực rỡ từ trong đám người bước ra, ngũ quan bình thường, dáng người thấp bé, mang theo chút thô tục, nhìn qua thật đáng khinh. Hắn nói: "Lâm ca, thật vất vả mọi người mới có dịp tụ tập, giờ anh rời đi, có phải hay không quá không nề mặt chúng tôi?"

Hắn đứng là người đứng ra tổ chức tiệc lần này, Đồng Diệu.

"Đêm nay chơi cũng đủ rồi, về sau có cơ hội lại gặp mọi người, hiện tại bạn gái tôi hơi mệt, tôi muốn đưa em ấy về nhà." Lâm Thư Ân nhàn nhạt đáp.

"Trọng sắc khinh bạn, không nề mặt nhau à? Tôi có thể đưa cô ta đến gian phòng kế bên khách sạn để nghỉ ngơi, chúng ta lại tiếp tục, mới vừa rồi chưa cùng anh uống rượu, hôm nay chúng ta không say không về." Đồng Diệu ngoài cười nhưng trong không cười để nghị. Mọi người đều nghe ra trong giọng nói của hắn nồng đậm sự khiêu khích.

Lâm Thư Ân nhú nhú mũi: "Thôi khỏi, ngày mai tôi còn phải đi làm."

"Anh là lão đại, nghỉ một ngày còn không được sao?" Đồng Diệu lại tiếp tục đâm chọc. Vốn dĩ Đồng Diệu rất không ưa Lâm Thư Ân, hơn nữa nhìn đến quan hệ của hắn ta và Tô Như, lại càng thêm không vừa mắt. Bây giờ, Tô Như muốn hắn hỗ trợ, tuy rằng mấy năm nay hắn đã chơi qua rất nhiều nữ nhân, tuy không muốn coi trọng nàng, nhưng cũng rất vui lòng giúp đỡ cô ta dầm dấp Lâm Thư Ân dưới chân.

"Nào có được tự do như vậy, đều đã có hẹn với bệnh nhân cả rồi," Lâm Thư Ân cười cười, cầm lấy tay tiểu yêu, chuẩn bị chào tạm biệt.

Đồng Diệu căn bản bị làm lơ, nhìn thấy động tác của Lâm Thư Ân, tức khắc lạnh mặt, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: "Lâm Thư Ân, tao cho mày mặt mũi mày lại không cần, ở đây giả nhân giả nghĩa? Bạn gái này của mày, ha ha, nhan sắc, đáng người, đều rất ngon, chỉ là ——"

Tiếng nói của hắn ngày càng lớn, lúc này tất cả mọi người đã dừng việc ca hát nhảy múa lại, làm như cố ý mà vô tình chú ý đến động tĩnh bên này.

Sau đó, nghe thấy tiếng nói của Đồng Diệu, tất cả mọi người đều sợ ngây người: "Cô ta là người sao?"

Không khí xung quanh chợt ngưng đọng lại, một mảnh tĩnh lặng bao trùm, năm chữ vừa rồi tựa như thiên lôi giáng xuống, quanh quẩn trong tai mọi người.

Đồng Diệu rất hưởng thụ cảm giác mọi người tập trung nghe hắn nói, trong lòng đắc ý, khinh miệt mà liếc mắt nhìn Lâm Thư Ân, ánh mắt lại thoáng đảo qua dáng người pháp phông quyến rũ của tiểu yêu, nói tiếp: "Cô ta chính là một con yêu quái! Mày, thân là một bất yêu sư, thế nhưng lại cùng yêu quái ở bên nhau, còn mang ả ta tới tham dự buổi họp lớp, muốn hại chết chúng ta sao? Vốn dĩ tao muốn cùng mày nói nhỏ, khuyên giải vài câu, không nghĩ tới mày lại không biết điều như thế, có thể hay không mày đã bị ả ta mê hoặc!"

Lời này vừa nói ra, xung quanh tất cả ò lên, các bạn học nữ nhát gan trong nháy mắt hết lớn rồi xông ra ngoài, tiếng nghị luận rì rầm xung quanh không ngừng.

Tất cả mọi người đều biết trên đời này có yêu quái, phần lớn cũng biết rằng yêu quái cũng sẽ có thể hóa hình thành người, sau đó sinh sống ở đô thị của con người, mọi người cũng nghe được về những mối quan hệ bất đồng giữa người và yêu, quan niệm khác biệt, dẫn đến thái độ cũng không ưa gì nhau —— không nói đến bất yêu sư, người thường cũng như thế. Huống chi, mọi người ai cũng chưa từng gặp qua yêu quái chân chính.

Trong lúc nhất thời mọi ánh mắt đều tập trung trên người tiểu yêu, tất cả đều bao gồm ngạc nhiên, khủng hoảng, nghi ngờ, căm hận, chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Em ấy chính là người yêu của tôi!

Hứa Diệc Hàm liếc mắt nhìn Tô Như.

Thấy đây mắt cô ta thoáng hiện qua hàn ý cùng cười lạnh, sau đó là sợ hãi cùng kinh hoàng, chạy vụt đến bên người Lâm Thư Ân, hai tay ôm chặt lấy cánh tay hắn, kéo hắn rời khỏi Hứa Diệc Hàm, đôi mắt đầm đìa ngăn ngăn nước mà nhìn Lâm Thư Ân: "Thư Ân... Cô ta, cô ta có thật là... Là yêu quái?"

Đối với việc này cũng có chút ngoài ý muốn, tên Đồng Diệu này trước giờ chưa bao giờ gặp nàng, làm sao biết nàng là yêu tinh? Nhưng cũng không khó để nghĩ ra, người có thể hao tâm tổn trí mà điều tra nàng, cũng chỉ có Tô Như. Hành động xem ra rất nhanh, có lẽ cuộc điện thoại ngày đó là uy hiếp lớn với cô ta. Đây xem ra lại là chuyện tổ, càng nháo lớn như vậy, càng ép Lâm Thư Ân mau chóng ra quyết định.

Trong lòng Hứa Diệc Hàm cười cười, việc gây khó dễ cho nàng, nàng không cần phải ra tay ứng phó, nữ nhân thông minh cần phải biết cách làm cho nam nhân đứng ra bảo hộ mình.

Những ánh mắt sắc soi, tiếng nghị luận lú rú, tất cả đều tụ tập trên người tiểu yêu, giờ phút này, nàng tựa như bị dọa sợ, ngây ngốc mà đứng sững tại chỗ. Lâm Thụ Ân có thể cảm giác được lòng bàn tay nàng đầy mồ hôi, ngón tay run nhè nhẹ.

"Em, em..." Thanh âm tiểu yêu trầm thấp đến mức không ai nghe thấy, môi nàng run lên, muốn nói nhưng lại không thể nói.

Lâm Thụ Ân có thể cảm nhận được sự khiếp sợ cùng xấu hổ của nàng, từ khi tiểu yêu xuống nói, trừ bỏ việc bị người đuổi bắt sau đó gặp được Lâm Thụ Ân, chưa bao giờ bị người khác gây khó dễ, nhận lấy sự chán ghét cùng khinh bỉ của con người ở đây.

Đáng chết, hắn làm sao lại mang tiểu thỏ tới nơi này! Lâm Thụ Ân tự trách bản thân mình, nắm lấy bàn tay run rẩy của tiểu yêu, cảm thấy đau đớn cho nàng. Hắn dùng sức hất tay Tô Như ra, đem tiểu yêu ôm vào trong ngực, ánh mắt trước giờ ôn hòa nay như hai lưỡi dao sắc bén, nhìn chòng chọc Đồng Diệu.

Đồng Diệu đang đắc ý, bị Lâm Thụ Ân liếc mắt mà thân mình cứng đờ, lại nghe thấy Lâm Thụ Ân nói gần từng chữ một: "Không sai, em ấy là yêu tinh, bản thân tôi cũng là bắt yêu sư, nhưng bắt yêu sư không phải người phán quyết, yêu tinh cũng có tốt có xấu, không thể quơ đũa cả nắm. Các người ai cũng có khả năng gặp qua yêu tinh chân chính, về sau bọn họ có thể hóa hình thành người cùng nhau sinh sống trong thế giới này, họ có thể trở thành bạn bè, đồng nghiệp của các người, nhưng các người đã từng bị bọn họ thương tổn chưa? Tiểu thỏ là bạn gái tôi, hy vọng mọi người hãy tôn trọng em ấy, cũng chính là tôn trọng tôi. Tôi không thể thay đổi tư tưởng của người khác, các người nếu còn xem tôi là bạn học, thì hãy chấp nhận người bạn gái này của tôi, nếu cảm thấy không thể, tôi cũng không bắt buộc. Nhưng nếu ai muốn thương tổn em ấy, vậy thì đừng trách tôi không khách khí!"

Nói xong lời cuối cùng, từ trên người hắn phát ra khí tức nghiêm nghị cùng khí phách, toàn bộ phòng nhất thời yên tĩnh, bầu không khí đang sôi nổi lập tức lắng xuống, ai nấy cũng thức thời im lặng, thân mình cứng đờ không dám nhúc nhích.

Khí phách này không ảnh hưởng đến tiểu yêu, nhưng ngược lại Tô Như cùng Đồng Diệu đứng gần hắn nhất lại hứng chịu nặng nề, ước chừng khoảng một lúc sau mọi người mới ổn định tinh thần, Tô Như cảm giác cả người như bị hàn ý làm cho lạnh lẽo, thân thể run bần bật.

Cả phòng lặng im, Lâm Thụ Ân lại mân mê tay tiểu yêu, ôn nhu nói: "Đừng sợ, tiểu thỏ, anh mang em về nhà."

Tiểu yêu ngoan ngoãn mà cầm lấy tay hắn, theo hắn rời đi.

Bọn họ đi đến đâu, mọi người tự động tách ra nhường đường đến đó, không ai dám hó hé một chữ nào. Cho đến khi bọn họ rời đi được một lúc, không khí mới bình thường trở lại. Mọi người nhìn nhau, thần sắc phức tạp.

Khuôn mặt Tô Như cùng Đồng Diệu lại là một mảnh thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Bản thân cậu còn khó bảo toàn, còn muốn đi cứu ả ta?

Ngồi trên xe, sắc mặt Lâm Thụ Ân mới dần dần hòa hoãn, tiểu yêu nhìn thấy hắn yên lặng lái xe, cả hai ai cũng không lên tiếng.

Bàn tay Lâm Thụ Ân nắm chặt tay lái, lộ ra khớp xương rõ ràng, gân xanh quần quanh.

"Thụ Ân ca ca, anh không sao chứ?" Tiểu yêu luôn do dự, giờ phút này đã mở miệng.

Lâm Thụ Ân nhìn nàng, cười cười: "Không sao."

Tiểu yêu cúi đầu nói: "Thụ Ân ca ca, anh vừa rồi hình như, rất tức giận."

Lâm Thụ Ân trầm mặc một hồi, nói: "Anh không cho phép người khác khi dễ em, ai cũng không thể."

"Bọn họ có phải hay không, rất không thích em?" Tiểu yêu hỏi.

Lâm Thụ Ân không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, nếu có ngăn cách này giữa nàng và hắn, khoảng thời gian về sau rất khó vượt qua.

Tiểu yêu thấy hắn im lặng, giống như không thèm để ý, lo sợ đáp: "Không có việc gì... Chỉ cần Thụ Ân ca ca, chỉ cần có anh thích em là tốt rồi. Rất nhiều người, bọn họ... Bọn họ thật hung dữ, em chỉ thích anh nhất."

"Đồ ngốc." Lâm Thụ Ân duỗi tay sờ sờ đầu nàng, đầu mày cũng đã giãn ra chút ít. Không cần biết người ngoài hiểu lần như thế nào, giống như tiểu thỏ nói, chỉ cần bọn họ yêu thương lẫn nhau, tâm tình của hắn liền đặc biệt tốt.

Trong lòng vừa mới thả lỏng, lại thấy nguyên bản ô tô còn đang băng băng chạy trên đường đột nhiên toàn bộ biến mất, con đường và dòng người đang đi tới lui bên tòa cao ốc phút chốc như bị phù phép, bị che đậy lại. Toàn bộ mọi thứ xung quanh trừ bỏ con đường trống không kéo dài vô tận trước mắt, thì cũng chẳng còn gì, chỉ còn lại bóng tối bao trùm, một mảnh vắng lặng.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, phảng phất như mọi thứ đều đang dừng lại.

Đồng tử Lâm Thụ Ân chợt co chặt, một chân dẫm phanh lại, tiểu yêu không hề phòng bị, thân mình ngã về phía trước, sau đó nặng nề mà đập lưng vào lại ghế ngồi.

Xe dừng lại, Lâm Thụ Ân và tiểu yêu cùng nhìn về phía trước, đèn đường hai bên đều phát ra ánh sáng u ám, lắng tay nghe, cũng chỉ thấy tiếng thờ của nhau. Tiểu yêu có chút không rõ nguyên do, chuông cảnh báo trong lòng vang lên, giây tiếp theo, Lâm Thụ Ân liền gắt gao nắm chặt tay nàng, về mặt khuôn trương nhìn chăm chăm nàng, biểu tình nghiêm túc chưa từng thấy, hắn nói: "Tiểu thỏ, em ở lại nơi này, cho dù có chuyện gì xảy ra, nhất quyết không được rời khỏi chiếc xe này! Nghe rõ chưa?"

"Thụ Ân ca ca, anh, anh muốn đi đâu?" Tiểu yêu có dự cảm không tốt, vội vàng bắt lấy tay hắn, nôn nóng hỏi.

"Hắn tới!" Lâm Thụ Ân hít sâu một hơi, trấn định bản thân, cặp mắt đen nhánh của hắn tràn ngập thâm tình, "Nghe lời anh, được không? Tin tưởng anh, anh sẽ bảo vệ em thật tốt! Chờ đến lúc ta thi triển pháp thuật, em sẽ có thể có chút khó chịu, nhưng đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em."

Trong lòng lo lắng không ngừng tăng lên, nhưng ánh mắt kiên định của Lâm Thụ Ân làm cho nàng rất yên tâm, tiểu yêu buông lỏng tay, dặn dò: "Được, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng Thụ Ân ca ca, anh nhất định phải cẩn thận."

Lâm Thụ Ân gật gù đầu, mở cửa xe, hai chân thon dài đặt xuống mặt đất.

Đóng cửa xe lại, môi khẽ nhúc nhích, không tiếng động mà niệm chú, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, nhanh chóng hướng về thân xe điểm xuống: "Cầm yêu thuật, triển!"

Một đạo ánh sáng trong bóng đêm lóe ra, ập vào bên trong thân xe, cả người tiểu yêu run lên, cảm thấy hơi thở quen thuộc từ bốn phương tám hướng truyền tới, trong khoảnh khắc liền thấm vào da thịt, dung nhập khắp người. Hơi thở này bá đạo đến cực điểm, cả người nàng trong nháy mắt hoàn toàn bị trói buộc, phảng phất cảm giác như từng tế bào đều bị phong tỏa, không đến ba giây liền không thể duy trì hình người nữa, hóa thành tiểu thỏ lạnh run rẩy mà nằm ở ghế phụ lái. Nếu không phải thể xác và tinh thần nàng và Lâm Thụ Ân đã sớm giao hợp, chỉ cần cô hơi thở này cũng dễ dàng hôn phi phách tán.

Thật là pháp thuật lợi hại, đây là bất yêu sư đẳng cấp nha! Pháp thuật này ảnh hưởng đến trí não của Hứa Diệc Hàm, trong lòng chỉ có thể cảm thấy tiểu yêu vừa mới tu luyện thành người này, có thể chịu được một kích như thế của bất yêu sư. Trái Đất này quả nhiên thật nguy hiểm.

Lâm Thụ Ân làm xong chuyện, quay đầu nhìn về hướng nào đó trong không trung, lớn tiếng hỏi: "Vương Tử, cậu muốn thế nào?"

Hắc ám vẫn là hắc ám như cũ.

Giờ phút này, ở phương hướng mà Lâm Thụ Ân nhìn chăm chăm, bóng tối dần dần vận vẹo, từ giữa trời lên một bóng người cao to, khoác áo màu đen bên ngoài, chân đi giày da màu đen, cứ thế đứng giữa không trung đầy gió. Hắn không phải Vương Tử thì là ai?

"Lại gặp mặt, Lâm Thụ Ân." Vương Tử tà tà cười, lộ ra thần sắc dữ tợn, "Tôi muốn thế nào ư? Cậu nói đi? Tôi bày ra Hàng Ma đại trận pháp này, chẳng lẽ là để làm màu sao?"

"Cậu quả nhiên đã là đuổi ma sư. Lần trước ở khu 79, hàng loạt yêu quái đã chết, chính là cậu giết đi."

"Không sai, là tôi giết, bằng không làm sao có thể trong thời gian ngắn thế này mà tăng cấp như thế? Làm sao? Lâm tiên sinh có vẻ như rất khó chịu nhỉ?" Vương Tử trào phúng mà nói.

"Ít nói nhảm đi, hôm nay có tôi ở đây, cậu đừng mong dựa vào một sợi lông của tiểu thỏ!" Lâm Thụ Ân đánh xuống một quyền vào hư không, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm. Vô kiếm này được khảm nạm hình rồng tinh xảo, sinh động như thật, khi phách nghiêm nghị, hơi thở cuồng ngạo tỏa ra, nếu là yêu quái tu vi thấp, có thể bị thanh kiếm này dọa cho chết lên chết xuống. Chuôi kiếm có khắc một ký tự cổ xưa, "Lâm", ngay ở ngón cái Lâm Thụ Ân, một cô khối mũi nhọn nhọn tràn ra, quấn quanh trong tay hắn.

"Tốt a, Lâm gia trăm thiên kiếm, tôi đã sớm nghe danh." Khóe miệng Vương Tử giương lên, tay vừa động, một lưỡi dao chữ thập đen nhánh sắc bén xuất hiện, bóng loáng chói lọi, nhìn qua thập phần vô hại, nhưng Hứa Diệc Hàm cách đó không xa nhìn thấy vật này, tâm tình liền nóng nảy, máu cả người lưu chuyển, lửa đốt cực kỳ khó chịu. Nàng sợ tới mức rụt đầu lại.

Sắc mặt Lâm Thụ Ân cũng ngưng trọng, nhấp miệng, trong tay cầm trường kiếm, nghiêng nghiêng chém về phía trước, một đạo kim quang trong nháy mắt lóe ra, hướng Vương Tử bay đến. Lùi về sau hai bước, lấy đà, nhảy lên không trung, lại chém ra một kiếm, nhanh chóng như gió! Khí thế oai hùng!

Tay Vương Tử vung lên, lưỡi dao chữ thập sắc bén lượn vòng, hắn hừ lạnh một tiếng: "Tốt cho một trăm thiên kiếm, có thể chém đứt ma đạo của yêu

ting, đáng tiếc lại rơi vào trong tay cậu, lại dám chém về phía đồng loại chính mình, thật là sự sỉ nhục của Lâm gia mà!"

Lưỡi dao sắc bén xoay tròn, tạo ra vòng nhỏ màu trắng, nhanh như chớp mà bám lên thân kiếm.

"Cạch ---"

Chấn động mãnh liệt kèm với tiếng ầm ầm nổ lớn, đêm tối phảng phất như bị xé rách mà nổi lên tầng tầng lớp lớp nếp uốn.

Lâm Thư Ân không nói một lời, lập tức thi triển pháp thuật trên thân kiếm, mũi kiếm chìa ra, bắn ra một đạo tơ vàng, quanh co bay đi.

Vương Tử lui về sau nửa bước, lưỡi dao chữ thập trong nháy mắt mở rộng ra, che chắn trước người hắn.

Tay phải Lâm Thư Ân cầm kiếm, tay trái đánh ra một trảo, lam quang lóng lánh: "Long Đằng, ra!"

Hai ngón tay vừa điểm, trường kiếm chợt nhúc nhích, lấy tốc độ mắt thường không thể thấy được hóa thành một cái cự long - chính là vô kiếm được khảm nạm hình rồng kia? Con rồng vừa ra, liền ngửa mặt lên trời thét lớn, tiếng gào rống như muốn nổ tung bầu trời!

Mắt rồng mở to, tức giận mà trừng Vương Tử, ánh sáng hàn quang thoáng chốc bay ra, chụp lên hai bờ vai hắn.

"Đồ ma..." Vương Tử hung hăng mà búng ngón tay, nặn ra vài giọt máu, nhỏ lên lưỡi dao kia, khối đen bắt đầu tỏa ra, quấn quanh lẫn nhau, trong chớp lát liền biến hình thành một con cự thú. Con thú này như sư rồng như hổ, dường như thổi một hơi có thể làm nó tan biến, nhưng mặt mũi cùng với bộ dáng hung tợn khủng bố thế kia, làm người ta không dám đến gần.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, long trảo dừng ở đầu vai cự thú, lại có điểm không thích hợp, chỗ sư rồng tản ra kia, ngược lại đem thân rồng bao lấy, lượng khí đen lớn tùy ý quanh quẩn, quấn lấy thân rồng, làm nó không thể nhúc nhích, phát ra tiếng hô hung tợn.

Lâm Thư Ân cau mày, thủ đoạn của bất yêu sư cùng đuổi ma sư, đều là nhằm vào yêu ma, đối với việc sát thương lẫn nhau thì công hiệu không lớn, nhưng do thủ đoạn của đối phương vẫn chiếm ưu thế hơn, nếu bây giờ từ bỏ, thì sẽ không bảo vệ được tiểu thỏ.

Hắn còn đang lo âu, Vương Tử đã thừa dịp đánh tới, trực tiếp động thủ với hắn.

Trong lòng Lâm Thư Ân biết tối nay sẽ bất phân thắng bại, nên không công kích nữa, chỉ chú trọng phòng thủ. Niệm chú, thân hình khẽ động, cả người lao ra.

Giữa không trung, thân rồng cùng với cự thú trong đêm đen mà đấu đá lẫn nhau, Vương Tử một thân trang phục đen ẩn núp trong bóng đêm, giống như sát thủ vô tình, đang chờ đợi thời cơ tốt nhất, một kích giết chết con mồi. Mà bên này, Lâm Thư Ân linh động mà di chuyển, mỗi một lần ra tay, hàn quang chợt lóe, khí thế cuộn cuộn.

Tiểu thỏ co rúm ngồi ở ghế lái, nhìn thấy thân rồng khi thì vượn vẹo, khi thì tức giận ngoe nguẩy đuôi, mười phần sôi trào. Đêm đen thật tối, làm nàng chờ đợi trong khó chịu. Nhìn đến Vương Tử cùng Lâm Thư Ân càng giống như hai ngôi sao đang di chuyển, căn bản không thể thấy rõ động tĩnh của bọn họ, chỉ có thể nghe thấy tiếng vang lớn bạo phát, cùng với ánh sáng chớp động trong bóng tối, vui vui trong tai, thoát ần thoát hiện.

Ngay từ đầu còn không rõ, nhưng dần dần tiểu thỏ lần nhận ra rằng Lâm Thư Ân đã bị yếu thế.

"Oanh---" Một mảnh ánh sáng trắng xẹt qua, Lâm Thư Ân bay ra xa, phun ra một ngụm máu tươi.

Tiểu thỏ bất an mà từ chỗ ngồi nhảy lên, hai chân ngấn cào cào phía trước, trong lòng rối loạn, cảm giác dòng máu cả người chạy nhanh hơn gấp ba lần, đem cả người nàng như đốt cháy.

Chân sau của Lâm Thư Ân khụy xuống, một tay che miệng, ho khan, máu lớn phun đầy lòng bàn tay hắn. Theo bản năng mà nhìn qua chỗ tiểu thỏ, muốn tìm kiếm ánh mắt an ủi, lại thấy có người đang lên lút đập đập cửa xe, muốn phá giải Cẩm yêu thuật. Cũng không biết hắn đã thi triển bao lâu, thuật pháp cũng đã mơ hồ không thể chống đỡ.

Lâm Thư Ân kinh hãi, trên thực tế Cẩm yêu thuật này là thi triển trực tiếp trên người tiểu thỏ, xe chỉ là gián tiếp, đồng thời cũng giam cầm nàng lại, hình thành ngăn cách với bên ngoài, đây là hắn đang bảo vệ tiểu thỏ, phòng trường hợp tên Vương Tử kia ra tay với nàng. Chỉ cần tiểu thỏ ở bên trong không gãy giữa, bất yêu sư bình thường muốn phá giải thuật này cũng cần phải hao tâm tổn trí. Nếu không như thế, chỉ sợ người nọ đã sớm bắt tiểu thỏ đi.

Lâm Thư Ân không chần chừ suy nghĩ, lập tức lao đảo đứng lên, lúc này Vương Tử cũng chú ý tới hắn, hắn ta mỉm cười tàn khốc, thanh âm lạnh lùng vang lên: "Bản thân cậu còn khó bảo toàn, thế mà còn muốn đi cứu ả ta?"

Vừa nói, liền đem mười đầu ngón tay điểm vào không khí, hình thành một cái lưới lớn, trong nháy mắt đem Lâm Thư Ân bắt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 23: Tôi sẽ phế cậu!

Tiểu thỏ đối với động tĩnh bên ngoài rất lo lắng, chỉ thấy Vương Tử đều đánh ra sát chiêu, giống như muốn đem Lâm Thư Ân đẩy vào chỗ chết, run rẩy mà nhảy lên, chân trước còn dùng sức đập mạnh, hận không thể lập tức chạy ra ngoài đó. Đôi tai lông xù dài rũ xuống bên người, cái mũi nhỏ thút tha thút tha nức nở, mỗi phút ra tiếng than nhẹ. Lông trắng mềm mại, mượt mà trên người, đầu nhỏ rối bời, dựng lên, run rẩy đến lắc lư.

Lâm Thư Ân cũng thấy được năng.

Trong nháy mắt này, phảng phất như có thể nhìn xuyên qua cặp mắt xanh biển kia, cảm nhận được nội tâm nôn nóng bất an cùng với kịch liệt đau đớn của nàng.

Hắn đột nhiên cười cười.

Hai tay trên không vẽ thành một đường cong, tạo thành hình chữ thập trước ngực, lập tức hình thành một mảnh ánh sáng chói lọi ở đầu ngón tay, tia lửa bắn ra, khi hai ngón tay hắn khép lại, liền nhanh chóng bắn mạnh mẽ về phía chiếc xe đằng sau.

Tiểu thỏ kinh hãi, đầu nhỏ xoay qua một bên, liền thấy có một chiếc xe ở trong bóng tối ngùn ngụt bốc cháy. Không có độ âm, chỉ có ánh sáng chói mắt. Nhưng trong nháy mắt này, người nọ liền phát ra tiếng kêu to thê lương, kinh động trời đất, hai đầu gối hắn mềm nhũn, quỵ xuống trên nền đất lạnh lẽo, đôi tay gắt gao che đi khuôn mặt, muốn dập tắt đi lửa nóng trên mặt nhưng lại vô lực. Lửa cứ thế mà cháy, không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì trên mặt hắn, nhưng hắn lại cảm thấy cả người đau đớn, nhiệt độ cơ thể tăng cao lên, máu trong người sôi sục, cơn đau đớn cần quét cả người, thâm thấu bên sâu bên trong linh hồn, làm hắn sống không bằng chết.

"A, a!" Người nọ điên cuồng mà hét to, tiếng nói nhanh chóng trở nên nghẹn ngào, sau đó thì thào, tiếng nói đứt quãng mà cầu xin, "Tha mạng! Cầu xin anh... Tôi là... Bị người khác... Bị người khác sai khiến... Cầu xin anh, tha cho tôi!"

Tiểu thỏ bị dọa đến run bần bật, bộ lông trắng mượt run rẩy, nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, bị dọa đến đầu óc trống rỗng.

Thanh âm Lâm Thư Ân đột nhiên vang lên bên tai nàng, lời nói rõ ràng, ý nghĩa minh bạch: "Tiểu thỏ, bây giờ anh sẽ gỡ bỏ Cẩm yêu thuật cho em, cũng sẽ phá vỡ trận kết giới Hàng Ma này, lúc đó, em hãy lập tức chạy ngay, càng xa càng tốt, không cần phải quan tâm anh, không cần phải quay đầu lại."

Tiểu thỏ còn chưa tiếp nhận, lại nghe hắn nói tiếp: "Em yên tâm đi, anh sẽ có thể tìm được em. Bảo vệ tốt chính mình. Hãy nhớ kỹ, lập tức chạy trốn khỏi chỗ này, không cần quan tâm đến anh."

Trời buộc trong thân thể bị phá vỡ, tiểu thỏ lập tức cảm nhận được cơ thể tràn đầy sức sống cùng với tinh lực dư thừa trong người.

"Thư Ân ca ca, còn anh làm sao bây giờ?"

Tiểu thỏ vừa quay đầu lại, chỉ thấy giữa không trung, các vòng ánh sáng vây lấy Lâm Thư Ân, ánh sáng kia xuyên qua thân thể hắn, tựa như muốn chạm sâu đến linh hồn, nguồn ma lực mạnh mẽ nghiền nát thể xác và tinh thần hắn, so với việc lăng trì* thì càng thêm tàn khốc hơn.

**Lăng trì (tùng xẻo): phương thức tử hình này dùng dao xẻo từng miếng thịt trên người tội nhân trong một thời gian dài, cuối cùng dẫn đến cái chết.*

Lâm Thư Ân ngay lập tức bị thương, nhưng để bảo vệ tiểu thỏ, nên không tránh, cứ thế mà tiếp nhận công kích của Vương Tử, cả người bị chọc thủng như cái rỗng, trong khoảnh khắc máu chảy không ngừng.

Nhưng tiểu thỏ lại không thể thấy tình cảnh đó, ngay khi ánh sáng xuyên qua thân thể Lâm Thư Ân, toàn bộ bầu trời liền trở thành một màu đen nhánh.

Thỏ con thì có thể có nước mắt sao? Hứa Diệc Hàm đột nhiên ngỡ ngàng mà nghĩ đến vấn đề này.

Đôi mắt xanh biển to tròn chớp chớp, nước mắt không ngừng tuôn ra, thấm ướt cả bộ lông trắng mượt của nàng.

Hứa Diệc Hàm hóa hình thành người, nhìn về phương hướng của Lâm Thư Ân và Vương Tử, giờ phút này nơi đó cái gì cũng chẳng có, nàng biết nhất định một kích đó đã làm Lâm Thư Ân bị thương, vì hắn không muốn làm nàng lo lắng, lưu luyến thế nên mới giả bộ, gắng gượng.

Xuống xe, nhìn đến hào quang cách đó không xa, âm thanh âm ỉ từ phương xa mơ hồ truyền tới - đó chính là phương hướng trốn thoát mà Lâm Thư Ân đã chỉ nàng.

Hứa Diệc Hàm đột nhiên nghĩ đến những bộ phim truyền hình máu huyết hay những bộ ngôn tình tiểu thuyết, ngay lúc nguy hiểm, nam chính giúp nữ chính chạy trốn, thế mà cô ta còn giả vờ dây dưa lôi kéo, khóc lóc ní non, "Em không, em muốn ở bên cạnh anh." Khi đó nàng từng cười nhạo cô ta thật ngốc nghếch, rõ ràng ở lại chỉ tăng thêm rắc rối, còn làm ra vẻ tất cả vì nam chính, cuối cùng cả hai cùng chết.

Nhưng hiện tại, nàng mới có thể thật sự cảm nhận được loại tâm tình này.

Thống hận chính mình vô năng, chỉ có thể chờ đợi người khác đến cứu, loại tâm lý trở thành gánh nặng cho người khác, đứng nhìn người trong lòng mình chịu đau đớn, tổn thương, so với chính mình tìm chết còn khó chịu hơn.

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, Hứa Diệc liên tục xoay người, muốn nhìn rõ khung cảnh hắc ám kia, nhìn rõ tình cảnh của Lâm Thư Ân.

Lại nhìn một cái.

Chỉ là không thể. Nếu có thể nhìn thấy, nàng cũng không muốn rời đi.

Lúc này, Lâm Thư Ân tê liệt nằm trên mặt đất, hô hấp đứt quãng.

Vương Tử đi đến trước người hắn, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đầy vết máu - khung cảnh này nhìn qua thật sự là quá hung ác.

"Cậu thật sự yêu con yêu tinh đó?" Trong giọng nói hắn mang theo nghi hoặc, còn có nồng đậm trào phúng. "Thật là một tình yêu cảm động lòng người. Nhưng, có phải hay không, cậu đã xem quá nhiều phim truyền hình? Chẳng lẽ cậu cho rằng, không có cậu, cô ta có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi?"

Sắc mặt Lâm Thư Ân khê biến, như là đang cười, máu đỏ nhuộm cả đôi mắt hắn: "Cậu đoán thử xem?"

Hắn rút trường kiếm nhàn nhạt sương mù được quấn bên tay phải ra, che đi vết máu tay.

Vương Tử liền nhắm mi, còn chưa mở miệng, lại nghe thấy tiếng cự long rít gào. Quay đầu lại, thấy thân rồng bay lên trời cao, phá vỡ tan phòng tuyến cửa cự thú. Sau đó, nó quay người, đáp xuống, tiếng gió phàn phật vang lên, tức khắc nghe được một tiếng thét kinh thiên động địa.

"Gào--!"

Hắc khi ngưng tụ cắn xé cự thú, rất nhanh đã không thể nhận ra hình dáng cũ của nó.

Vương Tử còn chưa hết kinh ngạc, thân thể phải chịu phản phệ mãnh liệt, làm hắn chảy máu không ngừng. Loại triệu hồi ma thú này là dùng máu tươi, một khi ma thú chết, đối với hắn cũng không tốt. Mắt thấy rồng đã sắp đem cự thú xé nát hoàn toàn, hắn cố nén cơn đau đớn, ý đồ muốn giải trừ ma pháp.

"Hôm nay, mém chút cậu đã làm cho tôi phải nếm trải tư vị mất đi người thân yêu." Lâm Thư Ân ngã trên mặt đất, nghĩ đến có người có thể lặng yên mà tiến vào đại trận Hàng Ma, ngay cả Vương Tử cũng không phát hiện, suýt nữa dưới mí mắt hắn đem tiểu thỏ bắt đi, đau đớn này làm tim hắn bất giác đập nhanh hơn. Hắn nhàn nhạt mà liếc nhìn Vương Tử, giờ cánh tay lên, đem sức mạnh bản thân và cự long tăng lên, nhẹ giọng nói: "Tôi muốn, phế cậu."

Vương Tử kinh hãi: "Không thể nào!"

Dù cho Vương Tử có cố gắng thi triển pháp thuật như thế nào, nhưng trong nháy mắt tốc độ của cự long bành trướng, đem cự thú kia một ngụm nuốt vào.

"Mày... Chuyện này, chuyện này không có khả năng!"

"Chỉ cần có sức mạnh, không gì là không thể." Hắn miễn cưỡng đứng lên, cơn ngaoi đen nhánh chiếu đến càng thêm làm hắn hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Anh mệt mỏi quá, chúng ta về nhà...

Hứa Diệc Hàm nghe lời rời đi, nhưng không đi xa.

Nàng vừa đi vừa khóc, mỗi bước đi cứ như một nhát dao đâm vào tim. Tâm giờ phút này như bị xé thành hàng ngàn mảnh nhỏ, đau đớn này, thật không dễ chịu chút nào.

Đề rời xa Lâm Thư Ân, một bước đi xa như ngàn dặm. Hứa Diệc Hàm không biết bản thân mình làm sao có thể đi đến trung tâm phố xá sầm uất, trở về với phàm trần.

Từ lúc rời xa không gian hắc ám kia, Hứa Diệc Hàm phát hiện bản thân đứng ở bên xe của Lâm Thư Ân, xe vẫn đứng chỗ cũ, bên trong không có một bóng người.

Đêm khuya, xe chạy trên đường không nhiều, ngẫu nhiên có mấy chiếc xe gió mà chạy vụt qua, đèn xe chiếu thẳng vào mặt nàng, ánh sáng chói lòa làm nước mắt nàng chảy ra càng nhiều hơn.

Nàng chậm rãi nhích bước chân, tâm tư bay bổng mà đi. Không biết bản thân đang đi hướng nào, lại cũng không muốn đi quá xa.

Hơn nửa đêm, lại có một vị mỹ nhân hai mắt vô thần bước đi trên đường, bộ dáng cả người chật vật, khuôn mặt tuôn trào nước mắt, làm mọi người qua đường sợ hãi, dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên nhìn nằng.

Hứa Diệc Hàm chưa từng cảm thấy bản thân lại cô đơn như thế.

Thời gian từng chút một trôi qua, bóng đêm dần dần bao phủ, người qua đường càng ít dần, đa số cửa hàng lớn nhỏ đều đã đóng cửa, chỉ còn có ánh sáng chớp lóe của đèn đường, chiếu lên tia sáng yếu ớt. Hứa Diệc Hàm rốt cuộc không chịu nổi nữa, ngồi xõm xuống trên đất, hai tay ôm lấy đầu gối gọi tên Lâm Thu Ân. Nước mắt sớm đã khô cạn, hai đầu vai run rẩy, không tiếng động mà gào khan.

Nàng đã sớm không còn để ý đến nhiệm vụ, trong lòng đều là thật tâm thật ý yêu thương tên tiểu tử kia, hắn vẫn luôn ôn nhu hồn nhiên như vậy, cung chiêu yêu thương nàng, hiện giờ vì bảo vệ nàng mà bản thân lại rơi vào tình cảnh như thế...

Hứa Diệc Hàm càng nghĩ, trong lòng càng đau đớn, bị thương, sợ hãi cứ thế bao trùm trái tim.

Đúng lúc này, một cái ôm ấm áp mà quen thuộc sau lưng truyền tới, trong nháy mắt nàng rơi vào một lồng ngực vững chắc, rộng lớn.

Hứa Diệc Hàm ngẩn ra, quay đầu lại nhìn đến người đang dính đầy máu trước mắt, hắn không phải Lâm Thu Ân thì còn là ai?

Nam nhân tuần mỹ trước mắt, Hứa Diệc Hàm tuy mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt này, thế nhưng lúc này, lại thật hồi hộp, khẩn trương, sung sướng. Khuôn mặt sắc bén, góc cạnh, cằm cong hoàn mỹ, lông mày đen nhánh, lông mi thon dài, đôi mắt thâm sâu, mũi cao thẳng tắp, còn có đôi môi mỏng xinh đẹp, mỗi một đường nét đều cứ thế khắc sâu trong lòng nàng.

Gương mặt dính máu bỗng nhiên mỉm cười, cười lộ lên như hoa mùa xuân nở.

"Thu Ân ca ca!" Hứa Diệc Hàm dùng sức ôm lấy hắn, chặt đến nỗi suýt làm hắn nghẹt thở.

Trong mắt Lâm Thu Ân tràn ngập nhu tình cùng sùng nịnh: "Tiểu thỏ, làm em lo lắng rồi. Không có việc gì, không có việc gì. Anh đã nói rồi, anh sẽ bảo vệ em thật tốt..." Hắn vuốt tay sờ sờ khuôn mặt của tiểu thỏ, "Tại sao em lại đi đến nơi này? Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, hắn ta lại đuổi theo, em sẽ gặp nguy hiểm..."

"Nào có chuyện gì ngoài ý muốn! Có anh bảo vệ em, hiện tại cũng vậy, về sau cũng thế, cho nên em sẽ không sao. Em sẽ không rời ra anh, một bước cũng sẽ không đi đâu, hu hu..." Hứa Hàm lại khóc, tròng mắt to tròn giống như một hồ nước sâu thăm thẳm, làm nàng muốn ngừng khóc mà không thể.

"Đồ ngốc... Còn may em chưa rời đi, nếu không anh cũng sẽ..." Lâm Thu Ân vừa nói, đôi mắt cũng khép dần lại, "Anh mệt mỏi quá, chúng ta về nhà..." Tựa vào trên vai tiểu thỏ, thân thể vẫn luôn căng chặt giờ phút này rốt cuộc cũng có thể thả lỏng, thư thái.

"Được, chúng ta về nhà, chúng ta về nhà..." Nàng gắt gao mà ôm hắn, nước mắt dừng trên vai hắn, trong lòng vừa đau đớn vừa ấm áp, đau vì thương thế của hắn nhưng rồi lại cảm thấy may mắn vì hắn đã trở lại bên cạnh nàng.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ, hai thân ảnh thon gầy cứ thế mà tựa vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Tiểu thỏ, gả cho anh đi!

Một năm sau.

"Ha, rốt cuộc cũng 'ra tù'!" Lâm Thu Ân đuổi đuổi cánh tay, sau đó vắn vẹo eo.

"Thu Ân ca ca mỗi ngày chỉ nằm ở trên giường, ăn rồi lại ngủ, có ai ở tù mà sướng thế không?" Hứa Diệc Hàm che miệng cười.

"Nếu không phải ngày đó sử dụng năng lượng gia truyền, kinh động đến ba mẹ, họ sẽ không chạy tới giam giữ anh một năm. Làm ta chán muốn chết mà."

"Thu Ân ca ca nói như vậy không đúng, cô chủ đều là vì tốt cho anh, anh không biết bộ anh dạng anh lúc đó nhìn dọa người như thế nào đâu." Hiện tại, Hứa Diệc Hàm nói đến sự việc ngày ấy vẫn còn có chút xúc động.

Lâm Thu Ân vội nói: "Được, không nói việc này nữa, thế này không phải là tốt rồi sao?"

"Vâng a." Hứa Diệc Hàm híp mắt cười lộ lên.

Lâm Thu Ân đột nhiên cười thật tươi, quỳ một gối xuống, lấy ra một cái nhẫn đưa đến trước mặt nàng: "Tiểu thỏ, anh yêu em, hãy gả cho anh đi. Ba mẹ

đã thúc giục anh rất nhiều lần, bảo anh tranh thủ rước em về nhà, miễn cho đêm dài lắm mộng."

Hứa Diệc Hàm lập tức ngây ngốc tại chỗ, đột nhiên có trăm lại cảm xúc hỗn độn trong lòng.

Cầu hôn! Việc này đồng nghĩa với việc, nhiệm vụ sắp kết thúc!

Lâm Thư Ân dưới con tức giận đã đem Vương Tử đánh đến trọng thương, lại gặp phản phệ bị cự thú cắn nuốt, công lực giảm đi, về sau bị phế bỏ tư cách của một đầu ma sư, giờ không rõ tung tích.

Còn Tô Như lúc trước rắp tâm hại chết tiểu thỏ, dùng tiền mua chuộc bắt yêu sư đuổi giết tiểu thỏ, lại làm bị thương đến Lâm Thư Ân. Từ trong miệng tên bắt yêu sư kia biết được sự thật, lúc sau liền dùng lời nói cứng rắn mà răn đe Tô Như, cả đời này không muốn gặp lại cô ta.

Bởi vì biết thủ đoạn trong gia tộc rất tàn khốc, thế nên hắn không đem việc này nói cho ba mẹ biết, nhưng làm sao có thể giấu được Lâm gia, không lâu sau cả nhà Tô Như bị phá sản, nợ nần chồng chất, cô ta bị bắt gả cho con trai bị ngốc nghếch của một người bán than, mẹ chồng lại cay đắng, khắc nghiệt, cuộc sống trôi qua rất cực khổ.

Tô Như muốn tìm đến Lâm Thư Ân nhờ giúp đỡ, nhưng hắn lại không cho nàng cơ hội, ngược lại bị mẹ chồng phát hiện, liền hung hăng giáo huấn một phen. Cô ta chết tâm từ đó, không đến nửa năm sau, nghe nói bị mắc bệnh trầm cảm.

Rốt cuộc cũng có thể hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ, vì nàng báo thù rửa hận, vì nàng giữ chặt tình yêu.

Trong mắt Hứa Diệc Hàm xẹt qua tia sáng, có cảm động, rồi lại lạnh lùng không rõ, ta khẽ mở miệng: "Em đồng ý."

Lâm Thư Ân vui mừng ra mặt, đem nhẫn kim cương đeo vào ngón tay mảnh khảnh của nàng, kích cỡ vừa chuẩn.

Ánh mặt trời vừa khuất, Lâm Thư Ân bế nàng lên, nàng vẫn mảnh khảnh, nhẹ nhàng như thế, bế nàng đi tới đi lui mà không hề tổn chút sức nào.

Ngày hôm sau, Lâm Thư Ân đưa Hứa Diệc Hàm đi làm công chứng ngay.

Nhìn nam nhân đang nôn nóng trước mặt, nàng chớp mắt, có chút ngưng ngững hỏi: "Anh và chú dì... Ba... Ba mẹ nói sao? Cứ thế mà đi công chứng sao?"

"Khi nào chúng ta lấy được giấy chứng nhận kết hôn, sẽ cho bọn họ một bất ngờ!"

"Hả?"

Hứa Diệc Hàm còn chưa hết ngỡ ngàng, đã bị Lâm Thư Ân đẩy vào xe, giẫm nhanh chân ga, "Vút...", chiếc xe cứ thế lao đi. Mười phút sau, hai người đã đứng trước cửa Cục Dân Chính.

Hứa Diệc Hàm ngoác nhìn Lâm Thư Ân thuần thục mà lấy giấy tờ ra, sau đó bắt đầu điền vào. Khi viết đến thông tin bên nhà gái, hắn ung dung lấy ra CMND cùng với sổ hộ khẩu của "Hứa Diệc Hàm".

Nhìn bộ dáng này của hắn, người không biết còn tưởng rằng hắn đã kết hôn mấy lần rồi nha... Từ từ? Làm sao hắn có được CMND cùng với sổ hộ khẩu của nàng? Hứa Diệc Hàm nghĩ mãi không ra, liền lay lay hắn mà hỏi.

Lâm Thư Ân nể yêu nàng một câu, cười đến sáng lạn, nhỏ giọng nói: "Ba mẹ đã sớm giúp em chuẩn bị những thứ này, không phải anh đã nói rồi sao, lúc trước bọn họ đã hạn không thể nâng em từ trên giường bệnh chờ tới đây, ngay lập tức cùng anh kết hôn nha."

"..."

Mí mắt Lâm Thư Ân cong cong, trong mắt đều là ngọt ngào.

Nộp đơn, chứng nhận, kiểm tra sức khỏe, chụp ảnh... Nhìn xuống, trông mắt dán vào quyển sổ chứng thức kết hôn màu hồng của hai người, trong lòng Lâm Thư Ân và Hứa Diệc Hàm đều bang bang nhảy dựng.

"Chúc mừng, hai người về sau chính là vợ chồng của nhau, hãy cùng nhau chung sống hạnh phúc." Nhân viên cười cười đưa giấy chứng nhận cho bọn họ, khoảnh khắc cầm lấy tờ giấy ấy, trong đầu Hứa Diệc Hàm "Đinh..." một tiếng.

"Thu phục bắt yêu sư, nhiệm vụ hoàn thành."

Phù, hôm sau qua thế giới khác nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Phiên ngoại: Tiểu thỏ

"Tiểu thỏ, anh về rồi! Xem anh mua cái gì cho em này?" Lâm Thư Ân vừa vào cửa đã cao hứng mà la to, hần cầm trong tay một bao cà rốt bụi thật bụi, vừa to mà vừa dài.

Thỏ yêu tuy rằng là yêu tinh, nhưng rốt cuộc vẫn là con thỏ nhỏ, yêu thích ăn cà rốt. Lúc trước, khi vừa nghe thanh âm Lâm Thư Ân mở cửa, tiểu thỏ nhất định sẽ bay nhanh ra mà nghênh đón hần, hôm nay sao lại chẳng có động tĩnh gì?

Lâm Thư Ân buông cà rốt trong tay xuống, đi về phía phòng ngủ, vừa mới tiến vào, đã bị tên vu vật gọi cảm nằm trên giường câu dẫn, hai mắt phun hỏa, chân đứng không vững. Ngay chỗ đứng quần nhanh chóng dựng lên thành một cái lều nhỏ, một dòng máu ấm từ trong lỗ mũi trào ra.

Trước mắt hần là...

Là...

Cái gì nhaaaa?!

Chỉ thấy tiểu thỏ nằm nghiêng trên giường, mặc một bộ nội y tình thú hình con thỏ, mái tóc xoắn dài tùy ý buông xõa trên vai, sóng lưng trắng nõn gợi cảm, xương sống lõm xuống kéo một đường dài xuống tới phần eo, cùng với kẻ mộng sâu hun hút kia, bị nội y che đi một nửa, làm hần càng thêm mất không chế.

Sau lưng là hình chữ V, kéo dài đến kẻ mộng chỉ còn một đường hẹp hẹp, gắt gao bao lấy hai quả đào to bụi.

Hai cái dây lưng quấn lấy cعن cổ tuyết trắng, trên cổ còn quấn một cái nơ con bướm, xương quai xanh xinh đẹp cùng với bộ ngực sữa no đủ hơn phân nửa lộ ra bên ngoài, phần ngực thắt chặt nâng cao hai cái bánh bao, khe rãnh mê người, làm hần có những suy nghĩ thật mạnh mẽ. Nửa bộ ngực sữa bị che đi, trên đó còn có một nhúm lông trắng nhỏ, thật là muốn phun máu mà.

Xuống dưới, miếng vải tam giác nhỏ che đi khu rừng tư mật, bên hông căng chặt, phác họa ra một hình ảnh làm hần nhiệt huyết sôi trào, hần có thể tưởng tượng đến tư vị mê người của u cốc kia.

Làm hần không thể chịu đựng nổi đó chính là, mái tóc dài xoã tung, hai cái tai nhỏ xù xù rũ xuống, mộng nhỏ cong lên, ở giữa còn có một cái đuôi nhỏ, nội y tình thú thật hại người mà.

"..."

"..."

Tiểu thỏ khăn trương duy trì tư thế kia, nhìn chằm chằm biểu tình của Lâm Thư Ân, thấy hần đầu tiên là ngây người, sau là si mê, tiếp đến là nhè nhẹ điên cuồng, dần dần có chút không hiểu rõ hần, trong lòng càng thêm bất an.

Ngay khi máu mũi hần chảy xuống, tiểu thỏ cả kinh nói: "Anh, anh bị chảy máu mũi..."

Lâm Thư Ân chạy nhanh ra ngoài, phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, rất nhanh đã quay lại, như gió mà bay đến trước mặt nàng, lấy tốc độ ánh sáng mà rút hai tờ giấy nhét vào trong mũi. Sau đó hần đứng yên, hô hấp dồn dập, ngực kịch liệt phập phồng.

"Anh, anh bị em dọa sợ rồi sao? Em... Em thấy trên mạng người ta nói mặc như vậy sẽ rất gợi cảm, cho nên..." Hai chân tiểu thỏ khép lại, ngồi trên giường, ủy khuất mà nhìn Lâm Thư Ân. Hai tai xù xù rũ xuống, "Có phải nhìn em rất kì quái phải không? Hai lỗ tai này cứ như thế đó, em không thể làm cho nó đứng thẳng lên được a."

Nàng một bên nói, một bên đưa tay lên tai, đùa đùa nghịch nghịch, cuối cùng chịu thua, cứ thế để nó rũ xuống.

Lâm Thư Ân không nói một lời. Động tác nhanh nhẹn mà đem quần áo cởi ra, cعن thịt khó nhìn sớm đã đứng thẳng dậy, theo từng bước đi của hần, trên dưới mà đóng đưa.

Tiểu thỏ thấy cعن thịt dừ tợn bưng bưng phần chắn, có chút kinh ngạc: "Thư Ân ca ca..."

"Kêu ông xã!" Lâm Thư Ân đi tới bên mép giường, thanh âm khàn khàn.

"Ông, ông xã..." Hu hu, sau khi vẫn hôn, vẫn không sửa đổi thói quen.

Cعن thịt như hưởng ứng mà ở dưới này kêu to, lại bành trướng ra một phần, gân xanh ở rìa bên ngoài, lại càng vô cùng hung hãn. Quy đầu đỏ lên, mề mất thấm ướt chút dịch trắng đục.

"Bà xã ngoan, liếm cho ông xã nào." Lâm Thư Ân sờ sờ đầu nàng, ra lệnh nói.

Tiểu thỏ ngoan ngoãn mà quỳ bò xuống, một tay nắm lấy thịt hành thơ to kia, đầu lưỡi linh hoạt vờn ra, nhẹ nhàng mà liếm mát. Cứ thế mà cố gắng há miệng to ra, đem quy đầu to bụi ngậm lấy, miệng nhỏ bị căng ra, đầu lưỡi cứ vờn quanh, xoa xoa quy đầu đến sung sướng.

"A..." Lâm Thụ Ân thoải mái kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn tiểu thỏ nhu thuận, nghe lời, hai cái tai xù xù vẫn còn đang rũ xuống, theo động tác của nàng mà lắc lư qua lại. Lâm Thụ Ân không nhận được nữa, đưa tay ra cầm lấy, bộ lông trắng mượt lướt qua lòng bàn tay hắn, hai tai hồng nhợt cứ né tránh hắn, chỉ cần hắn dùng sức một tý, là có thể niết đau vật nhỏ đáng yêu này.

Đáy lòng hắn dâng lên một khoái cảm vi diệu, đang quỳ gối hầu hạ hắn, là một nữ nhân gọi cảm, cũng là một con thỏ nhỏ yếu ớt, cũng là yêu vật có sức mạnh hút bay hồn phách con người. Tuy có thể gây thương tổn cho hắn, nhưng cũng có thể bị hắn đánh bại, giờ phút này lại đang ngậm lấy dương vật cường tráng của hắn, tận lực giúp hắn giải tỏa dục vọng.

Khoái cảm khi thịt hành được bao bọc trong cái miệng nhỏ của nàng làm hắn thỏa mãn không thôi, cứ tưởng tượng đến bước tiếp theo, dục vọng liền sôi sục như chưa từng có.

Lâm Thụ Ân đột nhiên rút gậy thịt ra, một tay nắm lấy bộ nội y tình thú của tiểu thỏ, dùng sức xé rách ra.

"A..." Nàng đột nhiên bị dọa sợ, kinh hô ra tiếng, thần sắc sợ hãi, nhưng lại làm Lâm Thụ Ân càng thêm điên cuồng, làm lý trí hắn càng thêm mất khống chế.

Nguyên bản, bộ ngực sữa đang như ẩn như hiện thì giờ phút này lại hoàn toàn bại lộ ra, hắn nhìn muốn đỏ cả mắt, ôm eo tiểu thỏ, động tác thô bạo mà đem nàng lật ngược lại, phần lưng trắng nõn cùng với hai cánh mông vênh lên như món ngon đưa đến bên miệng, làm hắn thèm khát không thôi.

Đưa tay đến xem xét cửa huyết, dâm thủy đã tràn lan, hắn nói: "Tiểu thỏ, em càng ngày càng dâm dăng, mặc thành như thế câu dẫn anh, vừa mới liếm vài cái cho ta, chính mình liền ướt. Có phải, cái miệng phía trên ăn còn thịt của ông xã, thì cái miệng phía dưới cũng thèm khát?"

"Hu hu... Thụ Ân ca ca, em..."

Côn thịt nóng bỏng đã đặt ở cửa huyết, ở bên ngoài vờn qua vờn lại trên chọc, nhưng lại không đi vào.

Tiểu thỏ bị hắn nói mấy câu liền đỏ mặt, hơn nữa lỗ nhỏ ướt át bị quy đầu cực đại ma sát, cũng rất khó chịu, chỉ cảm thấy phía bên dưới thật trống rỗng, lại ngứa, rất hy vọng cây gậy thịt kia nhanh chóng tiến vào, lấp đầy thể xác và tinh thần hư không.

"Muốn à? Dâm thủy của em chảy ướt cả giường rồi." Lâm Thụ Ân vừa nói, vừa đem ngón tay dính nước, kéo ra thành một sợi chỉ bạc, đưa đến trước mặt tiểu thỏ, "Ném thử dâm thủy của em đi."

"Không... Không muốn, rất dơ..." Tiểu thỏ lắc lắc đầu, thân mình vặn vẹo, vừa lúc khó khăn lắm mới đem được đỉnh đầu quy đầu nuốt vào.

Lâm Thụ Ân thuận theo nàng kích thích vài cái, ở cửa huyết cứ ra ra vào vào, làm nàng càng thêm khó chịu, mông nhỏ càng thêm không an phận, muốn nuốt luôn cả gậy thịt vào.

Lâm Thụ Ân làm sao có thể thỏa mãn nàng, kiên trì nói: "Tự ném dâm thủy của mình, nói em rất dâm dăng, thích bị côn thịt của ông xã cắm vào, anh liền cho em."

Tiểu thỏ khóc không ra nước mắt.

Trước nay đều là ôn nhu săn sóc, yêu thương chiều chuộng nàng, Lâm Thụ Ân như thế nào đột nhiên trở nên hư như vậy? Đây là chuyện rất xấu hổ... Nhưng mà, tiểu huyết lại rất ngứa, rất muốn côn thịt của ca ca...

Lý trí cùng dục vọng mâu thuẫn nhau, nhưng rất nhanh đã bị đánh bại, tiểu thỏ hé miệng, đem ngón tay hắn ngậm vào trong miệng, ăn dâm thủy chảy ra từ chính u cổ của mình. Có mùi ngọt tanh cùng với mùi dục vọng bùng bùng phản chấn.

Ăn sạch sẽ rồi, tiểu thỏ thấp giọng cầu xin: "Em... Em rất dâm dăng... Thích bị côn thịt... Côn thịt của ông xã cắm vào..."

Ngày thường lúc cao trào nàng thường hay mất khống chế mà nói ra những câu dâm ngôn, nhưng khi bây giờ nói ra như vậy, thật là xấu hổ muốn chết, nhưng đồng thời cũng có một tia khoái ý mật mờ, càng làm tăng thêm ngọn lửa dục vọng của nàng. "Phụt" một tiếng, tiểu thỏ vẫn còn đang đắm chìm trong dâm ngôn của chính mình, côn thịt bất thành linh mạnh mẽ đi vào, một hơi cắm đến vào chỗ sâu nhất, kích thích nàng hét lớn một tiếng, tê dại đau đớn, còn có khoái cảm nháy mắt bao trùm cả người, tiếng rên rỉ ngâm nga từ trong miệng tràn ra.

Hắn so với nàng giờ phút này càng thêm khó chịu hơn, lúc côn thịt đâm vào nộn huyết nóng ầm, liền bị mạnh mẽ cắn mút, làm hắn phát ra tiếng than thò thỏa mãn.

"Tiểu thỏ, tao huyết của em, có thể làm ông xã sướng đến chết." Hắn một bên nói, một bên chậm rãi luận động.

Hai tay ôm lấy bờ mông to bự, thật đúng là bảo bối gọi cảm, đặc biệt là cái đuôi nhỏ xù xù giữa kẽ mông, phối hợp theo động tác của hắn mà rung lắc, Lâm Thụ Ân chưa bao giờ trải qua khoái cảm đồng thời giữa thể xác và tinh thần như thế. Một bên mãnh mẽ thọc vào rút ra, một bên khen ngợi nói: "A... tiểu thỏ, tiểu yêu tinh quyến rũ này."

"A a... Ca ca... Em vốn dĩ chính là yêu quái nha..." Đường đi chật hẹp kẹp lấy côn thịt hắn, vách thịt mềm mại dần dần co rút, côn thịt còn chưa vào hết, cửa huyết lại hồng hồng nhợt nhợt, làm Lâm Thụ Ân càng thêm sôi sục, hạ thân không ngừng đang đưa nhanh hơn, làm cho tiểu thỏ phải liên tục rên la.

Lâm Thụ Ẩn như một chiến sĩ không biết mệt mỏi mà rong đuổi, cứ một lần đâm vào, mép thịt bên trong lại không ngừng nhấp nháy, như sóng thủy triều đẩy hai người lên cao. Một cú đâm thật mạnh vào đỉnh hoa tâm, quy đầu thô to nghịch ngợm mà càn quấy ở bên trong, xoay xoay tròn, tiểu thỏ có thể cảm giác được hình dạng của nó trong cơ thể mình, mị thịt bị hung hăng chà đạp, từng trận tê dại từ bụng nhỏ dâng lên, một cổ khoái cảm, khuấy khuấy lan tỏa khắp người: "A... Thụ Ẩn ca ca, đừng đâm vào nơi đó... Tiểu thỏ chịu không nổi..."

"Gọi ông xã!" Lâm Thụ Ẩn như trùng phạc nàng mà đem thịt hành rút ra, sau đó như gió lốc cuồng phong mà chen chúc đi vào, gắt gao đánh vào điểm G. Mị dịch bất ngờ phun ra, cùng với thanh âm phụt phụt, chảy ra đến cửa huyết. Nơi hạ thân giao hợp của hai người là một hình ảnh dâm mỹ, khó nhìn.

"A! Hu hu... Ông xã, chịu không nổi..." Tiểu thỏ nức nở, không tự giác mà vận vẹo mông, cái đuôi trắng bạch run rẩy, lại không tránh thoát khỏi cơn thịt hung ác kia. Hắn rút ra thọc vào kịch liệt, dục vọng thân thể không biết là dần dần bị phóng thích, hay là bị kích thích đến càng thêm không biết thỏa mãn.

Tiểu thỏ nắm chặt tay, một cú nhấp một cú nhấp nối tiếp nhau, vành tai rũ xuống giường, lòng mềm thỉnh thoảng cọ vào tay nàng, làm nàng ý loạn tình mê, nghĩ đến chính mình vốn là một con thỏ tinh, lại bị cơn thịt thô to của nhân loại cắm vào, trong miệng lại không ngừng rên rỉ, thật là đáng xấu hổ mà.

Xấu hổ nhất chính là, mỗi khi cơn thịt nóng bỏng cứng rắn đi vào tiểu huyết chật hẹp của nàng, nàng lại cảm thấy hưng phấn dị thường, tiểu huyết cần mút lấy nó, thậm chí không tha cho nó rời đi, trong lòng lại hận không thể đều thời thời khắc khắc bị ông xã đè dưới thân mà hung hăng làm nàng.

Bên trong tiểu huyết như sóng triều dâng lên, điên cuồng nhấp nháy, vừa kẹp vừa cắn, bám vào gân xanh bạo nộ bên ngoài, cảm nhận động mạch, đem cuốn lấy vào, mạnh mẽ bám sát, mang đến sự thoải mái khuấy khuấy như mất hồn.

"A... Thật là một cái tiểu huyết cực phẩm, hút anh đến sung sướng!" Lâm Thụ Ẩn đánh vào cái mông vênh lên của nàng, mỗi cú nhấp vào, hai cái tinh hoàn lại đánh chụp chụp vào mông nàng, tiếng bạch bạch làm cả hai thở dốc, tiếng rên rỉ dâm đãng không ngừng vang lên trong phòng ngủ.

"A... Ông xã, cơn thịt thật lớn... Cắm em đến sung sướng, thật thoải mái..."

"Bà xã thích thì tốt rồi."

"Hu hu... mạnh quá, tiểu huyết muốn... Bị cắm đến hồng rồi..."

"Tiểu huyết không phải là dùng để cắm vào sao? Há?" Lâm Thụ Ẩn đột nhiên dừng lại, đem tiểu thỏ lật qua, đầu gối đặt ở phần eo mảnh khảnh của nàng, ôm lấy đùi phải thon dài của nàng, hạ thân tiếp tục đưa đẩy.

"A... Không cần... Sẽ, sẽ bị nhìn thấy hết..."

Mái tóc xoăn bay tán loạn trên giường, hai cái vú lớn liên tục lắc lư, phần eo bị nâng lên, hạ thân sạch sẽ trơn bóng bị Lâm Thụ Ẩn thu hết vào đáy mắt.

Phân mộc xinh đẹp bị cơn thịt thô trắng làm cho căng ra, lỗ nhỏ bên cạnh lại trắng nõn, gian nan mà phun nuốt cự vật. Thủy sắc chập chờn, xuân ý nhộn nhạo.

Lâm Thụ Ẩn nào nghe lời nàng nữa, tất nhiên là càng dùng sức. Thay đổi một tư thế khác, kích thích đến từng tế bào mẫn cảm của nàng, lại một góc độ khác, làm nàng dục tiên dục tử không thôi.

Thân thể nữ nhân giống như kho báu, chỉ cần tìm được mật mã, có thể mở ra cuộc sống tính phúc vô độ. Lâm Thụ Ẩn đang không ngừng thăm dò mật mã của tiểu thỏ, cây cơn thịt xoay trái xoay phải, hoặc nhẹ nhàng tình nghịch trên chọc bên trong, thao nàng đến điên cuồng, khoe miệng chảy ra một ít nước bọt, thân mình căng chặt, ngón chân cuộn chặt đến trắng bệch, mỗi anh đào nhấp nháy, nhìn không được mà kêu lên: "A a... Ông xã... Ông xã thật là nhanh, thật sâu... Lâm tiểu thỏ cảm thấy thật thoải mái, a, muốn ra..."

Lâm Thụ Ẩn thấy thể càng thêm nhanh chóng mà cắm vào. Mơ hồ có thể chạm đến chỗ sâu nhất, trước mắt ánh sáng lóng lánh, lý trí trống rỗng, sóng gió mệnh mông như muốn cả người hất về phía chân trời, đầu không ngừng nổ tung, dục hỏa thiêu đốt bùng bùng, một mảnh bạch quang che lấp trời đất, hẳn khó có thể hình dung cảm giác hạnh phúc đang lưu chuyển trong lòng. Thân thể bị căng chặt đến cực hạn nhảy mất được thả lỏng, khoái cảm như sóng triều mang theo hai người bọn họ phiêu đang trên chân trời...

Hoa huyết phun ra vài luồng âm tinh nóng bỏng, phun xối xả trên mả mắt cơn thịt, bên trong đồng thời mạnh mẽ đè xuống, hung hăng nuốt lấy cơn thịt, như hàng ngàn cái miệng nhỏ cắn nuốt. Hơn nữa chỗ sâu nhất trong hoa huyết truyền đến từng trận co rút, nữ nhân dưới thân kịch liệt rung động, đủ loại kích thích đồng thời đánh úp lại, hẳn dường như muốn tước vũ khí đầu hàng. Cũng may sớm đã có chuẩn bị, hẳn nhìn xuống cảm giác muốn bắn tinh, thả chậm tốc độ, chậm rãi thọc ra đâm vào.

Bị âm tinh bôi trơn nên càng thuận tiện cho hắn, hạ thân nâng lên, ái dịch không thể chảy ra, tiểu thỏ chỉ cảm thấy tiểu huyết như ngâm trong nước, cơn thịt lại không biết mệt mỏi mà luân động, khoái cảm ngập đầu từ ròi xuống, làm vào mê say.

"Ông xã... a a, nhanh lên."

"Ông xã làm em sướng hay không sướng?" Người hấn lấm tấm mồ hôi, nhưng tinh lực lại dư thừa, hận không thể làm chết nàng.

"Sướng nha... Ông xã làm tiểu thỏ thật thoải mái..."

Lâm Thụ Ẩn nhìn cơn thịt của mình đang giao hợp với cái mông vênh lên của nàng, cùng với cái vú trắng muốt làm hai mắt hắn phun lửa: "Tiểu thỏ dâm

đăng, đâm nát tiểu huyết em, thao chết em!"

"Hu hu... Đừng mà, ông xã, mạnh quá, sâu quá..."

"Không phải em thích như vậy sao?" Hấn ác ý mà gia tăng tốc độ, nộn huyết bị hấn làm cho căng trướng ra, toàn thân run rã, khoái cảm cùng đau đớn làm nàng muốn dục tiên dục tử. Sau một lúc, tiểu thỏ nhin không được lại cao trào, thân mình trắng nõn co rụt lại, côn thịt lần thứ hai bị tẩm ướt trong ái dịch, rốt cuộc hút được bảo vật của Lâm Thư Ân, một cỗ tinh dịch nóng bỏng cứ thế phun thẳng vào cổ tử cung, làm cho bụng tiểu thỏ trương lên thấy rõ.

Cao trào qua đi, tiểu thỏ ủy khuất nằm trong lòng ngực hấn: "Ông xã, anh hôm nay thật là xấu xa, phía dưới của em đều sưng lên rồi."

"Còn không phải do em câu dẫn anh?" Lâm Thư Ân cười cười, nắm lấy cái tay nhỏ của nàng.

"Nghe nói sau khi nam nhân kết hôn sẽ dễ dàng chán ghét người vợ, em đành phải nghĩ cách... Khụ, câu dẫn anh." Tiểu thỏ có chút thấp thỏm, "Anh có thích không?"

"Thích." Hấn nâng cầm nàng lên, mỗ một ngậm vào đôi môi anh đào, đem hạ thân dán lên người nàng, "Thêm một lần nữa."

"Hả?"

Rất nhanh, âm thanh làm người khác mặt đỏ tim đập lại ầm ập vang lên giữa phòng ngủ.

Chương này thật dài ~~~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Tác giả truyện tranh vs Tay bút thịt văn - Hệ thống ác ý, thân phận độc đáo...

Thanh âm hệ thống vẫn lãnh đạm như cũ: "Nhiệm vụ lần thứ hai hoàn thành với đánh giá 100%, đạt được 100 nguyên lực điểm, tổng điểm là 180. Đang tìm nhiệm vụ phù hợp, xin chờ một chút..."

Ý thức nàng có chút mơ hồ, hiển nhiên vẫn còn chưa hoàn toàn rời khỏi thế giới thứ hai.

Kết thúc... Hẹn gặp lại, Thư Ân ca ca. Không biết vì cái gì, lúc nhiệm vụ kết thúc, nàng có chút buồn bã, có lẽ vì so với thế giới cổ đại của Hứa gia, thì thế giới thứ hai gần giống với thế giới cũ của nàng, trong quá trình làm nhiệm vụ, cũng thường cho nàng cảm giác cuộc sống chân thực. Loại cảm giác này, là... Luyến tiếc sao?

Nàng đột nhiên nhớ tới ước nguyện ban đầu khi chấp nhận thực hiện nhiệm vụ, đã trải qua hai nửa đoạn tình cảm, ý nguyện nàng cũng dần dần thay đổi, ý niệm quay về bên cạnh bạn trai cũng, cũng dần dần lung lay.

Hứa Diệc Hàm đột nhiên có chút bức bối, không muốn nghĩ tiếp nữa. Trải qua hai lần nói chuyện cùng hệ thống, hiện giờ lá gan nàng cũng lớn hơn, nàng hỏi thẳng: "Xin lỗi, hiện tại tinh thần tôi không tốt lắm, có thể nghỉ ngơi một chút sau đó tiếp tục chấp hành nhiệm vụ được không?"

"Được." Hệ thống sáng khoái.

Nàng mơ hồ ngủ một giấc, trong mộng cũng chẳng làm gì, nhưng khi tỉnh lại càng thêm mệt mỏi, cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Hoàn toàn không có tốt lên, ngược lại càng thêm mệt mỏi. Nàng thở dài một tiếng: "Tôi chuẩn bị tốt rồi, tiếp tục nhiệm vụ thôi."

Thanh âm hệ thống lập tức vang lên: "Nhiệm vụ đã được lựa chọn, đang tải... Nhiệm vụ: Tay bút thịt văn, chuẩn bị tiến hành..."

Quá trình xuyên qua quen thuộc, thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên:

"Thân phận: Tác giả chuyên nghiệp trong giới văn học Hứa Diệc Hàm

Mục tiêu nhiệm vụ: Trở thành bạn gái của nhà vẽ truyện tranh Kiều Tiểu Duy.

Nhiệm vụ bắt đầu."

Khi mở mắt ra, nàng thấy khắp nơi toàn là thùng giấy lớn nhỏ, để lung tung khắp nơi, cơ hồ không có chỗ để đặt chân. Hứa Diệc Hàm tùy tiện mở ra một

thùng giấy, là sách, tất cả đều là sách. Đọc nội dung bên trong, nào là tuần nam mỹ nữ, tình tình ái ái, một tay dâm đảng, từ từ... Đây là cái gì?

"Cô giờ tay choàng qua cổ hắn, nhiệt tình như lửa mà dâng lên đôi môi mềm mại, môi lưỡi dây dưa, gian nan thờ dốc, tay hắn lặng yên xâm nhập vào váy cô..."

Hứa Diệc Hàm tròn mắt, lật tiếp trang kế, chỉ thấy...

"A... Rất thích... Rất thích anh dùng sức như thế mà đâm em..."

"Tiêu yêu tình, kẹp anh thật chặt, làm anh muốn bắn cả ra..."

??

Ánh mắt nguyên chủ độc đáo như vậy sao?

Hứa Diệc Hàm vừa tiếp thu tin tức, mặt liền tối sầm lại, trong lòng bùng lên ngọn lửa giận.

Cái gì mà tay bút chuyên nghiệp trong giới văn học? Đừng có lừa dối như thế chứ? Rõ ràng là, rõ ràng là...

Tay, bút, thịt, văn!

Người, người... Hệ thống đáng chết!

Hứa Diệc Hàm nghiêng răng, quay đầu nhìn cửa phòng đang đóng chặt, ánh mắt như muốn xuyên qua nó, nhìn qua cũng một cái cửa khác trên hành lang, quan sát mục tiêu nhiệm vụ lần này - tác giả truyện tranh Kiều Tiểu Duy.

Trong trí nhớ lần gặp mặt đầu tiên của nguyên chủ và Kiều Tiểu Duy, là sau khi cô ấy chuyển đến đây được 10 ngày. Lúc trước, cô ấy cho rằng phía đối diện vẫn không có người ở. Bởi vì, trước nay vẫn chưa từng có người ra vào.

Chạng vạng ngày thứ mười, nguyên chủ hẹn bạn thân đi ăn cơm, vừa mở cửa ra, thì đối diện với hắn. Đầu tóc hỗn loạn, quần áo thâm tím, biểu tình uể oải chán nản, làm nguyên chủ một trận hoảng hốt.

Cô ấy cứ như thế thâm mến Kiều Tiểu Duy.

Thâm tình như vậy - kinh động hệ thống

Khóe miệng Hứa Diệc Hàm run rẩy, cảm giác bản thân tiến vào một thân thể có gu thẩm mỹ thật kỳ quái.

Nàng có dự cảm, nhiệm vụ lần này sẽ không đơn giản. Bởi vì chỉ nhìn đến thân phận tác giả thịt văn của mình thôi, đã là một chương ngại vật rất lớn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Lúc nào tiện thì hãy cùng nhau ăn bữa cơm

Nhiệm vụ lần này thực sự không dễ làm, bởi vì khi Hứa Diệc Hàm tìm hiểu tin tức về Kiều Tiểu Duy, thì rút ra được kết luận là...

Người này tuyệt đối là một nam trạch*, nghề nghiệp là tác giả truyện tranh trong suốt nhiều năm, năm nay đột nhiên bùng cháy, trong cơn cảm hứng sáng tác ra nhiều bộ truyện mới liên tục đứng đầu bảng xếp hạng, được xem là nhân có có năng lực trong giới.

*Nam trạch: nam nhân suốt ngày ở trong nhà, không xã giao, không đàn điểm, không hay ra ngoài.

Hắn ở trên Weibo luôn duy trì hình tượng tốt đẹp, thân thiện, nguyên chủ từng tìm hiểu được một chuyện về hắn, đó là thường ngày hắn rất hay đọc bình luận, dạo Weibo, đối với mạng xã hội thật sự có thể nói là cuồng nhiệt.

Hay xuất hiện trên tạp chí, hơn nữa rất coi trọng fan, rất để ý cái nhìn của người khác đối với truyện tranh của mình.

Mỗi tháng hắn ra khỏi nhà một lần, trước đi cắt tóc, sau đó ghé siêu thị mua mì gói, đồ ăn vặt, thức uống, còn nếu khi lười biếng, hắn sẽ nhờ dịch vụ giao hàng, mỗi tuần lấy một lần. Giống như hắn không có bạn bè đến kiếm, chính hắn cũng hiếm khi ra cửa, chỉ trừ những người biên tập thường hay đến đập cửa đòi bản thảo.

Nàng có chút buồn bực, làm sao Kiều Tiểu Duy có thể ở trong phòng một mình như thế mà không buồn chán, nếu lỡ như, hắn không có ý định kết hôn, sinh con, có lẽ cứ thế mà sống qua ngày đi. Nếu muốn tiếp cận hắn, phải làm sao bây giờ? Còn có biện pháp gì? Trừ bỏ mặt dày đi gõ cửa nhà hắn,

không còn phương pháp nào hữu dụng hơn a!

Cũng còn tốt là xuyên đến thời điểm vừa mới chuyển nhà, vậy trước đi chào hỏi một cái, lấy lý do vừa mới dọn đến đây, sau này cả hai sẽ là hàng xóm, mời hẳn đi ăn một bữa cơm vậy.

Nghĩ như vậy, Hứa Diệc Hàm lập tức làm ngay. Tác giả truyện tranh thì thích thể loại gì? Em gái loli? Thực nữ gọi cảm? Do dự một chút, nàng vẫn là nên thử phong cách tiểu loli thanh thuần như nước đi. Áo sơ mi trắng đi kèm với áo khoác lông vàng nhạt, phía dưới là váy ngắn hình ô vuông, tất dài qua gối, giày da màu đen. Trang phục xứng với mái tóc dài đen mượt, phiêu phiêu như tiên, thuần khiết đến không nhiễm một hạt bụi nào.

Hứa Diệc Hàm nhìn khuôn mặt thủy nộn trong gương, sờ một chút, thật là mềm mại, bởi vì thường xuyên ở trong nhà viết văn nên cả người trắng nõn, làm cho người khác nhìn thật thích.

Thân thể của nguyên chủ quá tốt, Hứa Diệc Hàm hài lòng gật đầu, có ý xuống lầu mua chút hoa quả. Đợi đến buổi tối, trăng đã lên cao, tinh thần tự tin mà đứng trước cửa nhà Kiều Tiểu Duyệt.

Ngón tay mảnh khảnh duỗi ra hướng về phía chuông cửa, "Ting tong."

"Ting tong."

Mười lăm giây, ba mươi giây, một phút... Không phản ứng.

Không có ở nhà? Làm gì có chuyện đó! Đang tắm? Sẽ không trùng hợp như vậy đi?

"Ting tong, ting tong."

.....

Nam nhân kia thật yên lặng, lẽ nào lên tự sát ở trong nhà?

Hứa Diệc Hàm khẽ cắn môi, lấy hết can đảm, "Ting tong, ting tong, ting tong..."

Một chuỗi tiếng bước chân thịch thịch thịch đi tới, mặt đất như rung chuyển, cho thấy chủ nhân của nó đang rất là tức giận.

Thật là bực mình mà, cửa mở ra, một nam nhân đầu tóc rối bời, biểu tình âm trầm xuất hiện trước mặt Hứa Diệc Hàm. Đương nhiên, đó chính là Kiều Tiểu Duyệt.

Dáng người cường tráng, mặc chiếc áo thun đỏ, bên dưới là một chiếc quần đùi đen, chân mang đôi dép kẹp, đúng là tiêu chuẩn của một trạch nam thời hiện đại.

Mái tóc rối bời như ổ gà hiển nhiên là đã lâu chưa có sửa sang, che khuất một nửa đôi mắt đen tuyền của hắn, nhưng nàng vẫn có thể nhìn đến hai quầng thâm mắt cực đại của hắn. Giờ phút này, môi mím lại, vẻ mặt tức giận, cả người tản ra hơi thở cuồng bạo và khí tràng mạnh mẽ làm người sợ hãi. Nếu là nhân vật truyện tranh, có lẽ bây giờ đỉnh đầu hắn sẽ có một làn khói trắng, quanh người là một ngọn lửa bập bùng đi.

Ấn tượng khắc sâu vào trong lòng Hứa Diệc Hàm đó chính là, gương mặt trắng bệch như trong suốt kia của hắn, giống như cả năm không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Hứa Diệc Hàm nhìn đến ngây người.

Sau đó đã quên luôn bản thân phải tới đây để làm gì.

Kiều Tiểu Duyệt âm trầm, mở to mắt trừng nàng: "Cô là ai? Đến đây làm gì?"

Hứa Diệc Hàm như bị sét đánh! Làm sao, làm sao mà... Thanh âm lại dễ nghe như vậy? Tuổi mát như gió xuân, ôn nhuận như ánh mặt trời, mang theo một chút ôn nhu không rõ, cảm nghe lỗ tai như muốn mang thai.

Quả nhiên là Thượng Đế đóng cửa với người khác, nhưng lại ưu ái mở cửa sau cho hắn. Hứa Diệc Hàm bừng tỉnh, ngọt ngào mà cười với hắn: "Anh khỏe không, tôi là Hứa Diệc Hàm, mới vừa dọn tới đây, ở đối diện với anh, về sau chúng ta chính là hàng..."

Vừa nói, vừa giơ túi hoa quả trong tay lên.

Ai ngờ Kiều Tiểu Duyệt lại nhíu chặt lông mày, mắt hắn trợn trắng: "Liên quan gì đến tôi!" Sau đó thân mình lui về phía sau, "Phanh" một tiếng đem cửa đóng lại, để lại Hứa Diệc Hàm ngây ngốc sau cánh cửa.

Tình, huống, gì, đây?

Nam nhân này vừa ăn một bụng hỏa à? Từ đầu tới cuối dùng ánh mắt nhìn một kẻ phiên toái nhìn nàng còn chưa nói, vì cái gì người bình thường nếu tức giận vì cũng sẽ uyển chuyển cự tuyệt, thế mà hắn!

Vừa rồi nhất định là nàng bị điên, mới cảm thấy người nam nhân này có chỗ đáng khen.

Không hề, hẳn một chút cũng không hề có!

Hứa Diệc Hàm nổi giận đùng đùng mà quay về phòng, thô bạo đem cửa mở ra rồi đóng lại, hận không thể ngay lập tức đập cho tên tiểu tử Kiều Tiểu Duy kia một trận toi bời.

Nhưng mà tức giận thì tức giận, nhiệm vụ không thể không làm. Tên tiểu tử này, cho dù tính tình có thú vị quắc như thế, nhưng suy cho cùng cũng là nam nhân. Nhất định là bởi vì nàng trang điểm không hợp ý hắn. Lúc này, nàng quyết định sẽ đi theo con đường gợi cảm, quyến rũ.

Buổi tối ngày hôm sau, Hứa Diệc Hàm một bên tự nhủ an ủi chính mình, một bên tiếp tục ấn chuông cửa nhà Kiều Tiểu Duy. Chắc sẽ không xảy ra tình huống máu chó như ngày hôm qua nữa, vậy dài xẻ tà màu đen, như cỏ như không mà lộ ra bắp đùi trắng nõn, bóng loáng, nghe ngực trề xuống, xuân sắc như ẩn như hiện - điểm yếu duy nhất chính là bộ ngực nguyên chủ quá nhỏ a, việc này làm Hứa Diệc Hàm cảm thấy thật vất vả.

Nhưng mà, câu dẫn một tên nam trạch vẫn là dư dả! Hứa Diệc Hàm tự tin như thế là đã đủ dùng.

Lúc này Kiều Tiểu Duy lại rất nhanh mà mở cửa ra, hẳn giống như đang bất an mà đi tới đi lui trong phòng, giờ phút này tiếng bước chân long trời lở đất mang theo sự tức giận như núi lửa phun trào đến gần. Cửa mở ra, vẫn là ngoại hình như ngày hôm qua, điểm khác nhau duy nhất đó chính là quần thâm mắt có vẻ đậm hơn, ánh mắt tiêu tụy, khuôn mặt sưng húp làm người không nỡ nhìn thẳng.

"A... Anh khỏe chứ, tôi là hàng xóm mới, có rảnh thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi?" Hứa Diệc Hàm một bên nói, một bên âm thầm mà lo lắng, sau đó nhanh chóng bồi thêm một câu: "Chờ đến lúc nào mà anh rảnh ấy!"

Con người đen nhánh của hắn liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới làm cho nàng như có dự cảm bất an.

Giây tiếp theo, liền nghe hắn nói: "Tôi lúc rảnh thì không có ăn cơm, cô thích thì tự đi mà ăn ấy. Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy tôi."

Sau đó là một cái nhìn khinh thường kèm theo một tiếng sập cửa lớn, như một trận gió lạnh lẽo, từng đợt từng đợt thổi vào trong lòng Hứa Diệc Hàm.

.....

Hứa Diệc Hàm hiện tại thật muốn xử lý cái hệ thống chết tiệt kia.

Nếu được, nàng thật muốn bắt lấy nguyên chủ, hảo hảo tra hỏi cô ấy một phen, vì cái quần què gì mà lúc trước lại mê đắm Kiều tiểu Duy, vì cái gì mà từ bỏ trị liệu!

Hứa Diệc Hàm rất mệt mỏi, suốt một tuần liền không gặp lại Kiều Tiểu Duy. Trừ có một lần căng não tìm ý tưởng cho tác phẩm truyện của nàng, thì cuộc sống cũng không có gì quá nổi bật.

Miền cường gố được hơn 2000 chữ, Hứa Diệc Hàm tắt laptop, chuẩn bị đi tắm rửa. Nào biết, mới hôm qua máy nước nóng còn đang sử dụng êm đẹp nay lại hỏng. Thời tiết lại có chút se se lạnh, nàng không muốn sử dụng nước lạnh tắm rửa, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể đến phòng đối diện mượn phòng tắm.

Nghĩ đến lại việc tiếp xúc với Kiều Tiểu Duy, nàng thật đau đầu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Tâm thần phân liệt

Hứa Diệc Hàm tự an ủi bản thân một lúc, mới lấy hết can đảm mà đứng trước cửa nhà Kiều Tiểu Duy lần thứ ba.

Lần thứ ba này, nàng cũng chưa gõ cửa, cảm giác bị cự tuyệt thật quá buồn bực. Hứa Diệc Hàm hít sâu một hơi, yên lặng mà nhấn chuông cửa.

Lúc này, cửa không nhanh không chậm mà mở ra.

Kiều Tiểu Duy đứng đó, đôi mắt đen đặc, nghiêm túc mà nhìn con người trước cửa.

Hứa Diệc Hàm cũng nhìn hắn, cảm giác mọi thứ xung quang bỗng đứng yên, chỉ có hình ảnh trước mắt là xoay tròn.

Quần đùi cộng với áo thun ở nhà, trước sau như một, cánh tay và đôi chân thon dài lộ ra làn da trắng nõn nà.

Nhưng lúc này, hình ảnh của hắn lại khác xa với lúc trước. Mái tóc ngắn đen bóng mềm mại được chải chuốt gọn gàng, vài sợi tóc nhỏ vụn lất phất trước

trần. Đôi mắt trong suốt, sạch sẽ như kim cương lóe sáng, thuần khiết như trẻ con, phảng phất hơi thở của tiên nhân, không lây nhiễm bụi trần gian. Cái mũi tú đỉnh, môi hơi mỏng, đường cong nhu hòa, tuấn mỹ như thiếu niên bước ra từ truyện tranh. Quầng thâm mắt tuy còn hơi nhàn nhạt, nhưng nhìn chung hấn vẫn tỏa sáng, mị lực bắn ra tứ phía.

Khuyết tay hấn chống ở cửa, bàn tay rũ xuống, khớp xương ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, sạch sẽ.

Cả người tản ra hơi thở thơm mát.

Hứa Diệc Hàm trầm mặc cả nửa ngày, quên cả mục đích đến đây, nhìn không được mà nói: "Anh, anh... Là chủ nhân ngôi nhà này?"

Kiều Tiểu Duy vốn dĩ cũng đang quan sát năng, nghe nàng hỏi như vậy, cười khúc khích: "Cô là hàng xóm ở phía đối diện? Tuổi còn trẻ mà đã bị đăng trí, thật đáng thương nha."

"..."

Được, được lắm, đúng là cá tính của Kiều Tiểu Duy. Vừa nói một lời, liền lộ ra bản chất ti bi như thế. Hứa Diệc Hàm vẫn không thể tin được người lúc trước và người lúc này đang đứng trước mắt là một, tuy rằng miệng lưỡi vẫn độc như thế, nhưng ngữ khí cũng rất ôn hòa, một chút cũng không hung tợn. Một giây trôi qua mà có thể thay đổi lớn như thế? Nguyên chủ có phải hay không không biết hấn bị tâm thần phân liệt?

"Lần này lại có chuyện gì? Hình như tôi đã nói không có chuyện gì thì đừng quấy rầy tôi." Kiều Tiểu Duy hơi híp mắt, nhìn nữ nhân thần sắc biến đổi trước mắt.

Hứa Diệc Hàm còn chưa trả lời, đã nghe thấy hấn nói tiếp: "Nếu như vì muốn xây dựng mối quan hệ láng xóm tốt đẹp, chuyện mời ăn cơm thì miễn đi."

Khóe miệng nàng cứng đờ, có thể tưởng đề cập tới vấn đề này được hay không?

Rốt cuộc vẫn là phải nhờ vả người ta, nên nàng nhìn xuống, không phát hỏa, điều chỉnh tốt cảm xúc rồi nói: "Thật ra, máy nước nóng nhà tôi hư rồi, ngày mai mới có thể gọi thợ đến, trong lúc đó tôi có thể mượn phòng tắm của anh hay không?"

Kiều Tiểu Duy nhướn mày, giọng nói quả quyết, chắc nịch: "Không được!"

.....

Làm sao sẽ có nam nhân thô lỗ như thế?

Thấy hấn chuẩn bị đóng cửa, Hứa Diệc Hàm thật không thể chịu nổi việc bị khinh thường như thế nữa, vội ngăn lại, la lên: "Tôi, tôi là fan của anh!"

"Hả?" Động tác của hấn khựng lại, sau đó nhìn nàng, "Nhân phẩm cô như thế, cũng xứng làm fan của tôi?"

"..."

Chịu không nổi nữa.

Hứa Diệc Hàm xoay người rồi đi.

Kiều Tiểu Duy lại cười cười, bộ dáng ôn nhu vô hại: "Này, cô vào đi."

Hứa Diệc Hàm vốn định quay đầu lại mắng to một câu "Đại gia anh"*, nghĩ nghĩ rồi lại nhìn xuống, phải biết tránh cái thiệt hại trước mắt, dùng phòng tắm trước, sau đó đập hấn một trận cũng chưa muộn.

*Đại gia người: câu chửi thề bên Trung Quốc.

Về phòng cầm lấy dụng cụ tắm rửa và quần áo, Hứa Diệc Hàm gian nan mà thực hiện bước đầu tiên: Bước vào nhà của Kiều Tiểu Duy.

Vừa vào cửa, nàng liền ngăn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Lấy thân báo đáp?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kết cấu phòng này giống của Hứa Diệc Hàm, vào cửa chính là phòng khách, nhưng phòng khách này, hoàn toàn không có thành ý tiếp khách.

Trừ bỏ phải bên phải có sô pha và bàn trà, cộng thêm một bộ máy tính, những bản vẽ phác họa trên bàn làm việc, thì tất cả còn lại đều là kệ sách dựa vào tường, trên kệ bày đầy các loại truyện tranh và sách chuyên sâu về hội họa, còn có một chút tài liệu khác, bao gồm các ngành nghề, làm nàng hoa cả mắt.

Trên bàn làm việc còn có một cái kệ vẽ nhỏ, giấy, bút chì, bút mực, màu sáp, màu nước cùng nước thuốc dùng cho các bản vẽ. Trên giá vẽ có treo hai tờ A4 lớn, nhìn kỹ, có chút hỗn độn, nào là bản thảo vẽ người, ảnh phác họa... Đại khái là có chút không dễ nhìn, bởi vì nó đã bị vô số đường bút chì vẽ chồng lên nhau, làm nhìn không ra cái hình dạng gì.

Sô pha, bàn trà, thậm chí trên ghế ăn trong phòng bếp, nơi nơi đều có giấy, có cái khép lại, có cái bị vo tròn, có thể nghĩ rằng, chủ nhân của nó bất cứ lúc nào cũng đều có thể tiện tay cầm lên nhìn xem một chút.

Trừ bỏ truyện tranh, đồ vật nhiều nhất trong phòng khách chính là card game*, mặt bìa cũng chính là những thứ nàng xem không hiểu.

**Card game: máy chơi game hồi xưa mà phải bỏ card vào mới có thể chơi được.*

Đương nhiên cái này không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là trên bức tường phía đối diện, dán đầy mấy tấm poster.

Tiểu loli đáng yêu, ngự tỳ gọi cảm đan đá, thiếu nữ thanh mai trúc mã... Nhìn một loạt hình trên tường, Hứa Diệc Hàm mỉm cười.

Thật là nam trạch đáng thương...

Hứa Diệc Hàm lặng yên mà phi nhỏ trong lòng, Kiểu Tiểu Duy đã đóng cửa, tùy tiện mà đi về hướng sô pha, đưa lưng về Hứa Diệc Hàm nói: "Đừng nhìn, đừng ghen ghét khuôn mặt mỹ mạo của vợ tôi, cô không bao giờ có thể đuổi kịp một phần vạn của các cô ấy. Tiếp tục đi thẳng xuống, phòng tắm ở chỗ đó."

Hứa Diệc Hàm biết việc câu dẫn không có kết quả, ở trong mắt gia hỏa này, nữ nhân chỉ là một thân thể biết chuyển động, chỉ có trong truyện tranh mới tồn tại tình yêu đích thực.

Lơ hẩn đi, nàng trực tiếp đi đến phòng tắm tắm rửa.

Dội nước ấm lên, cọ rửa khuôn mặt, Hứa Diệc Hàm thở dài một hơi, muốn hưởng thụ khoảnh khắc thư giãn này mà cũng không thể, nàng rút cuộc vì cái gì mà tra tấn bản thân như thế, chạy tới đây nhận cái nhiệm vụ quái quỷ này?

Nghĩ đến đây, thân thể lập tức cứng đờ. Hứa Diệc Hàm đột nhiên phát hiện, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thứ hai thì luôn buồn bã cùng mỗi một, nội tâm đối với nguyện vọng ban đầu đã bắt đầu dao động. Hao hết tâm tư chỉ để quay về bên cạnh bạn trai cũ... Thật sự, đáng giá sao?

Nghĩ vậy, nàng lâm vào trầm tư, trong đầu hiện ra đủ loại ký ức về bạn trai cũng, nhưng lại rất mơ hồ. Trải qua hai kiếp đời, giống như phát hiện bản thân đã bị lạc lối, tất cả từ trước đến nay đều là sai lầm.

Một tiếng sao, Hứa Diệc Hàm bước ra khỏi phòng tắm.

Chưa ra tới phòng khách, liền nghe được thanh âm của Kiều Tiểu DUY: "Lượng nước mà cô tắm rửa, cũng đủ để cho tôi sử dụng trong một tuần."

Hứa Diệc Hàm bị hắn nói như thế, nghiêng răng buồn bực, xấu hổ nói: "Rất xin lỗi, hay tôi trả tiền cho anh?"

Kiều Tiểu DUY đang cúi đầu xem truyện tranh, ngón tay kẹp trang sách, hình ảnh đẹp vô cùng, giờ phút này ngẩng đầu lên nhìn này, đôi mắt to vô tội chớp chớp: "Lấy thân báo đáp sao?"

Hứa Diệc Hàm buông đồ vật đang cầm ra, đi đến trước mặt hắn, hai tay chống lên sofa, cúi người nhìn hắn chăm chăm: "Được a, tôi dám trả, anh có dám nhận?"

Trong mắt là ý vị khiêu khích, tên nam trạch nào liền bị dọa cho ngây ngốc, hai bên cứ thế nhìn nhau.

Khoảng cách gần như vậy, vì mới tắm rửa xong, trên người tản ra hương thơm nhàn nhạt của sữa tắm và dầu gội, tươi mát dễ ngửi.

Kiều Tiểu DUY dừng một chút, khép quyển truyện lại, cười như không cười mà nhìn nàng: "Có gì mà không dám?"

Chương sau thật đến nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 5: Đau... Quá lớn... Không cần...

Đã leo lên lưng cọt thì khó mà xuống, Hứa Diệc Hàm nghiêm túc nhìn chăm chăm hắn một hồi lâu, cả hai không ai nói chuyện, bầu không khí tĩnh lặng mà trầm mặc, Kiều Tiểu DUY lại ngửi được hương thơm thoang thoang trên người cô, tiểu đệ lại không biết tốt xấu mà cương lên một chút.

Khoảng cách ngắn ngủi, không biết là nhịp tim của ai bắt đầu tăng tốc, sự ái muội như ẩn như hiện, làm Kiều Tiểu DUY sinh ra cảm giác mê muội như chưa từng có.

Hứa Diệc Hàm đột nhiên hôn lên môi hắn.

Bờ môi lạnh lẽo, làm người thanh tỉnh, rồi lại dung túng cho bản thân. Đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua cánh môi, dụ hoặc cạy ra khớp hàm, không nhanh không chậm mà xâm nhập vào lãnh địa của hắn, cướp lấy tất cả của hắn.

Nữ nhân đáng chết này...

Kiều Tiểu DUY sững sốt một chút, bị loại khiêu khích trần trụi này chọc giận, thế nhưng Hứa Diệc Hàm phát hiện hắn đối với tình huống này lại có chút ngại thẹn. Từ cử chỉ hành động, tay chân luống cuống, thân mình run rẩy đã bộc lộ cảm xúc của hắn hiện giờ. Điều này càng cổ vũ Hứa Diệc Hàm hơn, cái lưỡi thơm ngọt xoay vòng tròn miên, hết sức khiêu khích đối phương, làm người nhìn không được mà khao khát nhiều hơn, dần dần làm cho bản thân trầm luân trong đó.

Hơi thở nam tính của hắn sắc bén và bá đạo, lại có chút mượt mà ôn nhu, càng thêm nắm chắc sự chủ động, thể hiện bản lĩnh của bản thân mình. Dùng sức cuốn lấy cái lưỡi hắn, mút vào mật dịch thơm ngọt, môi lưỡi tinh tế nhẹ cong lên, quét nhẹ hàm trên, hô hấp càng thêm dồn dập. Thân mình Hứa Diệc Hàm dần dần mềm ra, Kiều Tiểu DUY đem cô ôm vào trong ngực, lòng bàn tay mềm mại nhẹ vuốt sau lưng cô.

Dục vọng tăng lên, con người bùng bùng ngọn lửa, bàn tay Kiều Tiểu DUY dần dần không an phận mà vói vào vạt áo trong, một đường đi không hề có chướng ngại, cứ thế kẻ sát da thịt mềm nhũn như tơ lụa bên trong.

Hứa Diệc Hàm cảm nhận được vết chai của lòng bàn tay vì quanh năm phải cầm bút vẽ của hắn, tinh tế mà lướt qua da thịt, gọi lên từng trận run rẩy nhỏ. Cơ thể vừa mới tắm gội qua vẫn còn mang theo hơi nước, tỏa ra mùi hương câu dẫn tâm trí hắn, làm hắn cảm nhận được sự bất đồng về mềm mại và kiều mị của nữ nhân và nam nhân, dục vọng cứ thế nhen nhóm, hạ thân ngo ngoe rục rịch mà hăng hăng đòi ra trận.

Hô hấp hắn rối loạn, bàn tay di chuyển từ phía bụng trước đến sau lưng, chậm rãi cởi áo ngực cô ra. Rồi khỏi đôi môi nhu thuận kia, di chuyển đến bên má Hứa Diệc Hàm, rồi dần dần xuống phía dưới, hoặc nhẹ hoặc nặng mút vào càn cổ trắng nõn, đầu lưỡi ướt nóng liếm qua từng tác da thịt mềm mại, dùng sức mà hôn lên xương quai xanh xinh đẹp.

Xương quai xanh là chỗ mẫn cảm của Hứa Diệc Hàm, trong nháy mắt bị hắn công kích, trong miệng liền tràn ra một tiếng ưm, tay ôm Kiều Tiểu DUY càng thêm dùng sức.

Giờ phút này, Kiều Tiểu DUY thỏa mãn mà cởi bỏ áo ngực của cô, đôi tay gấp gáp mà bắt lấy hai viên tròn trịa nho nhỏ kia, một bên còn lại ra sức mà

chăm sóc cho xương quai xanh, đầu gối cứ thế qua lại, hoặc nhẹ mót vào.

Hai vú nhỏ nhắn đáng yêu bị bàn tay to mạnh mẽ xoa bóp, loại cảm giác được người khác nắm trong tay thế này rất thoải mái, vết chai thô ráp cọ qua đầu vú hồng phớt, như dòng điện nhỏ lưu chuyển trong người Hứa Diệc Hàm, làm cô run rẩy không thôi.

Tên tiểu tử này không ai chỉ dạy nhưng lại rất thành thạo, bàn tay cứ thế dâm loạn mà xoa bóp tiểu quả, hai ngón tay niết nhẹ, thỉnh thoảng đem nó kéo dãn rồi lại thả ra, hoặc là đem hai vú ép lại, nhẹ nhàng vẽ vòng xung quanh nó. Hứa Diệc Hàm bị trêu chọc đến bần rần, càng thêm dính chặt vào người hắn, giữa hai chân dần dần ướt át, mặt nước dính vào khe quần lót, hoa huyết bùng lên khát vọng, làm cô khó chịu mà vận vẹo mông.

Lúc này, Hứa Diệc Hàm ngồi quỳ trên người Kiều Tiểu Duy, vòng eo đông đưa, hạ thân mà sát với bụng nhỏ của hắn, ngọn lửa hùng hực cháy nhanh lan ra khắp người, còn thịt cánh lớp quần áo của cô mà cương ngạnh, cô có thể cảm nhận rõ ràng đỉnh quy đầu to bự, dục vọng mất khống chế mà cuồng loạn, dâm dịch trào dâng, hạ thân ướt đầm như suối.

Hô hấp Kiều Tiểu Duy càng thêm dồn dập, xúc cảm trơn trượt trong lòng bàn tay làm suy nghĩ của hắn càng thêm điên cuồng, còn thịt vừa mới áp chế lại tưởng hơn hai phần, nó không cam lòng khi bị trói buộc như thế, tay chân hắn luống cuống lột sạch quần áo trên người Hứa Diệc Hàm, sau đó cũng làm tương tự với chính mình.

Hứa Diệc Hàm thở hổn hển, đảo mắt qua gây thịt dựng đứng kia, chỉ thấy tiểu huynh đệ hồng nhợt vừa lớn vừa thô lại vừa dài, thoát nhìn rất đáng yêu, mả mả còn dính một ít chất lỏng trong suốt, nhìn qua đã biết chịu đựng rất nhiều. Nhân cơ hội này, Hứa Diệc Hàm cười như không cười mà nói: "Tiểu huynh đệ của anh so với miệng của anh thì thành thật hơn nhiều."

Kiều Tiểu Duy một tay đem cô bé lên, cánh tay tuy gầy nhưng rắn chắc bộc phát ra sức mạnh cực đại, cô cảm nhận được cơ bắp cường tráng và nhịp tim đập kịch liệt của hắn. Hắn nhẹ bước về phía phòng ngủ, cô vừa lúc nhìn thấy được bộ mặt ôn hòa của hắn, nghe thấy hắn không chút để ý mà nói: "Tỷ nữa tôi sẽ cho cô biết em trai tôi 'đáng yêu' cỡ nào."

Vào phòng ngủ, đập vào mắt chính là hàng loạt mô hình manga anime được bày biện trên kệ, lớn nhỏ không đồng đều, khoảng chừng hơn trăm cái. Trên tường treo các loại poster, từ khăn trải giường cho đến gối đều là hình ảnh mỹ nữ không mặc quần áo, tư thế mê người, thậm chí còn có cái gối, in hình thiếu nữ trong thế giới giả tưởng bày ra tư thế muốn ôm.

"Anh, anh... Đồ biến thái!" Hứa Diệc Hàm nhìn không được mà nghiêng răng.

Kiều Tiểu Duy đem cô đặt trên giường, giống như một con sói đói nhào về phía con mồi: "Tôi chuẩn bị biến thái hơn nữa đây."

Không đợi Hứa Diệc Hàm nhiều lời, Kiều Tiểu Duy liền cắn một ngụm trên núm vú của cô, làm cô đau đến thét chói tai. Rất nhanh, hắn thả lỏng hàm răng, khó khăn lắm mới có thể cắn núm vú non mềm thế này, đầu lưỡi linh hoạt không kiêng nể gì mà liếm láp lên. Để một bên vú khác không cô đơn, bàn tay hắn cũng nhẹ xoa xoa.

"A..." Thân mình Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng rung động, khoái cảm tê dại làm cô muốn ngiên, chỉ cầu mong được nhiều hơn. Cùng lúc đó, hoa huyết càng thêm khó nhịn, hai chân không tự chủ được mà khép lại, dùng sức ma sát.

Kiều Tiểu Duy bá đạo mà tách hai chân cô ra, đầu gối đặt tại đỉnh âm hộ, làm cô "Ân" một tiếng, tiếng rên rỉ kiều mị mang theo khát vọng dục cầu.

Tiếng rên rỉ nhột nhột của nữ nhân làm Kiều Tiểu Duy mất kiểm soát mà mạnh mẽ tách chân cô ra, hoa huyết phấn nộn ướt đầm không hề che lấp mà bại lộ trước mặt hắn, đôi mắt đen nhánh trong sáng hơi hơi mờ ra, như bông hoa nhẹ nở dưới ánh mặt trời, nhẹ dính sương của sớm mai, làm hắn chỉ muốn háo xuống.

Nhục bông cứng rắn như thiết nhẹ tách cánh hoa nhỏ ra, đại quy đầu đem hoa môi căng ra, đặt ở cửa huyết. Vòng eo Kiều Tiểu Duy dùng sức đâm một cái, còn thịt trượt vào vách trong, vượt mọi gian nan khó nguy mà đi vào u huyết chưa bao giờ được khai khẩn, trong phút chốc còn thịt bị vách trong gắt gao xoắn lấy, mị thịt mềm mại uốn nếp hấp thụ mã mả, tra tấn những nơi mẫn cảm, sung sướng đến thờ dài.

Lại nghe Hứa Diệc Hàm hét lớn một tiếng, đau đến mất phẩm hồng, một tay nắm chặt ga giường, xoa đến nhăn nhúm. Thân mình cũng theo đó mà căng chặt, hướng về phía trước, trên trán lấm tấm mồ hôi. Tiểu huyết bị quy đầu thô to xâm nhập, hạ thân giống như bị xé rách, phảng phất như có thể nghe được thanh âm linh hồn bị hồn phi phách tán. Đồng thời, cảm giác bị xâm lấn và được lấp đầy quện vào nhau, gọi lên từng đợt ngứa nhè nhẹ trong hoa huyết, cơn đau đớn như được trời đất bao phủ. Cô thấp giọng cầu xin: "Đau... Quá lớn, không muốn..."

Kiều Tiểu Duy cũng đang mồ hôi đầy đầu, lực cản phía trước quá lớn, bước đi khó khăn, quy đầu bị kẹp đến không thể nhúc nhích, phảng phất như muốn bị bầm gãy. Hắn tạm dừng lại, ngón tay tìm đến hoa châu, xoa bóp khiêu khích. Từng nụ hôn nóng bỏng cũng rơi xuống trên cổ, xương quai xanh cùng đầu vú, đem hồng quả cùng hoa châu đồng thời đùa bỡn. Nhục huyết phun ra lượng lớn dâm dịch, bôi trơn đường đi.

"A a a..." Hứa Diệc Hàm thanh thanh thở dốc, khuôn mặt trắng nõn đỏ hồng mê sau, ánh mắt mê man, toát ra dục niệm bị che giấu.

Kiều Tiểu Duy đem hai chân cô mở càng lớn hơn, giờ lên, thân thể hoàn toàn rộng mở chào đón hắn.

"Ráng nhịn một chút nào." Thanh âm hắn khàn khàn.

Ngay sau đó, là toàn lực đâm vào, trên đường dù bị gặp phải một cái lá chắn nhỏ, nhưng cũng bị hắn ngang ngược mà phá tan, cho đến khi nam căn hoàn toàn đi vào hết, hai người xương mu chạm xương mông, tình hoàn của hắn dính sát vào cánh mông đầy đà của Hứa Diệc Hàm.

"A, a..." Hứa Diệc Hàm đau đến không nói nên lời, đường đi chật hẹp bị côn thịt xỏ xuyên lấp đầy, thân thể giống như hoàn toàn bị xé nát.

"Anh, tên chết tiệt này..." Hứa Diệc Hàm liếc hắt, Kiều Tiểu Duy đè trên người cô, thấp giọng cười nhạt: "Không phải cô nói nó đáng yêu sao? Hiện tại giúp tôi yêu thương nó mau."

Côn thịt được bao bởi động ướt át, khấn hẹp, mị thịt từ khắp nơi hút lấy hân, toàn bộ gây thịt bị hơn ngàn cái miệng nhỏ liếm láp, Kiều Tiểu Duy chưa bao giờ hưởng thụ qua khoái cảm cực hạn thể này, cho đến khi hô hấp hỗn loạn, trong miệng thờ hồn hên, thầm nghĩ nữ nhân ở thế giới thật cũng có chỗ tốt, khó trách đều được tất cả mọi người yêu quý.

Giờ phút này tuy đau lòng nữ nhân dưới thân, nhưng côn thịt lại làm theo bản năng, chậm rãi loạn động.

Hứa Diệc Hàm đau đến hốt hoảng, dùng sức đẩy ngực Kiều Tiểu Duy, nhưng đôi tay mềm nhũn, chẳng có tí uy lực nào, chỉ có cảm giác hoa huyết bị côn thịt cực đại ra ra vào vào, khắc sâu vào trong đầu. Cái mộng khó nhìn mà vận vẹo, ý đồ muốn đem côn thịt đẩy ra ngoài, không ngờ hành động này lại bị Kiều Tiểu Duy hiểu lầm, ngăm tưởng là cô ngênh đón côn thịt của hân. Giờ phút này, côn thịt cứ thế hung hăng, tình nghịch càng quấy hoa huyết cô, tra tấn cô khổ sở.

Hứa Diệc Hàm nguyên bản còn đau đến lợi hại, cùng với lượng lớn mật dịch trào ra, hoa huyết dần dần thích ứng với việc côn thịt ra ra vào vào, vách trong tiếp xúc với côn thịt, tùy ý bị chà đạp, khoái cảm tê dại từng đợt từng đợt đánh vào, như dòng điện lưu chuyển toàn thân, thân mình trắng trẻo nhẹ run rẩy, dần dần tìm được cực lạc, miệng ngâm nga: "A, a..."

Kiều Tiểu Duy thấy nữ nhân dưới thân đã thích ứng, thờ phào nhẹ nhõm, càng thêm phóng túng mà rong đuổi ở hoa huyết cô. Côn thịt rút ra, lại nhanh chóng hung ác cắm vào, hân cứ thế trôi dạt khỏi thân thể tươi mới này. Tơ máu cùng dịch quấy với nhau, bị côn thịt đâm vào bắn ra ngoài, mang chỗ hạ thân kết hợp lại tạo thành hình ảnh dâm mỹ.

Hai chân Hứa Diệc Hàm vô lực lắc lư, thân mình kích thích hướng về phía trước, núm vú nhỏ nhún ở trên đôi vú tuyết trắng phả lệ tươi sáng, bị Kiều Tiểu Duy một tay bắt lấy.

Thanh âm núm vú bị nuốt vào chụt chụt cùng với tiếng bạch bạch của tinh hoàn đánh vào cánh mộng quấy với nhau, hòa với tiếng thờ đốc trầm thấp của nam nhân và ngâm nga kiều mị của nữ nhân, toàn bộ phòng ngủ là một cảnh xuân tươi sáng, làm thú tính hân càng thêm lộ rõ ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Hảo bổng, thật thoải mái.. (H)

Trong phòng ngủ lớn, tiếng thân thể nữ nhân và nam nhân giao hợp kéo dài không dứt. Dáng người rắn chắc của nam nhân kích thích thân hình tươi mới của nữ nhân, côn thịt thô to như bắp tay mập mập của trẻ con không biết mệt mỏi mà xâm nhập vào tiểu huyết, hai cánh môi phấn nộn bị căng chặt ra, đáng thương cho cái miệng nhỏ, gian nan mà nuốt lấy nhục bổng. Nếu có người kẻ sát vào mà xem, sẽ có thể nhìn thấy mị thịt của nữ nhân ra ra vào vào theo mỗi động tác của hân, nơi hạ thân hai người giao hợp kịch liệt, chỉ hận không thể đem luôn hai cái tinh hoàn nhét vào.

Nữ nhân bị thao đến ánh mắt mê ly, côn thịt cắm thật sâu vào cửa huyết, thân mình run run rẩy rẩy: "A, thật sâu... Quá sâu..."

Không biết ý thức cô đã mê man, nam nhân một tay đem cô bế lên, chính mình khoanh chân lại, để nữ nhân khóa ngồi trên người hân, đôi tay ngoan ngoan mà ôm cổ hân. Hai cánh tay nam nhân nắm lấy cánh mộng trơn trượt, mạnh mẽ áp xuống phía dưới, đón nhận cú thúc của côn thịt, quy đầu cực đại hung hăng tàn phá cửa huyết, chạm đến chỗ sâu nhất của nữ nhân.

"A a..." Hứa Diệc Hàm thét chói tai, thanh âm kinh người, cảm thấy cả người bị thao đến hồn phi phách tán, chỉ còn lại khối thân thể này tùy ý hân khai mở, phiêu phiêu như trên tầng mây, dục vọng nguyên thủy bắt đầu khởi động làm cô quên đi hết thảy, chỉ có thể phản ứng theo bản năng.

Kiều Tiểu Duy mạnh mẽ thao nữ nhân nằm trong lồng ngực, phát tiết dục vọng sôi trào cùng tinh lực tích lũy hai mươi mấy năm qua. Hân thỏa mãn mà than nhẹ, thanh âm trong trẻo sạch sẽ không vương tình dục chi sắc, giống như thiên sứ rơi vào hắc ám, làm người nghe cảm thấy kích thích, Hứa Diệc Hàm không kiềm chế được mà càng muốn lấy lòng hân.

"Thật chặt, sắp bị cô bầm gãy rồi." Kiều Tiểu Duy hừ nhẹ, "Tiểu huyết thật nóng, thật sướng."

"A, a, thật to, thật thoải mái..."

"Dâm đảng! Rõ ràng là lần đầu tiên, đúng trời sinh cô bản tính dâm đảng mà!" Kiều Tiểu Duy hung hăng mà tát vào mộng cô, thanh âm "Bốp, bốp" vang lên không ngừng, con đau đớn làm Hứa Diệc Hàm thanh tỉnh không ít, vừa thấy thẹn vừa thấy khuấy khuấy, hai luồng thịt mềm dính sát vào Kiều Tiểu Duy, lưng dài gấp nhẹ tạo thành một độ cong mê người, muốn phản bác lời hân, nhưng lời nói ra đến miệng lại là: "A, a, tên chết tiệt biến thái nhà anh... Không phải, không phải dâm đảng..."

Kiều Tiểu Duy từng chút từng chút một đâm vào chỗ sâu nhất, làm dâm thủy Hứa Diệc Hàm chảy ròng ròng, trong miệng còn ê a không ngừng: "Đúng

vậy, thích cô lắm lắm như vậy, lắm lắm! Tôi làm cô sướng không, hả?"

"Còn... Còn khó chịu..." Hứa Diệc Hàm hơi hơi mờ mắt, nắm chặt bờ vai của hắn, dòng điện tê dại chạy tán loạn trong người, nhắm mắt thì cảm thụ được phía trước có một luồng ánh sáng chói mắt, theo bản năng liều mạng vươn tay chạm vào. Nhanh, nhanh lên...

Đôi mắt Kiều Tiểu Duy âm u, động tác càng thêm cuồng dã, nhanh chóng, sau đó bắt cô quỳ gối trên giường, bắt lấy cổ tay cô, cõn thịt như điên cuồng mà thọc vào rút ra, khoái cảm rít gào, đem Hứa Diệc Hàm đẩy đến nguồn ánh sáng kia, từ sâu trong hoa huyết không ngừng bùng nổ, sự tê dại như được phóng đại hơn gấp trăm lần, rốt cuộc không thể không chế được nữa mà hét chói tai: "A, a... Muốn ra, muốn ra..."

Kiều Tiểu Duy chỉ cảm thấy cõn thịt chậm rãi bị cắn đứt, vách thịt phía trong sinh ra áp lực cực đại, hung hăng nghiền ép hắn, gân xanh cùng mị thịt co rút, gất gao hấp thụ nam căn thô trắng. Cùng lúc đó, Hứa Diệc Hàm cũng kêu to một tiếng, móng tay cơ hồ như bám sâu vào trong da thịt hắn.

"Muốn chết, muốn chết..." Toàn thân Hứa Diệc Hàm đắm chìm trong mê mang, khoái cảm cực hạn bắt đầu khởi động, chạm đến từng tác kinh mạch, gột rửa dòng máu, tế bào không ngừng hoan hô kêu gào, lỗ chân lông mở ra hết cỡ - trong nháy mắt cô không rõ mình còn sống hay đã chết, thân thể run lẩy bẩy, ngón chân cuộn tròn lại, đầu óc trống rỗng.

Vách trong tiểu huyết cường lực co rút lại, âm tinh nóng bỏng phun xối xả trên đỉnh quy đầu, bắt buộc tinh quan Kiều Tiểu Duy phá luật, mị mắt buông lỏng, theo bản năng nắm lấy vòng eo đâm cõn thịt vào sâu bên trong, quy đầu cắm vào cung khẩu, cõn thịt mãnh liệt nhấp nháy, tinh tịch tích góp hồi lâu trong phút chốc bắn đầy vào trong cơ thể Hứa Diệc Hàm.

Kiều Tiểu Duy mất khí lực, ghé vào trên lưng Hứa Diệc Hàm, một tay chống ở trên giường, một tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, hai thân thể nóng bỏng dính chặt vào nhau, hạ thân kết hợp, hoàn mỹ mà lấp đầy chỗ khiếm khuyết của nhau.

Hai người thật lâu cũng chưa mở miệng, lặng lẽ mà hưởng thụ dư vị cao trào. Ánh trăng lặng lẽ chiếu vào, chiếu xuống trên đất, Hứa Diệc Hàm thế nhưng cảm thấy thật an tâm.

Một lát sau, hắn rút cõn thịt đã mềm nhũn ra, lượng chất lỏng nhộn nhóp theo đó mà chảy ra, Hứa Diệc Hàm cảm thấy thân thể như một dòng sông, chứa đầy dâm thủy, cứ thế tuôn ra làm ướt ga giường, vừa lúc đem nửa người phía dưới đều thấm ướt.

Bị cõn thịt thô trắng hành hạ hơn trăm cái, lúc trước tiểu huyết còn có thể chứa nam căn, lúc này lại hơi hơi mở ra, không sao khép lại được, có gió lạnh nhẹ thổi qua, dẫn tới khuôn mặt cô ửng hồng, càng thêm thẹn thùng.

Kiều Tiểu Duy với tay lấy khăn giấy đầu giường lau hạ thân cho cô, động tác ôn nhu mà cẩn thận, Hứa Diệc Hàm lại quẫn quai, thấy hắn cố chấp như thế, cũng mặc kệ. Trên giường còn hiện rõ vết máu của xử nữ, hắn ngoảnh nhìn một hồi lâu, ngã vào bên người cô, hai người cùng nhìn trần nhà, đều có tâm tư riêng.

Một lát sau, hắn quay đầu nhìn cô: "Chúng ta nói chuyện chút đi."

Hứa Diệc Hàm nghiêng mặt, nhìn ngũ quan tuấn mỹ của hắn, có chút thất thần: "Ừ?"

"Về chuyện tiền nong, chúng ta đã thanh toán xong. Nhưng, tôi còn muốn thu thêm một chi phí nữa." Kiều Tiểu Duy mỉm cười thoát nhìn rất hồn nhiên vô hại, cô ngây thơ mà nhìn hắn, nhất thời không phản ứng kịp: "Cái gì?"

Sùng sốt một chút, cô mới bắt giác mà phát hiện ra có gì đó cứng cứng cọ vào người cô, chủ nhân của nó còn cố ý ma sát, vũ khí thô trắng lại một lần nữa hăng máu chó.

Hứa Diệc Hàm giật mình, hoàn hồn lại, gặng giữ nói: "Cái quỷ gì đây? Có có khoản phí này sao? Vòi nước nhà tôi không phải ngày nào cũng hư!"

"Dù có không hư, cô cũng có thể đến nhà tôi tắm rửa." Kiều Tiểu Duy hợp tình hợp lý mà nói, "Đổi địa điểm mới, đổi cảm xúc mới, giống như là đi du lịch."

Hứa Diệc Hàm nghe hắn nói xàm, mắt tròn trắng: "Nhà tôi và nhà anh có khác gì nhau, từ thiết kế cho đến trang trí, phòng tắm lại càng giống nhau, đi du lịch gì chứ?"

"Đó chính là cảm giác quen thuộc như được ở nhà chính mình nha." Hắn thuần thục mà tách ra hai chân cô, củ cải nhỏ phỉ phách hiên ngang mà đặt trên đỉnh hoa môi.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy nếu còn tiếp tục sẽ không thể xuống giường được, làm sao có thể để cho hắn làm vậy: "Cút!"

"Nữ nhân trên giường đều thích nói dối." Bàn tay to lại leo lên hai vú.

"Vậy anh có ngon thì quất tôi đi."

"Nếu cô đã mãnh liệt yêu cầu như thế, tôi đây liền không khách khí." Mồi mòng lại một ngụm ngậm lấy núm vú.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Bị thao đến chết... Muốn hư.. (cao H)

"Không, từ bỏ... Hư hu... Lại đến nữa a..." Tiếng hét chói tai mạng theo vài phần nước nhờn của Hứa Diệc Hàm quanh quần trong phòng, gây thật hồng nhật điên cuồng "thả thính" cho tiểu huyết, gắt gao cắm vào cung khẩu, Kiều Tiểu DUY cảm nhận được cơn thịt kịch liệt nhảy lên, nháy mắt mà bất tỉnh, một tiếng than thở tràn ra khỏi miệng, thỏa mãn mà hưởng thụ cảm giác tao huyết co rút cắn chặt lấy nhục bông.

Tinh dịch trắng ngọc chảy ra, hoa môi sưng đỏ không thể khép kín lại, lộ ra lỗ nhỏ phần nộn tròn tròn, phảng phất như khiêu khích hấn, chờ đợi cơn thịt lại một lần nữa tấn công vào.

Hứa Diệc Hàm bị thao đến chết đi sống lại, lại một đợt cao trào quét qua, sức lực cũng chẳng đủ để kêu ca, chỉ có thể thấp giọng mà ngâm nga, thân mình không khống chế được mà run rẩy, mắt vừa mờ, liền bị làm đến ngất xỉu.

Giờ phút này, ga giường bị dâm dịch thấm ướt một mảng lớn, tinh dịch nơi nơi đều thấy. Có hai lần, Kiều Tiểu DUY làm cô đến tiểu ra, sau đó hấn bông nhiên rút ra cơn thịt, tro mắt mà nhìn cửa động phun ra một cô âm tinh trong suốt, xối lên toàn bộ âm hộ và hơn phân nửa cánh mộng, mơ hồ còn có thấy nhiệt khí nhẹ nhẹ. Hình ảnh dâm mỹ này, hấn xem đến hai mắt đỏ ngầu, một tay nhanh chóng vuốt ve "em trai" chính mình, lên xuống có nhịp, một mặt thờ dốt, một mặt đem toàn bộ tinh dịch bắn đầy trên mặt và hai vú của Hứa Diệc Hàm.

Tinh dịch trắng đục tùy ý chảy xuôi trên da thịt trắng nõn, theo thân thể bị cầm đến kích thích không ngừng dao động, bộ dáng dâm đảng như thế, kích thích ý chí chiến đấu của hấn, đánh trận ngày đêm không mỏi mệt, chính mình cũng không biết là đã làm nhiều hay ít, Hứa Diệc Hàm đã phun bao nhiêu lần.

Giờ phút này, nhìn đến Hứa Diệc Hàm bị mình làm nhất đi, hấn cũng tê liệt ngã xuống bên cạnh cô, vươn cánh tay dài, ôm cô, nhắm mắt mà ngủ.

Lần thứ hai Hứa Diệc Hàm tỉnh lại, là bị cơn thịt cuồng dã đâm vào làm cho tỉnh, quy đầu cực đại nghiền nát mị thịt trong vách sâu. Gây thật làm cô dục tiên dục tử này đang vô cùng hưng hăng, cần quấy khắp ngõ ngách bên trong cô.

"Không được mà, tha cho tôi đi, thật sự muốn hồng rồi..." Hứa Diệc Hàm khẽ nhếch mắt, biểu tình cầu xin.

Cô coi như chịu thua bởi tên tiểu tử này!

Suốt ba ngày, cô bị hấn đùa bỡn bằng đủ loại tư thế. Trừ bỏ việc được ăn chút mì gói, bánh mì, bị ôm đến phòng tắm tắm rửa, thì tất cả các chuyện khác đều không cần phải động tay động chân. Ngoài cửa sổ, ánh trăng lên rồi lại xuống, mặt trời tỏa sáng rồi lại lụi dần đi, chỉ có việc quay cuồng nhiệt liệt trên giường là không thay đổi.

Ngực, cổ, tất cả mọi nơi trên người Hứa Diệc Hàm đều bị hấn cắn, mút, lưu lại những dấu vết ái muội. Hai cánh mộng trắng nõn cũng bị hấn đánh, vẹo đến xanh tím. Hai mảnh hoa môi lại càng thêm khô sò, sưng đỏ đến đáng thương, bị thịt bị căng ra, không thể nào khép lại.

Hạ thân đau đớn, mỗi lần nhục bông cắm vào, huyết khẩu lại mạnh mẽ chống đối, đau đớn cùng sung sướng đan xen lẫn nhau, hai loại cảm thụ mâu thuẫn này đánh sâu vào trong lý trí, không thể dùng từ miêu tả, lại muốn ngừng mà không ngừng được.

Nghĩ đến chính mình giống như nô lệ tình dục tùy ý bị hấn tra tấn, sâu trong đáy lòng lại dâng lên nhẹ nhàng khuấy khóa, ý nghĩ này làm cô rất xấu hổ, nhưng nó lại không ngừng nhen nhóm.

Kiều Tiểu DUY giống như nhìn thấu cô, đồng thời ra sức ôm chân cô cay đắng: "Thật sự không muốn? Tôi thấy phía dưới vẫn còn đang chảy nước, rõ ràng rất muốn, tiểu huyết còn ra sức mà nuốt dương vật vào, cắn chặt không buông nha."

"Không được... Bị thao chết..." Hứa Diệc Hàm nghe những lời ô uế như thế, tâm bang bang mà nhảy, phảng phất như được thỏa mãn.

"Chính là muốn làm chết cô, đồ dâm đảng! Thao chết cô này, tiên nhân! Cô nhìn dâm thủy của cô đi, càng chảy càng nhiều, còn nói không muốn?" Mấy ngày trên giường, sau lúc thân xử nam được phá giải phong ấn, hấn tiến hóa cực kỳ nhanh, chẳng những có thể kéo dài lâu hơn, công phu mềm mại cũng đạt đến đỉnh thượng thừa.

Theo sau, như mưa rền gió dữ đến, cơn thịt nhắm chuẩn vào mị thịt nhô lên, từ quy đầu đến toàn bộ đều dùng lực, cuốn lấy vách thịt nhô lên mà lôi kéo, kích thích thân mình Hứa Diệc Hàm căng chặt, trong miệng ô ô, thật sự muốn khóc tới nơi: "Thật sự, thật sự không cần mà... Muốn chết, sẽ hư đó..."

Đợi Hứa Diệc Hàm khóc lóc xong, thân mình mảnh khảnh dùng run rẩy, hấn lại tiếp tục hoạt động, rút ra cơn thịt, một bên nhanh chóng vuốt ve, một bên quỳ bên giường. Sau một lát, Hứa Diệc Hàm còn giương miệng thờ dốt, Kiều Tiểu DUY lại gầm nhẹ một tiếng, quy đầu nhắm ngay cái miệng nhỏ mà người kia, đem toàn bộ tinh dịch bắn vào miệng, môi và toàn bộ mặt.

Hứa Diệc Hàm như từ trên mây đi xuống, đột nhiên bị Kiều Tiểu DUY bắn như thế, vừa tức vừa xấu hổ, hận không thể đem toàn bộ gốc rễ của hấn thiến đi. Nhiều lần cao trào đã hao tổn nhiều tinh lực của cô, lúc này ngay cả động đậy cô cũng thấy thật mệt mỏi.

Nhìn bộ dáng vô lực của Hứa Diệc Hàm, Kiều Tiểu DUY rất thần nhiên mà duỗi tay muốn đem cô ôm vào lòng ngực, làm bộ như muốn giúp cô tắm rửa.

Cô giật mình, cuống quýt tránh đi, cao giọng mà nói: "Miễn đi! Tự tôi tắm."

Đã quen rồi, mỗi lần hấn giúp cô tắm, ngón tay liền già diền chui vào tiểu huyết, sau đó moi moi tìm tìm kiếm kiếm, thế nhưng có thể bắt lấy điểm G, hung hăng đè ép xoa ắn, chỉ dùng ngón tay mà làm cô cao trào, sau đó là đại dương vật ra trận, hai anh em nhà hấn thật không có nhân tính mà.

Hiện tại, nhớ tới lúc bản thân ghé vào trên bồn tắm mà bị thao, tiểu huyết bị nước ấm cọ rửa đến khô khốc, lực ma sát tăng lên gấp bội, còn thịt búng búng phẩn chấn, tách ra cánh môi phẩn nộn, cứ lặp đi lặp lại như thế, làm cô sướng đến hết to, "Thật thoải mái, mau mau... Cắm đến thật sướng a."

Ngay lúc cô phun nước ra, Kiều Tiểu Duy đem cô kéo ra khỏi mặt nước, ôm cô với tư thế cho trẻ em xi xi, Hứa Diệc Hàm chỉ có thể trở mặt nhìn chính mình bắn ra âm tinh, sau đó hấn tiến đến bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Cô xem cô đi, bị làm đến tè cả ra, dâm dăng hay không dâm dăng đây?"

Cho tới bây giờ, cô cũng vẫn chưa quên được cảnh tượng đó, chính mình dù ngưng ngừng, cảm thấy thân thể bị nhục nhã, nhưng từ trong đáy lòng lại có chút hưng phấn, âm tinh càng phun càng nhiều.

Kiều Tiểu Duy không thể nghi ngờ chính là cái tay mơ, nhưng cô cũng không thể phủ nhận, tay nghề trên giường của hấn là trời sinh nha. Nói thẳng ra thì là...

"Anh chính là tên trời sinh biến thái!"

Kiều Tiểu Duy đối với lời từ chối của cô rất sáng khoái, hấn không có kiên trì, hai người cứ như vậy chiếm lấy một góc của phòng tắm, an tĩnh mà rửa sạch thân thể, trong không gian nhỏ hẹp nhất thời một mảnh lặng yên.

"Cảm ơn đã khích lệ. Nhưng mà, câu này cô nói nhiều lần rồi." Kiều Tiểu Duy dùng ánh mắt "Cô là đồ ngốc hay sao mà có một câu xài hoài thế" nhìn cô.

"... Không biết xấu hổ."

"Sĩ diện có ích lợi gì? Tôi có thể làm cô sung sướng đến tận trời cao, làm đến cô phải khóc lóc cầu xin, làm cô cao trào không biết bao nhiêu lần."

Hứa Diệc Hàm lau mặt, không muốn tiếp tục đề tài này, vì thế nghiêm mặt nói: "Anh làm tôi gần ba ngày ba đêm! Anh không cảm thấy hành vi của mình còn không bằng cầm thú, tán tận lương tâm sao?" Trên mặt hiện lên biểu tình vô cùng đau đớn, Hứa Diệc Hàm làm vậy là muốn đánh thức lương tri của hấn, tiến thêm một bước trong cuộc nói chuyện.

Người nào đó vẫn cứ trơ trơ mặt ra: "Không hề."

"..."

Hứa Diệc Hàm cảm thấy không nên nói đạo lý với tên cầm thú này, không bằng thẳng thắn luôn cho nhanh, "Tôi mặc kệ, Kiều Tiểu Duy, tôi, muốn, anh, phải, phụ, trách, với, tôi!"

"Tôi chưa nói cho cô tên tôi nha... A? Đừng nói cô thật sự là fan của tôi nha? Vậy không được rồi, thật sự không tốt..." Kiều Tiểu Duy khó xử mà trầm tư, dưới ánh mắt chờ đợi của cô, nhún nhún mày, mở tay ra, vẻ mặt vô hại hồn nhiên: "Bị thần tượng của chính mình làm thế, cô kiếm được món hời rồi, hơn nữa tôi không cần phải phụ trách với cô."

"..."

Hứa Diệc Hàm chịu không nổi nữa, giờ thẳng cái đuôi thon dài lên, đá vào mặt hấn: "Tôi thấy anh đi chết đi là vừa!"

Kiều Tiểu Duy nhanh nhẹn mà né tránh, động tác vượt qua sự tưởng tượng, chắc là do thường xuyên bị người ta đuổi đánh nên riết thành quen. Hấn hôn một cái lên bàn tay trắng nõn ấy, đáng khinh mà cười cười: "Muốn thêm một lần nữa! Anh không ngại đâu cưng."

Hứa Diệc Hàm cảm thấy cả người như nổi da gà, rút chân lại mà chà xát, chặt đứt cuộc nói chuyện với tên chết tiệt này.

Kiều Tiểu Duy đắc ý, hừ nhẹ, xoa cánh tay. Hứa Diệc Hàm quát cường không tiếp tục cùng hấn nói chuyện, lo chính mình sẽ giận dữ, dỗi... Ngủ rồi!

Ý nghĩ trước khi ngủ là: Làm tình mệt mỏi quá...

Lúc tỉnh lại là sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi vào trong phòng, một mảnh ấm áp, nhộn nhạo. Hứa Diệc Hàm xoa xoa đôi mắt ngời dậy, dấu vết lưu luyến trên miên mấy ngày nay đã bị xóa sạch. Kiều Tiểu Duy không thấy trong phòng.

Thật là nhử đầu, nếu Kiều Tiểu DUY chơi chiêu qua cầu rút ván, về sau lại tiếp tục chặn cô ở cửa, cô thật đúng là không biết nên tiếp tục nhiệm vụ này như thế nào. Hơn nữa lấy thái độ cùng giới hạn của tên biến thái kia mà nói, hấn có thể sẽ vô tình như thế.

Đang nghĩ nghĩ, lại cảm thân hạ thân trước nóng rất đau đớn, nay đã tiêu giảm, ngược lại có chút lạnh lạnh, tươi mát nhu hòa. Hứa Diệc Hàm kiểm tra sơ qua, lại thấy nơi riêng tư đã không còn sưng đỏ nữa.

Là Kiều Tiểu Duy giúp cô bôi thuốc?

Mang theo sự nghi hoặc, cô xuống giường, mặc quần áo chỉnh tề ra khỏi phòng. Đến phòng khách, liếc mắt một cái liền thấy hấn ở bên giá vẽ, tay cầm

bút chì phác họa bản thảo.

Động tác bước đi của cô nhẹ nhàng, hơn nữa có tấm thảm dày lót bên dưới, Kiều Tiểu Duy không phát hiện ra cô, vẫn như cũ tập trung vẽ tranh. Từ góc độ này, nhìn đến đường cong nhu hòa của khuôn mặt hắn, ảm áp hết như thiên sứ. Mái tóc đen bóng rũ xuống, che cái trán, lộ ra lông mày rậm rạp, hai mí cong vút, bộ dáng điềm tĩnh, thư sinh. Có thể nhìn đến ánh mắt khép hờ kia của hắn có vài phần nghiêm túc, hình ảnh này thế nhưng làm tim cô đập nhanh trong giây lát.

Nhẹ nhàng bước đến bên người hắn, sợ quấy rầy công việc của hắn, cô cúi đầu nhìn vào trên giấy, biểu tình lập tức cứng đờ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Côn thịch này là được vẽ theo tỷ lệ bản đồ Thế giới

Ngón tay thon dài của Kiều Tiểu Duy nắm lấy bút chì, xoay xoay trên giấy mà vẽ ra những đường cong, một bộ "xuân cung đồ" hiện đại được hình thành dưới ngòi bút, dần dần càng hiện rõ lên.

Một nữ nhân trần như nhộng ngẩng mặt nằm trên giường, hai cái đùi nâng cao lên, bị nam nhân chặt chẽ cầm lấy, nơi hạ thân hai người giao hợp được miêu tả tinh tế. Khu rùng đen tình mịn lộ ra âm hộ no đủ, hoa môi ướt dầm dề kéo dài thành từng sợi chỉ bạc, hai cánh môi phồng nộn bị quy đầu có đường kính khủng bố làm cho căng ra. Dương vật nam nhân trưởng to, thân gầy dừ tợn đáng sợ cứ thế thẳng tiến, nhìn gần lại, có thể tưởng tượng sau khi nhục bông cứng rắn như thiết này cắm vào, đường đi chật hẹp sẽ bị nghiền áp đáng sợ như thế nào.

Trừ bỏ nơi giao hợp được miêu tả tỉ mỉ như thế, biểu tình trên khuôn mặt của nữ nhân cũng rất sinh động, vừa thống khổ lại vừa sung sướng, hai tay cô ta bắt chặt lấy khăn trải giường, ngón tay lộ ra khớp xương trắng bệch cũng không hề bị bỏ sót.

Nhưng còn về nam nhân, trừ bỏ côn thịch làm người ta ấn tượng kia, rõ ràng là nó đã được phóng đại hơn rất nhiều so với sự thật, chỉ là vài nét bút nguyệt ch ngoạc, vẽ qua loa cho có lệ.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy nếu cô là một nhân vật truyện tranh, có lẽ lúc này trên đỉnh đầu sẽ có một ngọn lửa bốc cháy hùng hực.

"Kiều, Tiểu, Duy!" Hứa Diệc Hàm đập tay lên bàn, tuy rằng sức lực có chút yếu ớt, nhưng vẫn thể hiện được sự phẫn nộ của bản thân.

Tên đầu xỏ kia liếc nhìn cô một cái: "Gi?"

"..."

Chưa bao giờ gặp qua người vô sỉ như thế, cô cảm thấy nếu nói đạo lý với hắn thì thật đúng là ngu mà, đang suy nghĩ xem nên nói gì, lại nghe hắn chân thành hỏi: "Em cảm thấy anh vẽ vú em nhỏ sao? Anh đã cố gắng hết sức a, đây là anh đã giữ gìn tôn nghiêm cho em cũng như bảo vệ lương tâm của anh, đây là giới hạn lớn nhất rồi."

Hứa Diệc Hàm nhìn xuống con xúc động muốn xông lên cho hắn một đập, tỏ vẻ bình thường, chỉ vào cây gậy thịch kia, liếc xéo hắn một cái: "Em trai của anh làm gì mà được thế này? Anh sử dụng kính lúp à?"

Kiều Tiểu Duy cười hi hi, nhìn thoáng qua kiệt tác của chính mình, cực kì hài lòng nói: "Vì để thể hiện tính khiêm tốn, trên thực tế, anh đã dùng tỉ lệ bản đồ thế giới mà vẽ nó nha. Ài, không còn cách nào, em trai của anh thì quá lớn mà tờ giấy thì lại quá nhỏ."

Không đợi cô trả lời, hắn nói tiếp: "Anh cũng muốn chăm sóc cho hai cái vú của em, nhưng nó quá nhỏ. Nhìn qua, người ta còn tưởng rằng đây là nam nhân nha."

"Tên mặt dày vô sỉ này, làm sao anh có thể tồn tại được hai mươi mấy năm qua thế?"

"Bởi vì anh không ra khỏi nhà." Kiều Tiểu Duy trả lời một cách hợp tình hợp lý.

"Anh, anh..." Hứa Diệc Hàm thế nhưng bị cứng họng.

Kiều Tiểu Duy buông bút, dựa vào lưng ghế, duỗi eo, nhàn nhả mà xoay ghế dựa, biểu tình không chút để ý: "Nếu đã tỉnh, thì về nhà thay quần áo, chúng ta chuẩn bị ra ngoài."

Hứa Diệc Hàm nhú nhú mi: "Ra ngoài? Làm gì? Anh và em?"

Kiều Tiểu Duy hơi hơi mỉm cười, nụ cười của hắn làm cô hơi cảnh giác. "Em không phải muốn anh chịu trách nhiệm sao? Nhà của anh, chỉ có mì gói và

bánh mì, em lại không thích chúng, anh chỉ có thể ra ngoài mua đồ ăn khác thôi."

Cô ngây ngốc: "... Liên quan gì đến em! Em không muốn ở lại nhà anh!"

"Như vậy sao được, anh đã thu tiền của em thì em phải có ưu đãi, em chẳng những có thể luôn dùng nước ấm nhà anh, còn có thể ăn anh, thao anh, đảm bảo em sẽ không bị thua thiệt. Với lại, anh không thích ở một mình." Hắn hùng hùng hổ hổ nói, làm cô có chút dao động.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.